Familiile lui Whitney Cerak și
Laura Van Ryn ne spun
povestea lor adevărată
CONFUZIE
DE IDENTITATE
Două familii
Un supraviețuitor
Speranță de nestrămutat
Don & Susie Van Ryn și
Newell, Colleen & Whitney Cerak
ÎMPREUNĂ CU MARK TABB

Incredibila poveste adevărată a două familii care au făcut schimb de locuri între marginea unui mormânt şi un salon de spital.

Cinci vieţi s-au pierdut într-un tragic accident în care a fost implicat un microbuz al Universităţii Taylor, iar o tânără în comă, cu traumatisme severe, a fost dusă de urgenţă la spital.

Au avut loc cinci înmormântări. Familii, membri ai personalului universităţii, studenţi şi comunităţi întregi au plâns pierderea lor, uniţi în rugăciune şi speranţă, în timp ce o tânără fată, Laura Van Ryn, se lupta pentru supravieţuire pe un pat de spital. Canalele naţionale de ştiri au mediatizat povestea, iar oameni de pretutindeni le-au împărtăşit durerea şi speranţa.

Cinci săptămâni au trecut pentru familia Cerak. Crezând că îşi îngropaseră fiica, ei s-au prins cu credinţă de Dumnezeu şi I s-au închinat printre lacrimi, învăţând să privească viitorul cu speranţă, aşteptând întâlnirea din veşnicie cu fiica lor prealubită, Whitney. Au petrecut aceste săptămâni de jale şi durere înconjuraţi de cei iubiţi, începând un lent proces de vindecare.

Cinci săptămâni au trecut pentru familia Van Ryn. Stând în permanenţă lângă patul fiicei lor dragi, Laura, au aşteptat, s-au rugat şi au sperat. Printre tuburi şi operaţii, semne vitale şi semne de vindecare, s-au bucurat de fiecare mic pas înainte spre recuperare. Prietenii lor, biserica, membrii familiei şi un flux continuu de studenţi s-au bucurat împreună cu ei la fiecare semn care vestea vindecarea Laurei.

Apoi a urmat şocul!

„Laura, scrie-ţi te rog numele pe hârtia aceasta", a spus medicul.

„W-H-I-T-N-E-Y."

MajestyPress
www.majestypress.com

ISBN 978-973-99209-7-5
9 789738 820975

Editura Majesty Press

Confuzie de identitate

Don Susie Van Ryn,

Newell, Coreen şi Whitney Cerak

împreună cu Mark Tabb

Anul publicării 2009
ISBN 978-973-88209-7-5

Faceţi cunoştinţă cu Laura Van Ryn şi cu Whitney Cerak: una îngropată sub un nume greşit, iar cealaltă în comă, îngrijită de familia greşită.

Acest caz şocant de confuzie de identitate a uimit o țară întreagă, ajungând în buletinele naționale de ştiri. Se va solda cu distrugerea unei familii? Cu zdruncinarea credinței lor? Vor ajunge cele două familii să se confrunte cu amărăciunea, resentimentele şi vinovăția?

Citiți această poveste fără precedent ce descrie încercările prin care au trecut două familii traumatizate, detaliind legătura care îi susține şi îi uneşte, pe măsură ce se confruntă cu turnura neobişnuită a vieții pierdute şi a vieții regăsite.

Alăturați-vă lui Whitney Cerak, singura studentă supraviețuitoare a accidentului, pe măsură ce îşi acceptă noua identitate, pentru totdeauna schimbată, dar care aduce zorii unui nou început.

Confuzie de identitate țese o poveste complexă despre sinceritate, vulnerabilitate, pierdere, speranță, credință şi iubire în fața unei schimbări de circumstanțe greu de imaginat.

Membrii familiei Van Ryn — Don, Susie, Lisa, Kenny şi Mark din Grand Rapids, Michigan, au o mare pasiune pentru recreerea în aer liber. Don şi Susie, care sunt căsătoriţi de treizeci de ani, şi-au părăsit carierele pentru a se dedica full time unui program de tabără pentru tineri din peninsula nordică a statului Michigan.

În pofida tristeţii provocate de moartea fiicei lor, Laura, familia este mai departe implicată în misiunea bisericii şi a comunităţii locale.

Familia Cerak — Newell, Colleen, Carly, Whitney şi Sandra Sepulveda locuiesc în nordul statului Michigan, unde Newell este pastor de tineret, iar Colleen este profesoară de educaţie fizică şi antrenor.

Whitney este acum în primul an la Universitatea Taylor, specializarea psihologie. Are încredere în vindecarea lui Dumnezeu şi în lucrarea Duhului Sfânt în viaţa ei.

Mark Tabb este autor şi coautor a douăzeci de cărţi, inclusiv cartea ajunsă în finala de la Gold Medallion din 2004, *Out of the Whirlwind*.

CONFUZIE DE IDENTITATE

Don Susie Van Ryn,

Newell, Colleen Whitney Cerak

împreună cu Mark Tabb

Majestypress

Arad, România 2009

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

Confuzie de identitate / Van Ryn, Cerak, Tabb.

— Arad: Majesty Press International, 2009 ISBN 978-973-88209-7-5

I. Van Ryn, Don, II. Van Ryn, Susie, III. Cerak, Newell, IV. Cerak, Coleen, V. Cerak, Whitney, VI. Tabb, Mark

656.1.09-058.66

Originally published în the U.S.A. Under the title:

Mistaken Identity

Copyright © 2008 Don Susie Van Ryn and

Newell, Colleen Whitney Cerak

Confuzie de identitate

2009 by Majesty Press International – Arad, România

Traducere: Nicoleta C. Turtoi

ISBN 978-973-88209-7-5

Editura Majesty Press International

www.majestypress.com

Cuprins

Prolog
1. Schimbul
2. 26 aprilie 2006
3. ATI
4. Acceptarea unei noi realități
5. Aşteptarea
6. Mângâiere în suferință
7. Din Fort Wayne la Sydney şi pe distanța dintre ele…
8. Prima bornă kilometrică
9. „La mulți ani, Whitney!”
10. Punctul de cotitură
11. Sărbătorirea vieții
12. „Bună!”
13. „Viața nu va mai fi niciodată la fel”
14. Trezirea
15. Confuzie de identitate
16. Anunțarea familiei
17. Întoarcerea din morți
18. Speranță în toiul tragediei
19. După trecerea uraganului
20. Derulând înainte
21. Mergând mai departe
Epilog
Mulțumiri

PROLOG

Am ezitat să scriem această carte. După cum veți descoperi curând, povestea aceasta nu este atât de simplă pe cât pare. Include mai mult decât familiile noastre şi un caz straniu de confuzie de identitate. În timp ce mai mulți oameni au fost atinşi indirect de evenimentele despre care vei citi în paginile care urmează, alte şapte familii pe lângă familiile noastre au fost afectate în mod direct de tragedie. Patru dintre acestea au suferit şi continuă să sufere pierderea celor dragi: familiile lui Laurel Erb, Brad Larson, Betsy Smith şi Monica Felver. Trei persoane – Connie Magers, Vickie Rhodes şi Michelle Miller – membri ai personalului de la Taylor University au supraviețuit momentelor teribile din 26 aprilie 2006, dar viața lor nu va mai fi niciodată aceeaşi.

Din respect pentru aceşti oameni şi pentru mulți alții, am ales să nu oferim o relatare minuțioasă a celor petrecute în noaptea accidentului. Nici nu vrem să lăsăm impresia că povestea noastră este cumva mai specială decât a celorlalți implicați. Suntem conştienți că singurul motiv pentru care povestea noastră se deosebeşte de celelalte îl reprezintă confuzia de identitate care a aşezat această poveste în lumina reflectoarelor națiunii noastre. Noi nici nu am cerut, nici nu ne-am bucurat de toată atenția de care am avut parte. Suntem familii care prețuim intimitatea, iar faptul că viața noastră a fost deschisă astfel ochiului public ne-a provocat neplăcere.

Am ezitat să scriem această carte şi datorită lui Whitney. La începuturile procesului de recuperare şi vindecare, spunea frecvent că nu vrea să treacă drept „fata aceea”. Speranța ei era că toate lucrurile se vor linişti şi va avea o şansă la normalitate. Nu dorea să aibă parte de atâta atenție.

Totuşi, în zilele şi lunile care au urmat evenimentelor din data de 31 mai 2006, mulți oameni din toată lumea au luat legătura cu familiile noastre, spunându-ne cum a folosit Dumnezeu experiența noastră pentru a le atinge viața. În timp ce ne rugam ca Dumnezeu să ne ajute să înțelegem întrebările care gravitau în jurul acestor evenimente, inima noastră s-a deschis pentru a-i încuraja pe semeni. La memorialul unui an de la accident, familiile noastre s-au întâlnit pentru a lua micul dejun, ocazie în care ne-am simțit foarte apropiați. Atunci, Whitney ne-a mărturisit că începea să vadă modul cum ar putea folosi Dumnezeu această poveste pentru ceva mult mai bun. În timp ce vorbeam, am

simțit că venise vremea să împărtăşim şi altora cele pe care urmează să le citiți.

Pe parcursul discuțiilor care au urmat, ne-am întrebat cum ar fi mai bine să abordăm această povestire. Mulți oameni au jucat un rol în această dramă, fiecare având o perspectivă unică şi o poveste proprie. A găsi o modalitate prin care să armonizăm atât de multe voci s-a dovedit a fi o sarcină extrem de dificilă. În cele din urmă, ne-am hotărât să scriem pur şi simplu cartea din punctul de vedere al fiecărei familii, descriind evenimentele, aşa cum s-au desfăşurat pentru noi. Pentru a putea trăi ceea ce am trăit noi, am recreat evenimentele şi conversațiile. Pentru ca povestea să aibă continuitate, am ales uneori să combinăm evenimente care s-au petrecut pe parcursul mai multor zile, ca şi cum ar fi avut loc într-o singură zi. Pentru a proteja intimitatea celor implicați, adesea am folosit doar prenumele, iar în câteva cazuri numele au fost schimbate. Totuşi, niciunul dintre evenimentele acestei povestiri nu a fost modificat sau exagerat. Am trecut cu adevărat prin toate cele pe care vi le vom prezenta.

Este îngrozitor să pierzi un copil. Şi totuşi, în toiul tragediei, Dumnezeu Se descoperă. Acestea nu sunt doar cuvinte pe care alegem să le rostim pentru a ne ridica moralul în vremuri grele. Am experimentat noi înşine această descoperire. Mai presus de toate, acesta este mesajul pe care vrem să-l transmitem. Aceasta este o istorisire despre harul şi iubirea lui Dumnezeu pentru noi. Ele depăşesc cele mai grele încercări pe care viața ni le aşază înainte.

Niciunul dintre noi nu suntem extraordinari sau speciali. Suntem oameni obişnuiți care au acceptat iubirea lui Dumnezeu descoperită în moartea şi învierea lui Iisus Christos. Dumnezeu S-a dovedit credincios fiecăruia dintre noi, dându-ne putere şi mângâiere când, în umanitatea noastră, aveam cea mai mare nevoie. Şi credincioşia Săne-a întărit încrederea în El.

Poate părea incredibil, chiar fantastic, cum două fete, Laura Van Ryn şi Whitney Cerak, au fost confundate una cu cealaltă. Dar nu aceasta este povestirea principală din paginile care urmează. Cartea aceasta este despre felul cum, prin harul Său, Dumnezeu a susținut două familii.

Sperăm că, după cele citite mai jos, vă veți da seama că istoria aceasta este despre El.

SCHIMBUL

Colleen Cerak se trezi speriată de soneria telefonului. Abia îşi putea ține ochii deschişi, încercând să distingă ceasul deşteptător de pe noptieră. Era aproape ora două dimineața, miercuri, 31 mai. Când în cele din urmă ridică receptorul, i se păru că recunoaşte vocea de la celălalt capăt al firului ca aparținând legistului de la Grant County; acelaşi bărbat care o sunase în urmă cu cinci săptămâni să-i spună că Whitney, fiica ei în vârstă de optsprezece ani, murise într-un accident, alături de alți trei studenți de la Taylor University şi de un membru al personalului universității. Primise şi acel telefon tot noaptea târziu. *De ce să mă sune medicul legist din nou în miez de noapte*? se miră ea.

— Capelanul nostru monitorizează acest apel, îi spuse legistul.

Apoi puse o întrebare care lui Colleen i se păru foarte ciudată:

— Sunteți singură?

— Ce? Da. Adică nu, spuse ea. Fiica mea, Carly, este şi ea acasă cu mine.

— Îi spuneți, vă rog, să asculte această conversație? Dacă nu ar fi fost atât de somnoroasă, Colleen ar fi întrebat de ce era important să nu fie singură şi de ce sunase legistul la o oră atât de nepotrivită. Dar n-a întrebatnimic. Trupul ei era treaz, dar mintea nu era încă la fel de vigilentă. Se dădu jos din pat, traversă holul spre camera lui Carly şi o trezi.

— Trebuie să asculți la acest telefon. Merg jos după celălalt. Nu închide, îi spuse Colleen.

Carly dormea adânc atunci când mama ei îi aruncă pe pat telefonul fără fir.

— Ce? Ce vrei să fac? De ce? întrebă Carly, dar Colleen începuse deja să coboare scările.

Pe jumătate adormită, dar deja panicată, Carly puse receptorul la ureche. Ascultă cum mama ei îi ceru unui bărbat să se identifice. De îndată ce auzi că este medicul legist, lui Carly i se strânse stomacul.

— Am aflat, spuse el, că supraviețuitoarea accidentului aflată actualmente în spital, identificată drept Laura Van Ryn, nu este, de fapt, Laura. Acest lucru a fost confirmat în seara aceasta cu ajutorul fişelor ei stomatologice.

Carly asculta sus, iar Colleen asculta la telefonul de jos. Niciuna dintre ele nu rosti vreun cuvânt, mintea lor fiind incapabilă să înțeleagă cele auzite. Apoi, legistul aruncă bomba:

— Avem motive să credem că fiica dumneavoastră este în viață.

— Nu. Nu. Este imposibil. Am îngropat-o, spuse Colleen.

În starea ei de semi-conştiență, a crezut că legistul spunea că Whitney era în viață când o puseseră în sicriu, ceea ce ar fi însemnat că familia a îngropat-o de vie. Gândul acesta o oripila. Legistul şi-a clarificat de îndată afirmația.

— Avem motive să credem că fata identificată drept Laura Van Ryn este, de fapt, fiica dumneavoastră, Whitney Cerak.

În clipa în care Carly îl auzi pe legist spunând că Laura este Whitney, aruncă telefonul şi se năpusti pe scări.

— Nu, nu, nu! țipă ea. Închide telefonul, mamă. ÎNCHIDE! Nu pot să cred că există oameni atât de cruzi care să facă asemenea glume. Este cel mai groaznic lucru pe care l-am auzit în toată viața mea!

— Ce spuneți? îl întrebă Colleen pe legist. Abia dacă îi auzi răspunsul.

— Mamă, ascultă-mă! strigă Carly. Este imposibil să nu fie Laura. Familia şi prietenul ei s-au aflat lângă ea în ultimele cinci săptămâni. Cinci *săptămânii* Nu crezi că şi-ar fi dat seama că nu este Laura? Au văzut-o mulți dintre prietenii mei. Kelly a fost pe la ea! Mamă, nu crezi că *propria mea colegă de cameră* ar fi recunoscut-o?! Whitney nu seamănă cu Laura. De ce ar face cineva aşa ceva?

Începu să strige:

— Mamă, închide telefonul. Închide, închide!

În cele din urmă, Colleen îl întrebă pe legist:

— Pot să vă sun eu din nou? Am nevoie de puțin timp să mă gândesc.

Legistul păru surprins de această rugăminte.

— Doamnă Cerak, este o chestiune cât se poate de serioasă. Avem nevoie să aduceți fişa stomatologică a fiicei dumneavoastră la spital în Grand Rapids cât puteți de repede, ca să putem face o identificare.

— Înțeleg. Care este numărul dumneavoastră de telefon de acolo?

— Doamnă Cerak!

— Îmi dați, vă rog, numărul dumneavoastră de telefon?

Mintea lui Colleen nu putea procesa lucrurile pe care i le spunea omul acesta; era în stare de şoc. *Poate Carly are dreptate. Poate nu este decât o farsă crudă, cât se poate de crudă.* După ce îşi notă numărul de telefon, închise receptorul şi se prăbuşi pe un scaun. Carly stătea vizavi de ea pe canapea, spumegând.

— Cine ar putea fi atât de crud? întrebă Carly. Colleen nu răspunse. Verifică numărul de telefon şi află că, într-adevăr, apelul venea din Marion General Hospital din Indiana, spitalul la care fusese dus trupul lui Whitney în noaptea în care murise.

— Asta nu înseamnă că apelul a fost pe bune, protestă Carly.

Îşi privi mama:

— Mamă, doar nu crezi minciuna asta.

Dădu din mâini a frustrare. Carly era convinsă că ei îi revenea rolul de voce a raţiunii în familie. Tatăl ei, pastor de tineret, se afla în New York cu un grup de liceeni din ultimul an, în excursia anuală tradiţională de absolvire. Deoarece el lipsea, îşi luase în serios rolul de soră mai mare.

— Mamă, crede-mă. Ştiu că fata din spital este Laura, nu Whitney. Ştiu ce vorbesc. Pe cine alegi să crezi, pe fiica ta sau pe un străin care face farse la telefon în toiul nopţii?!

Colleen nu îşi dădea seama ce ar trebui să facă. Ezită să sune şi să-l trezească pe Newell, soţul ei, câtă vreme nu avea informaţii clare. Luase cu greu decizia de a merge în această excursie. Era primul pas spre ceva asemănător cu normalitatea în slujba lui, de când o pierduseră pe Whitney, în urmă cu cinci săptămâni. Dacă ar fi fost într-adevăr o farsă, Colleen nu voia să-l facă să sufere şi mai mult. Neştiind la cine să apeleze, îl sună pe cel mai bun prieten şi coleg al lui Newell, pastorul Jim Mathis, care fusese alături de familia lor după tragedia morţii lui Whitney.

— Jim, avem o problemă, spuse ea, şi nu ştiu la cine să apelez. Tocmai am primit un apel…

— Un apel fals! strigă Carly în fundal.

— Tocmai am primit un apel de la cineva care pretinde a fi medicul legist de la Grant County. A spus…

— Colleen abia putea crede cuvintele pe care le rostea – a spus că s-ar putea ca Whitney să fie în viaţă.

— Ce? spuse Jim. Cum?

— Nu ştiu. Nu ştiu nici dacă telefonul a fost pe bune. Vrei să verifici tu pentru mine? Nu cred că sunt în stare.

— Sigur. Care este numărul?

Cinci minute mai târziu, el sună înapoi şi spuse:

— Se pare că trebuie să o luăm din loc.

După ce închise telefonul, Colleen îl sună pe dentistul familiei să ceară fişa stomatologică a lui Whitney, pe care el spuse că o va aduce imediat. Abia apoi îl sună pe soțul ei. De îndată ce Colleen îi rosti numele, Newell ştiu că se întâmplase ceva rău.

— Nu Carly, spuse el. Spune-mi, te rog, că nu s-a întâmplat nimic rău cu Carly.

După ce o pierduseră pe Whitney, nu suporta gândul că s-ar putea întâmpla ceva rău cu cealaltă fiică a lor.

— Nu, nu, nu. Carly este bine. Este... aăă... este vorba de Whitney.

— Ce?

— Tocmai am primit un telefon de la biroul medicului legist din Grand County şi ei cred că... ei cred că este posibil ca Whitney să fie în viață.

— Este imposibil, spuse el. Am îngropat-o. Nu poate fi în viață.

— Dă-mi-l mie la telefon, strigă Carly în fundal şi apoi smuci telefonul din mâna mamei ei. Nu crede asta, tată. La telefon bărbatul a spus că ei cred că Laura este Whitney, dar nu este posibil. Prietenii mei au văzut-o. Ei o cunosc pe Whitney. Crede-mă, tată, este imposibil!

— Ştiu, Carly. Ştiu, a fost tot ce a putut el răspunde. Colleen luă din nou receptorul.

— Jim ne va duce la Grand Rapids să ducem fişa dentară a lui Whitney la spital. Sunt sigură că este doar o vânătoare de vrăjitoare, dar trebuie să mergem.

— Sunați-mă imediat ce ajungeți acolo, spuse Newell.

Apoi închise telefonul şi încercă în van să adoarmă din nou. Mintea lui se învârtea în timp ce stătea întins în întuneric. Revăzu toate evenimentele din ziua de 26 aprilie 2006, când Colleen îl sunase să-i spună că Whitney avusese un accident. În noaptea aceea, era plecat într-o călătorie misionară. De atunci, purta în suflet un gol care nu putea fi umplut cu nimic. Şi totuşi, nu era o suferință fără speranță. Ştia că Domnul o luase. Şi acum familiei lui i se spunea că, de fapt, ea era în viață într-un spital din Grand Rapids, Michigan.

— Incredibil, repeta el încontinuu.

Pe când se întorcea de pe o parte pe alta în pat, un gând începu să-i frământe mintea: Cum *este posibil aşa ceva*? Dacă s-ar fi făcut vreo greşeală, ar fi observat cineva în primele zile. Dar cinci săptămâni? Cina *săptămâni*! Imposibil.

Cum era posibil ca familia Van Ryn să nu fi observat că fata respectivă nu este fiica lor? Probabil este complet desfigurată dacă au fost indu-şi în eroare atât membrii familiei ei, cât şi prietenul Laurei şi prietenii ei apropiați care o vizitaseră la spital. Niciunul dintre ei nu alertase autoritățile că ar putea fi o greşeală. Cum este posibil să nu fi observat că se făcuse o confuzie la identificarea persoanei din patul acela?

Nici el, nici Colleen nu văzuseră trupul lui Whitney după accident. În momentul acela, li se păruse înțelept să procedeze astfel, dar acum se pomeni copleşit de îndoieli. *Nu am vrut ca imaginea lui Whit într-un sicriu să ne îndurereze mintea*, îşi aminti el. *Eu şi Colleen am căzut de acord că nu vrem ca acesta să fie prima imagine care să ne vină în minte când ne vom gândi la ea.* Nu puseseră la îndoială decizia nici măcar un minut. Acum, pentru prima dată, Newell începu să se întrebe cum identificaseră autoritățile cadavrele de la locul accidentului. Odată cu această întrebare, îşi croi drum şi cea mai mare dintre întrebări: Era oare posibil ca Whitney să fie cu adevărat în viață?

În timp ce Newell se zbuciuma astfel în patul lui din campusul din New Jersey, restul familiei se pregătea pentru ceea ce Carly a numit mai târziu „cel mai teribil drum cu maşina din viața mea”. Colleen i-a spus:

— Împachetează nişte lucruri pe care să le luăm cu noi. Dacă este cu adevărat Whitney, probabil vom sta acolo o vreme.

Carly se uită tăios la mama ei:

— Mamă, vrei să fii realistă? Ți-am spus. Prietenii mei au fost acolo. Au văzut-o. O cunosc toți pe Laura. Dacă ar fi fost Whitney, nu crezi că *prietenii cei mai buni* ai Laurei ar fi observat?

— Carly, te rog, trebuie să fim siguri, OK? îi răspunse Colleen.

— Deja ştim sigur, spuse Carly şi ieşi ca o furtună din încăpere. Refuza să-şi îngăduie să aibă cea mai mică urmă de speranță că sora ei ar fi în viață. Dacă ar fi sperat şi speranțele i s-ar fi năruit, s-ar fi simțit din nou ca în noaptea în care murise Whitney.

Colleen coborî scările şi o trezi pe Sandra, pe care familia o numea cu iubire „fata care locuieşte la subsol”. Sandra Sapulveda se mutase la familia Cerak în timpul celui de-al doilea an de liceu, după ce familia ei se mutase din Gaylord. Cu timpul, devenise ca o soră pentru Carly şi Whitney. Colleen o zgâlțâi şi-i spuse:

— Sandra, trebuie să mergem la Grand Rapids. Chiar acum. În noaptea aceasta.

— Ce? De ce? întrebă Sandra pe jumătate adormită.

— Medicul legist ne-a sunat să ne spună că este posibil ca Whitney să fie în viață, spuse Colleen. Cuvintele acestea i se părură cu totul absurde în timp ce le rosti.

— Ce? Cum? strigă Sandra sărind din pat şi gonind pe scări după Colleen.

— Nu ştim. De asta trebuie să mergem la Grand Rapids, spuse Colleen. Sandra o asalta cu întrebări, dar tot ce putea Colleen răspunde era:

— Ți-am spus deja tot ce ştiu.

Colleen, Carly şi Sandra urcară în maşina lui Jim şi merseră la Grand Rapids, aflat la patru ore distanță. Nimeni nu rosti vreun cuvânt vreme îndelungată. Carly stătea pe bancheta din spate lângă Sandra, încă furioasă, în cele din urmă, spuse:

— Ce vor crede cei din familia Van Ryn când vom da buzna în salonul Laurei?

— Nu sunt acolo, spuse Colleen. Mi s-a spus că au părăsit spitalul marți, după ce li s-a confirmat că fata din salon nu este Laura.

— Ce? Capul lui Carly începu să se învârtească. Toate astea nu au nicio logică. Este imposibil să fi crezut atâta timp că este Laura dacă nu era ea. *Imposibil*.

Nimeni nu o contrazise.

Tăcerea învălui maşina în ora următoare. Carly s-a calmat. Cu toate că nu voia să vorbească despre asta, îşi petrecuse ora aceea gândindu-se la vestea că familia Van Ryn îşi încheiase veghea neobosită. *Nu au părăsit-o pe Laura de cinci săptămâni. De ce să plece acum*? *Dacă*...?

— Ți-au spus cumva de ce au plecat membrii familiei Van Ryn? întrebă Carly, ca şi cum conversația anterioară nu s-ar fi terminat încă.

— Tot ce mi-au spus a fost că acum spitalul ştia că fata din salon nu este Laura, spuse Colleen. Familia Van Ryn a părăsit spitalul după ce fişa medicală a Laurei a confirmat că nu este ea. Dacă ar fi fost ea, ar fi încă acolo.

— Totuşi, asta nu înseamnă că este Whitney, protestă Carly. Nu pot crede că nu este Laura, dar dacă nu este, poate fi vorba de orice altă fată pe care au pus-o din greşeală în salonul acela.

Şi-a dat seama cât de absurdă era această ideea chiar în timp ce rostea cuvintele. Carly nu voia să recunoască, dar şi ea începuse să creadă că exista posibilitatea ca Whitney să fie în viață.

Colleen le spuse fetelor:

— Ştiți că dacă Whitney trăieşte, cei de la Hollywood vor face un film despre asta.

Toți izbucniră în râs, inclusiv Carly.

— Şi, dacă se va ajunge până acolo, Jennifer Lopez va juca rolul Sandrei, glumi mai departe Colleen. La urma urmelor, amândouă sunt din Puerto Rico. Cred că rolul lui Newell ar trebui jucat de Robert Redford, spuse Colleen.

— Fii atentă, mamă. Ştim noi cam ce sentimente ai tu pentru Robert Redford, glumi Carly.

— Opreşte-te, râse Colleen. Rolul lui Whitney ar trebui jucat de Kate Hudson. Întotdeauna mi s-a părut că seamănă. Iar în rolul tău, Jim, va trebui să fie Mei Gibson.

Toți râseră din toată inima la auzul acestei idei.

Colleen, Carly, Sandra şi Jim opriră maşina în parcarea de la Spectrum Health Continuing Care Hospital pe la ora şapte dimineața. Doi angajați ai spitalului îi întâmpinară şi încercară să le explice situația, apoi îi întrebară pe membrii familiei Cerak dacă aveau întrebări. Aveau o singură întrebare: Unde este? În timp ce femeile le conduseră pe hol, Carly începu să tremure incontrolabil. Abia putea respira. Colleen mergea înainte, iar Carly şi Sandra o urmau. Jim ținea respectuos distanța, la câțiva paşi în urma lor.

Când ajunseră la salonul cu o plăcuță pe care scria „Laura Van Ryn”, Colleen inspiră adânc şi împinse uşa uşor. Deşi lumina era slabă, fata care zăcea în patul de spital era inconfundabilă. Colleen oftă uşurată şi şopti:

— Este Whitney.

Carly trecu în fugă, repezindu-se spre sora ei, în timp ce Sandra şi Colleen o urmră. Toate trei o îmbrățişară pe Whitney şi izbucniră în lacrimi. Era ea. Părul ei blond, ochii ei albaştri, nasul ei şi conturul gurii ei; fără nicio urmă de îndoială, era Whitney!

Whitney deschise încet nişte ochi mari şi lipsiți de orice expresie. Cu toate că gulerul pe care îl purta la gât o împiedica să se mişte, dădu din cap afirmativ de mai multe ori în timp ce mama şi sora ei o strigau pe nume. Carly căzu pe

podea suspinând, trupul ei nefiind capabil să suporte atâta fericire. Femeile care le însoțiseră intrară repede în salon şi încercară să le liniştească.

— Nu poate suporta atât de mulți stimuli, le spuseră ele.

— Dar sora mea este în viață. Sora mea *trăieştel*, spuse Carly şi sărbătoarea continuă.

Colleen scoase telefonul mobil. Abia vedea tastele în timp ce forma numărul.

— Newell, spuse ea, am ajuns şi este Whitney. Este într-adevăr Whitney.

Newell nu-şi putea crede urechilor. Credea că visează.

— Închide telefonul şi sună-mă din nou, spuse el, ca să se asigure că totul este real.

Imediat, telefonul sună din nou.

— Sunt lângă ea şi este la fel de frumoasă ca întotdeauna, spuse Colleen.

Newell căzu în genunchi, plângând ca un bebeluş.

— Cum arată? întrebă el. Este ceva în neregulă cu ea?

— Nu, răspunse Colleen. Nu are pe față niciun semn. Este chiar ea.

Apoi Newell auzi ceva ce nu crezuse că va mai auzi vreodată. Prin telefon, o auzi pe fiica sa, căreia crezuse că-i spusese adio pentru totdeauna cu cinci săptămâni în urmă, spunând în şoaptă:

— Te iubesc, tati.

2

26 APRILIE 2006

Carly, sunt surioara. Te-am înscris la Global Commute Night (eveniment caritabil pentru copiii din Uganda, n. Red.). Cred că mai vin şi câteva dintre prietenele mele: Amy, Ann şi poate şi Emily. Asta nu înseamnă că nu vreau să vii şi tu, chiar vreau să vii. Lucrezi cumva pentru banchetul de la Fort Wayne? Sper că da, sper că da. Sper că da! OK. Te iubesc. Pa.

Mesaj vocal lăsat pe Whitney pe telefonul mobil al lui Carly miercuri, 26 aprilie 2006.

Lisa Van Ryn se afla la etajul casei părinților ei în Caledonia, Michigan, urmărind un program la televizor şi vorbind la telefon cu prietena ei, Julie. Cele două deveniseră prietene în copilărie când se întâlniseră într-o tabără din peninsula nordică din statul Michigan. Mai târziu, făcuseră parte din personalul de acolo împreună cu sora Lisei, Laura, şi cu un alt prieten, Brad Larson.

În timp ce Julie vorbea cu Lisa pe telefonul fix, scria şi sms-uri pe telefonul mobil către Laura şi Brad. Cei doi se aflau unul lângă celălalt în microbuzul Universității Taylor, întorcându-se din campusul de la Fort Wayne. În seara aceea, Laura şi Brad ajutaseră la organizarea unui banchet în onoarea noului preşedinte de la Taylor.

— OK, OK, asta chiar e tare! îi spuse Julie Lisei.

— De ce? Ce ți-au spus?

— Fii atentă. Amândoi mi-au trimis acelaşi mesaj în acelaşi timp. Mesajul spune aşa: „Tu alegi cui răspunzi mai întâi.”

Lisa râse.

— E grozav. Care va să zică îi vei răspunde mai întâi aceluia la care ții mai mult? Foarte amuzant. Aşadar, pe care îl alegi?

— Nu ştiu. Tu pe cine ai alege? întrebă Julie. O, aşteaptă. E o întrebare stupidă. Bineînțeles că ai alege-o pe sora ta. OK, aşteaptă puțin să răspund.

Julie trimise mesaj înapoi amândurora, dar nu-i spuse Lisei cui a răspuns mai întâi. Nici Laura, nici Brad nu au răspuns mesajelor lui Julie.

La parterul casei, Don Van Ryn se gândea să o sune pe Laura. Tocmai ajunsese acasă după o zi lungă petrecută la o expoziție cu vânzare din Detroit.

Fusese o zi bună şi se bucurase că Aryn Linenger, prietenul Laurei, venise să-l întâlnească la expoziție în timpul prânzului. Aryn nu era doar prietenul Laurei. Don şi Susie ştiau că plănuia să o ceară pe Laura în căsătorie cu ocazia absolvirii Universității Taylor care avea să aibă loc peste trei săptămâni. Cei doi se întâlniseră când ea era în anul întâi iar el în ultimul an, şi de atunci se împrieteniseră. Don şi Susie îl priveau deja pe Aryn ca pe ginerele lor, ceea ce îl făcea pe Don să se bucure de timpul petrecut împreună.

În timp ce Don şi Aryn se plimbaseră împreună la parterul expoziției, lui Aryn îi sună telefonul mobil. Era Laura. Au vorbit scurt; apoi Aryn l-a întrebat pe Don:

— Vrei să o saluți pe Laura?

Aşteptând să audă vocea fiicei lui, Don luă telefonul şi spuse:

— Bună, Laurie!

Niciun răspuns. O salută din nou, dar apelul fusese întrerupt.

— Ei bine, îi spuse el lui Aryn, înapoindu-i telefonul, voi vorbi cu ea mai târziu.

Deja era destul de târziu, iar Don era prea obosit să mai facă altceva decât să-şi arunce pantofii şi să se relaxeze în fotoliul lui preferat.

Susie ajunsese şi ea acasă doar cu puțin timp înaintea lui Don. Zilele de miercuri erau foarte solicitante la salonul de coafură unde lucra, şi mai avusese de făcut şi nişte comisioane înainte de a se întoarce acasă. Încercase să o sune pe Laura între opt şi opt jumătate, dar îi răspunsese mesageria vocală. Susie nu se îngrijoră de asta. Plănuia să mai încerce să o sune de acasă, dar seara trecu repede.

În jurul orei zece, telefonul fix al familiei sună. Când Susie răspunse, un bărbat aflat la celălalt capăt al firului, întrebă:

— Reşedința familiei Van Ryn?

Susie se gândi că era vreun telefon comercial, cu toate că majoritatea vânzătorilor nu ar fi sunat la o oră atât de târzie. Bărbatul se prezentă ca fiind capelanul Spitalului Parkview din Fort Wayne.

— Fiica dumneavoastră a fost adusă la noi ca pacientă, spuse el. A suferit un accident foarte grav în seara aceasta. Este în stare critică, dar stabilă.

Fort *Wayne*? *Ce caută Laura în Fort Wayne*? Susie se lupta să înțeleagă cele ce-i fuseseră spuse.

Don şi-a dat seama după expresia de pe fața soției sale că se întâmplase ceva cu unul dintre copiii lor. Ridică telefonul fără fir la timp pentru a-l auzi pe capelan spunând că Laura era inconştientă în unitatea de ATI (Anestezie şi Terapie Intensivă, n. Red.). Avea câteva fracturi şi o contuzie cerebrală foarte gravă. Don simți cum tot trupul îi amorțeşte.

Susie îl privi cu ochi mari, în timp ce fața îi devenea din ce în ce mai palidă. Laura era cea mai tânără dintre cei patru copii ai lor, toți extrem de independenți. Fiecare dintre cei patru avea obiceiul de a sări în maşină şi de a conduce oriunde fără să se gândească de două ori. Susie se ruga zilnic pentru siguranța lor, dar nu era pregătită să primească un astfel de apel telefonic. Pulsul i se acceleră şi simți că nu poate respira.

— Puteți repeta ce ați spus? îl rugă ea.

— Fiica dumneavoastră, Laura, a fost rănită grav într-un accident rutier. Este inconştientă şi starea ei este critică. Totuşi, a fost stabilizată şi acum se află la ATI, repetă capelanul.

Primul instinct al lui Don a fost să lase totul baltă şi să plece imediat la Fort Wayne.

— Unde se află spitalul acesta? întrebă el. Pornim acum într-acolo.

Susie urcă în camera Lisei.

— Laura a suferit un accident, spuse ea. Eu şi tatăl tău mergem la Fort Wayne. Dacă vrei să vii cu noi, plecăm în zece minute.

Dacă vreau să vin cu voi? Bineînțeles că vreau să vin cu voi, se gândi Lisa. Îşi aruncă în rucsac periuța de dinți şi Biblia şi îşi luă un pulover şi telefonul mobil. Nimic altceva. Înainte de a pleca, o sună pe o prietenă, rugând-o să-i țină locul la serviciu a doua zi, la Olive Garden. Se gândi că se va putea întoarce la serviciu în câteva zile. Nici ea, nici părinții ei, nu-şi dădeau încă seama de încercarea pe care o aveau de trecut.

Don, Susie şi Lisa săriră în maşină şi se îndreptară spre Fort Wayne. După cum s-a văzut mai târziu, Lisa îşi luase mai multe lucruri la ea decât părinții ei. Niciunul dintre ei nu se gândiseră la lucrurile de care ar fi putut avea nevoie în cazul unei şederi mai îndelungate în afara oraşului. Tot ce ştiau era că Laura avusese un accident şi voiau să ajungă lângă ea cât de repede posibil.

Înainte de a ajunge la rampa de intrare pe autostradă, Don începu să formeze numărul lui Aryn. *Bună, ați sunat la Aryn.*

— *Nu pot răspunde la telefon chiar acum. Lăsați-mi un mesaj şi vă voi suna eu înapoi.*

— Aryn, aici Don. Te rog să mă suni urgent pe celular.

Închise telefonul şi sună imediat pe numărul de acasă al lui Aryn. Niciun răspuns.

— Sună la Jim şi Trixie, spuse Susie. Ei ar trebui să ştie unde este.

— Este o idee bună, spuse Don.

Formă numărul de acasă al părinților lui Aryn.

— Jim, aici Don Van Ryn. Încerc să dau de Aryn. Nu este cumva la voi?... Ştiți cumva unde este?... Ei bine, uite, tocmai am primit un telefon că Laura a suferit un accident în Indiana. Chiar acum merg împreună cu Suz şi Lisa la Spitalul Parkview din Fort Wayne. Nu avem prea multe informații deocamdată, doar că se află în stare critică la unitatea de ATI... Da... Ne-au spus că microbuzul în care se afla a fost lovit de un camion, dar nu ştim mai mult de atât.

În timp ce Don încercă să-l găsească pe Aryn, Lisa căută să dea de urma fraților ei, Kenny şi Mark. Kenny îşi petrecea săptămâna împreună cu un prieten în Chicago, iar Mark era la şcoală la Northern Michigan University din Marquette. Între aceste două apeluri, îi sună celularul.

— Bună, Dawn... Nu, nici noi nu ştim nimic. Tu ce ai auzit? Au mai dat şi alte nume? Dacă aflăm ceva, te sun.

După ce închise, spuse:

— Era Dawn, sora lui Brad. Este foarte supărată.

— La ce spital l-au dus pe Brad? întrebă Susie.

— Nu ştie. Nu li s-a spus încă nimic, spuse Lisa. Pe Susie o trecu un fior rece.

— O, nu, spuse ea. Nu-mi place cum sună toate astea. Cam atunci sună telefonul lui Don. Nu recunoscu numărul.

— Don Van Ryn la telefon, spuse el. Ascultă timp de câteva momente, apoi spuse:

— Suz, este spitalul. Vor să însereze un aparat în craniul Laurei pentru a monitoriza presiunea din creierul ei, dar au nevoie de permisiunea noastră pentru aceasta.

— Bineînțeles. Orice este nevoie.

Vocea lui Susie se stinse în timp ce rostea aceste cuvinte. O, *Doamne*, se rugă ea, *oare ce vom găsi când vom ajunge acolo*?

Cu toate că simțea tensiunea familiară oricărui student în ultimele săptămâni dintr-un semestru, Carly hotărî să nu învețe miercuri seara, ci să joace tenis cu prietena ei, Terra. Lucrările şi cursurile mai puteau aştepta o zi. Lui Carly nu-i păsa atât de mult de tenis, dar familia lui Terra tocmai trecea printr-o tragedie şi avea nevoie de un prieten. Un joc de tenis pe terenul de lângă Taylor University's Rediger Chapel i se păru lui Carly cea mai bună metodă prin care să distragă atenția prietenei ei de la probleme; chiar dacă efectul avea să dureze doar o oră sau două. Meciul nu era prea disputat pentru că vorbeau despre şcoală, prieteni şi despre planurile lor de după absolvirea colegiului. Un singur subiect nu a fost abordat: detaliile crizei prin care treceau Terra şi familia ei. Asta îşi propusese Carly de la început. Nu evita subiectul, doar că această seară perfectă de primăvară în Indiana nu părea a fi locul potrivit pentru a vorbi despre aşa ceva. Durerea se va afla tot acolo după sfârşitul partidei.

Cam pe la jumătatea partidei, prietenul lui Carly, Ben, se apropie alergând dinspre parcare. Carly se gândea că voia să joace o partidă cu învingătoarea, dar apoi observă expresia de pe fața lui.

— Trebuie să o suni imediat pe Whitney, spuse el cu o voce în care se simțea disperarea. Unul dintre microbuzele de la Taylor a fost implicat într-un accident. Este posibil să fi fost în acel microbuz, spuse el.

— A fost grav? întrebă Carly.

Ben nu răspunse. Privi în jos şi îşi târşâi picioarele.

Carly simți că i se ridică părul pe ceafă. Alergă la maşină, îşi luă celularul şi formă numărul lui Whitney. După ce sună de câteva ori, intră mesageria vocală. Carly închise şi sună din nou. Niciun răspuns, doar căsuța vocală. Sună din nou. Şi din nou. Şi din nou. Niciun răspuns.

— Cum ai aflat asta? îl întrebă pe Ben.

— A apărut la ştiri şi deja se ştie în tot campusul, spuse el.

Auzind acestea, Carly sări în maşină, le strigă lui Ben şi Terra să urce şi goni prin campus până la Olson Hali, căminul unde locuia Whitney. Dacă exista cineva care precis ştia ce se întâmpla, aceea era Shelley, pedagoga de la Olson. Dar Shelley nu era de găsit. Pe măsură ce vestea despre accident se răspândi, tot mai mulți studenți veniră la Olson. Mulți plângeau, ceea ce o făcu pe Carly să se

supere. Nu voia să plângă nimeni pentru Whitney deoarece refuza să creadă că fusese rănită în accident. Din câte ştia ea, sora ei nici nu fusese măcar în microbuzul care avusese accident, deoarece studenții care lucraseră la organizarea banchetului din seara aceea se întorceau în două microbuze. Şi chiar dacă Whitney avusese accident, nimeni nu ştia cu exactitate cât de grav fuseseră răniți ocupanții microbuzului.

Carly păşi afară pe peluza din fața reşedinței Olson şi formă numărul de acasă. Niciun răspuns, nicio căsuță vocală. Îl sună pe tatăl ei pe telefonul mobil. Nici el nu răspunse. Probabil vorbesc unul cu celălalt, se gândi Carly.

— Ah! Închide! spuse ea când îi răspunse din nou mesageria vocală a telefonului tatălui ei.

Apăsă mereu şi mereu butonul de redial, sperând că va reuşi să dea de unul sau de celălalt.

— Aşadar, ai reuşit să lucrezi mult astăzi? îl întrebă Colleen pe Newell.

Vorbeau la telefon de aproximativ zece minute. El se afla în Mississippi cu un grup de bărbați şi femei din comunitatea lui, pentru reconstruirea caselor distruse de uraganul Katrina. Un număr de aproape 350 de voluntari din toată țara se strânseseră pentru a lucra la acest proiect cu organizația Habitat for Humanity.

— Da, destul de mult, ținând cont de canicula care este aici. Nu pot să cred că temperaturile sunt atât de ridicate în aprilie. Nu mi-aş dori să fiu aici în toiul verii.

Telefonul lui Newell îi semnală existența unui nou apel. Îl ignoră.

— Cum a fost studiul tău biblic cu fetele aseară?

— Foarte bine, răspunse Colleen. Am avut momente deosebite de rugăciune. Fetele s-au deschis mai mult decât de obicei.

În ureche auzi sunetul făcut de apelul în aşteptare.

— Acum sună telefonul meu.

— Probabil sunt Carly sau Whitney. Nimeni altcineva nu ar insista atât de mult, răspunse Newell. Vrei să preiei apelul?

— Le voi suna eu înapoi. Nu am vorbit cu tine deloc astăzi. Îmi este dor de tine. Abia aştept să te întorci acasă.

— Şi eu. Uite, telefonul meu sună din nou. Poate ar trebui să răspund, spuse Newell.

— Răspunde şi află ce vrea. Eu voi aştepta, răspunse Colleen.

El făcu întocmai, dar pierduse apelul.

— Acum sună al meu. Te sun eu înapoi, spuse Colleen. Apăsă tasta telefonului.

— Bună.

— Mamă, spuse Carly.

Disperarea din vocea lui Carly îi spunea lui Colleen că se întâmplase ceva rău.

— Unul dintre microbuzele de la Taylor a fost implicat într-un accident. Nimeni nu ştie cu siguranță dacă Whitney se afla în microbuz sau nu. Trebuie să te rogi pentru ea. Roagă-te pentru ea.

Colleen ceru mai multe informații, dar nimeni nu avea.

— În zece minute se va ține un serviciu de rugăciune la capelă. Poate cei de acolo ne vor da mai multe informații. Te sun de îndată ce aflu mai mult, spuse Carly, apoi închise şi îl sună pe tatăl ei.

Îi dădu şi lui aceleaşi informații pe care i le dăduse mamei. Când închise, telefonul sună imediat. O sunau prietenii pe rând. Nu răspunse.

Când Carly, Ben şi Terra păşiră în Rediger Chapel pentru momentele de rugăciune, locul era deja plin până la refuz cu studenți. Cei mai mulți plângeau. Carly merse la balcon ca să nu fie nevoită să vorbească cu nimeni. Simțea că se află într-o altă lume. Prietenii ei făcură un cerc în jurul ei. Toți plângeau. Din nou, nu-şi îngădui să izbucnească în lacrimi, cu toate că trupul îi tremura de spaimă. Voia încă să creadă că sora ei era bine.

După un interval care i se păru o veşnicie, un funcționar de la Taylor urcă pe podium şi anunță că un tir care se îndrepta spre nord depăşise linia continuă de pe autostradă şi lovise un microbuz de pasageri de la Taylor care mergea spre sud la ieşirea din Marion. În microbuz se aflau cinci studenți şi patru angajați ai firmei de catering. Dintre cei nouă oameni din microbuz, cinci muriseră. Urma ca niciun nume să nu fie făcut public până când toți părinții vor fi fost anunțați. În toată capela, oamenii începură să plângă şi să jelească. Inima lui Carly se strânse. Funcționarul explică mai departe că doi supraviețuitori fuseseră ridicați de un elicopter şi transportați la spitalul Parkview din Fort Wayne şi că unul dintre aceştia se afla în stare gravă. Restul victimelor fuseseră duse la Spitalul Municipal din Marion, aflat la cincisprezece mile de campusul Taylor.

Carly sări în picioare şi ieşi în fugă din clădire. Trebuia să ajungă imediat la Marion. Nimeni nu-i dăduse vreo informație despre Whitney. Deoarece cele cinci trupuri moarte şi cei doi supraviețuitori fuseseră duşi la Spitalul Municipal din Marion, i se părea că este locul cel mai bun (şi cel mai apropiat) în care să afle răspunsuri.

În timpul călătoriei spre spital, Carly şi prietenii ei se rugară la Dumnezeu pentru viața lui Whitney. Carly îşi dădu seama că nu poate rosti mai mult decât: „Doamne, te rog, dă-mi-o pe sora mea." Repetă cuvintele acestea fără oprire. Prietenii lui Carly plângeau cu suspine, dar ea nu plângea.

— *Nu, nu pot plânge*, îşi spuse. *Dacă dau frâu liber lacrimilor, înseamnă că cedez în fața celor mai negre temeri. Nu voi face asta. Whitney este printre supraviețuitori. Trebuie să fie.*

Opriră maşina în parcarea spitalului şi alergară la uşă. În holul principal se strânsese deja un grup destul de mare de oameni. Carly se apropie de biroul de informații.

— Mi s-a spus că sora mea a fost adusă aici. Whitney Cerak. Puteți să-mi spuneți în ce salon se află şi cum se simte? întrebă Carly.

Funcționara de la birou căută în datele din calculator.

— Îmi pare rău, domnişoară, nu avem nicio informație despre sora ta.

— Dar a fost implicată în accidentul cu microbuzul de la Taylor. Mi s-a spus că oamenii din microbuz au fost aduşi aici.

— Este adevărat. Dar nu pot să vă dau nicio informație despre cine este aici şi în ce stare se află pacienții.

— Atunci cine poate să-mi spună? întrebă Carly, din ce în ce mai frustrată.

O asistentă se apropie de ea.

— Am auzit cumva că eşti din familia uneia dintre victimele accidentului Taylor? întrebă ea.

— Da, spuse Carly.

— Dacă vrei, poți aştepta în capelă. De îndată ce vom avea mai multe informații, va veni cineva acolo să vi le dezvăluie.

Asistenta îi îndrumă pe Carly şi pe prietenii ei pe coridorul care ducea spre capelă. Acolo aşteptară. Şi aşteptară. Şi aşteptară.

În vremea aceasta, în Gaylord, Michigan, Colleen căuta cu disperare informații. Ştiind că trebuie să lase linia telefonică liberă, dădu un singur telefon.

— Bob, spuse ea adresându-se prietenului ei, Bob Scott, un om pe care ştia că poate conta pentru rugăciune în această situație. Whitney a fost implicată într-un accident şi nu ştim încă dacă este bine sau nu. Vrei să te rogi pentru noi?

Bob îi promise că se va ruga.

Apoi se aşeză şi începu să se roage ea însăşi lui Dumnezeu. În timp ce se ruga, părinții lui Terra, care locuiau în acelaşi cartier, intrară în living şi începură să se roage şi ei. Li se alătură curând Jim Mathis. Colleen folosi telefonul mobil pentru a-i suna pe nişte prieteni de familie din peninsulă, gândindu-se că poate presa locală dăduse mai multe detalii. Nimeni nu ştia mai mult. Oficialii din zonă nu dezvăluiseră niciun nume.

În cele din urmă, Colleen încercă şi la ultima cunoştință din Indiana, dar nimeni nu răspunse. Imediat ce închise telefonul mobil, sună telefonul fix. Colleen înghiți în sec înainte să răspundă.

— Bună, spuse ea.

— Pot să vorbesc cu Newell sau Colleen Cerak?

— Colleen la telefon.

Bărbatul se prezentă atunci ca fiind capelanul de la Grant County.

— Îmi pare rău, spuse el, dar fiica dumneavoastră Whitney a fost victima unui accident în seara aceasta. A fost declarată moartă la locul accidentului.

Colleen simți cum amorțeşte. Lacrimile îi brăzdară fața.

— Ce… oh… trebuie să fac ceva?

Văzându-i suferința, prietenii ştiură că se întâmplase ce era mai rău şi, apropiindu-se de Colleen, o îmbrățişară.

— Avem nevoie să veniți împreună cu soțul dumneavoastră pentru a face pregătirile pentru luarea acasă a trupului fiicei dumneavoastră. Îmi pare foarte rău că v-am adus astfel de veşti. Îmi pare rău pentru pierderea voastră, spuse capelanul.

De îndată ce închise telefonul, îl sună pe Newell. Vocea ei se frânse când îi spuse:

— Îmi pare rău. Îmi pare rău. Abia putea rosti cuvintele. Whitney s-a dus, spuse ea.

— Nu. Nu, Colleen, spuse Newell şi vocea îi răguşi.

— S-a dus, Newell, spuse din nou Colleen. Au declarat-o moartă la locul accidentului.

Cei doi izbucniră în lacrimi la telefon.

Când Newell închise, colegii săi de muncă îl înconjurară. Îşi puseră brațele în jurul lui şi începură să se roage.

— Nu. Nu. Nu Whitney, era tot ce putea să spună. Carly se afla împreună cu prietenii ei la capela Spitalului Municipal din Marion. Tot mai mulți studenți soseau la spital. Nimeni nu ştia mai mult decât se anunțase mai devreme în seara aceea la Rediger Chapel. În cele din urmă, telefonul mobil al lui Carly sună. Ieşi pe coridor pentru a răspunde. Ben o urmă. Jim Mathis se afla la celălalt capăt al firului. Colleen abia îşi putuse aduna puterile să-l sune pe Newell. Ştiind că nu putea aştepta să se adune înainte de a-i transmite lui Carly veştile, l-a rugat pe Jim să o anunțe pe fiica lor în locul ei. Când Carly îi auzi vocea, ştiu că veştile erau rele. Auzi în fundal planşetele celorlalți oameni. Când Jim îi spuse că Whitney nu supraviețuise, Carly se prăbuşi, țipând şi plângând. Ben lovi supărat un scaun şi strigă de durere. Prietenii ei se năpustiră pe coridor şi o îmbrățişară. O ridicară cu blândețe şi o duseră înapoi, în capelă.

Membrii personalului spitalului le dădură lui Carly şi prietenilor ei un salon în care să se refugieze de mulțimea de studenți şi reporteri. Oficialii se întoarseră pentru a cere informații despre Whitney. Voiau să ştie vârsta, data naşterii, informații pe care le scrii de obicei într-un necrolog. Mai târziu, cineva îi aduse geanta lui Whitney şi cele câteva posesiuni pe care le găsiseră la locul accidentului. Miroseau a benzină. Carly le aruncă şi plânse mai departe. Pe când plângea cu suspine, un gând îi fulgeră prin minte: *Bine, Carly, iată marele test pentru tine. 11 iubeşti pe Dumnezeu cu toate că sora ta a murit*? Printre lacrimi, îşi privi prietenii.

— Dumnezeu este încă bun, spuse ea. Accidentul nu a schimbat *deloc* asta.

Telefonul lui Carly sună din nou. Privi la numele de pe ecran şi văzu *Tata*. Deschise telefonul şi ieşi pe coridor să fie singură. Nu o urmă nimeni. Alergă spre capătul coridorului ținând telefonul strâns la ureche. La auzul vocii tatălui ei, se prelinse pe lângă un perete şi plânse cum nu plânsese niciodată în viața ei. Trupul o durea şi un torent de suspine se revărsă.

— Tată… nuuu*uuuu, se* jeli ea la telefon. Nu, tați, Whitney nu poate fi moartă. Este prietena mea cea mai bună.

3

ATI

Miercuri, 26 aprilie

O, Laurie, apelul acela telefonic nu mi l-aş fi dorit niciodată. Nu pot să-ți explic sentimentele mele – groază, teamă, anxietate, rugăciuni arzătoare la Dumnezeu să-ți cruțe viața, recunoştință că eşti încă în viață, senzația că visez. Călătoria spre Fort Wayne a fost *lungă*. Multe apeluri telefonice. Oameni cărora le pasă, care se roagă, te iubesc din toată ființa lor. Noi (Lisa, tata şi eu) am ajuns aici pe la ora 1:15. Ne-a întâmpinat un grup de prieteni de-ai tăi de la Universitatea Taylor. Când ne-au dus să te vedem, draga mea, inima mea era plină de iubire pentru tine. Să-mi văd raza de soare legată la tuburi a fost aproape mai mult decât puteam suporta. Sunt uimită de puterea pe care mi-o dă Dumnezeu când sunt atât de slăbită. Doar El m-a putut susține astfel. Aryn, Jim şi Trixie ne-au urmat la câteva ore. Aryn este distrus. Te iubeşte atât de mult. Şi eu te iubesc, dragă Laurie.

Din jurnalul de rugăciune al lui Susie

— Trebuie să fiți pregătiți pentru ceea ce veți vedea când veți intra în camera ei, îi avertiză doctorul pe Don, Susie şi Lisa care se aflau pe coridorul de la ATI. Laura a fost aruncată aproximativ 15 metri în acest accident extrem de violent. Fața ei este umflată, zgâriată şi învinețită. Este conectată la aparate. Respira singură când au găsit-o paramedicii, dar noi credem că este mai bine ca ventilatorul să preia sarcina respirației pentru ca trupul ei să-şi poată concentra toată energia pentru vindecare.

— Dar va supraviețui, nu? întrebă Don. Susie se sprijini de el şi-i strânse brațul.

— Fiica dumneavoastră este în stare critică. Încă ne străduim să evaluăm amploarea leziunilor ei. În momentul acesta aş spune că şansele ei sunt favorabile. Dar nu va părăsi spitalul prea curând. Are câteva oase fracturate, inclusiv un cot zdrobit şi un picior cu fracturi grave. De asemenea, are o fractură

de claviculă. Suntem însă mai îngrijorați de leziunile cerebrale. Putem face doar o radiografie pentru a estima cât de grave sunt leziunile. Iată de ce când o veți vedea, veți observa un tub care îi iese din craniu. Să nu vă speriați. Este dispozitivul de monitorizare a presiunii intracraniene pentru care v-am cerut aprobarea mai devreme.

Doctorul făcu o pauză, apoi spuse:

— Aveți vreo întrebare?

Don, Susie şi Lisa se uitară unul la altul, încercând să proceseze tot ceea ce auziseră. Cu toate că ştiuseră că Laur a suferise traumatisme grave, nu se gândiseră ce vor găsi la sosirea în spital. Susie îl privi pe Don. Lacrimile îi brăzdau fața. Don o luă în brațe, iar Lisa rupse tăcerea:

— Putem să o vedem acum?

— Încă nu, dar curând, spuse doctorul. Încă ne ocupăm de aşezarea ei în salonul de ATI. Vă va anunța o asistentă când totul este gata. Din nou vă spun, vreau să fiți pregătiți. Nu arată aşa cum o ştiți.

Don îşi privi ceasul. Era aproape ora două dimineața. Accidentul se petrecuse cu peste cinci ore în urmă. *Ce tot fac*? se miră el. Cât *este de grav*?

După cum li s-a cerut, Don, Susie şi Lisa se îndreptară spre sala de aşteptare de la ATI, care era deja ocupată de prietenii Laurei de la Taylor. Când membrii familiei Van Ryn intrară, toți ochii se îndreptară spre ei. Colega de cameră a Laurei le îmbrățişa pe Susie şi Lisa. Wynn Lembright şi Skip Trudeau, doi administratori de la Taylor, se aflau şi ei acolo.

— Care este starea ei? întrebă Wynn.

— Se luptă să supraviețuiască, răspunse Don.

— Bine. Mulți oameni se roagă pentru ea, spuse Wynn.

— Ştiu, ştiu, spuse Don, în timp ce mintea lui se chinuia să înțeleagă cele ce-i fuseseră explicate de doctor. Coridorul era plin de studenți când am intrat. Ne-au spus de serviciul de rugăciune de la Taylor din seara aceasta.

— Aveți veşti despre ceilalți accidentați? întrebă Lisa. Wynn şi Skip se uitară unul la altul.

— Laura este una dintre cei patru supraviețuitori, spuse Skip, dar ceilalți trei nu sunt la fel de grav răniți.

— Cum este Brad Larson? întrebă Don. Winn şi Skip se priviră din nou.

— Putem să le spunem, din moment ce în curând se va face un anunț

oficial şi la universitate, spuse Wynn. Făcu o scurtă pauză, apoi continuă: Brad nu a supraviețuit. A murit în accident împreună cu colega lui Monica Felver şi studenții Laurei Erb, Betsy Smith şi Whitney Cerak.

— Nu, nu, nu, spuse Lisa izbucnind în lacrimi.

— Vai mie, spuse Don.

Suspină adânc şi o îmbrățişa pe Susie. Membrii familiei Van Ryn se simțeau foarte apropiați de Brad şi de sora lui, Dawn, care o sunaseră pe Lisa în timpul călătoriei de întoarcere din Caledonia. Atât Brad cât şi Dawn slujiseră împreună cu soții Van Ryn ca pedagogi la tabăra biblică desfăşurată în peninsula nordică.

Studenții din sala de aşteptare o auziră pe Wynn spunându-le soților Van Ryn că Brad, Laurel, Betsy, Whitney şi Monica muriseră în accident. Lacrimile şi suspinurile lor reverberau în toată sala.

Salonul de la ATI în care se afla Laura era învăluit în întuneric atunci când Don, Susie şi Lisa păşiră înăuntru. Pacienții cu leziuni cerebrale sunt ținuți în lumină slabă, feriți de stimuli puternici, astfel încât să poată începe procesul de vindecare. De fiecare parte a patului Laurei se aflau monitoare pe care se vedeau numere luminoase şi linii răsucite care emiteau nişte piituri care, în liniştea încăperii, sunau mai tare decât erau în realitate. Deşi lumina era difuză, au putut observa prin bandajul alb care îi înfăşură tot capul fața Laurei lipsită de orice expresivitate.

— Arată ca un bandaj pentru dureri de dinți, îi scăpă lui Don.

Niciunul dintre ei nu ştiau ce să spună. Deşi fața Laurei era într-adevăr umflată, acoperită de tăieturi şi zgârieturi, părul ei blond ieşea de sub bandaje, iar nasul, gura şi celelalte trăsături ale ei erau intacte, semănând cu Laura. Un tub de ventilator era lipit cu bandă adezivă lângă gura ei. Un „ac”, tubul de monitorizare al presiunii ieşea din partea dreaptă a capului ei, deasupra frunții. În plus, pe ambele părți ale trupului avea prinse linii venoase şi ataşate cabluri de monitorizare.

Susie se apropie de Laura. Piuitul aparatelor şi sunetul scos de ventilator la fiecare respirație îi făceau inima să stea în loc.

— O, Laurie, şopti ea întinzând mâna şi prinzând mâna fiicei ei.

Pe față îi curgeau lacrimi:

— Suntem aici… suntem aici.

— Laurie, sunt tata, spuse Don încet. Nu ştiu dacă ne poți auzi, dar e în regulă.

Privi împrejurul său în cameră şi oftă. În locul fricii sau panicii, Don simți un val de pace.

— Te vei face bine, spuse el. Nu renunța. Luptă mai departe. Ştiu că te vei face bine.

Lisa merse lângă mama ei şi îşi puse brațul după ea. În timpul acesta, Susie se rugă în tăcere: *îmi este greu, Doamne, dar am încredere în Tine. Laura este în mâinile Tale…* Este *în mâinile Tale. Lisa* o bătu uşor pe spate pe mama ei, doar ca să o asigure că este lângă ea. Doam*ne, ştiu că ai un plan pentru viața Laurei, c*ontinuă Susie rugăciunea, nu se poate termina aici. *Ştiu* că n*u* se poate termina acum.

O asistentă păşi în salon şi-i verifică monitoarele.

— Suz, spuse Don, trebuie să o lăsăm să se odihnească.

Susie îl privi cu o expresie care spunea clar că nu vrea să dea drumul mâinii Laurei.

— Este bine, spuse el, este pe mâini bune. Asistenta zâmbi, dar Don nu vorbea doar de personalul spitalului. Cu toate că nu era cel mai optimist om posibil, Don simțea pace de la Dumnezeu şi încredințarea că Laura se va însănătoşi complet. În ultimele două luni se pomenise captivat de istorisiri biblice despre oameni ca Iov, care au trecut prin suferință extremă, dar au descoperit că Dumnezeu este credincios. *Dumnezeu nu S-a schimbat*, se gândi el. *El încă lucrează*. Apoi gândurile lui Don se îndreptară spre Monica, Betsy, Laurei, Whitney şi Brad, mai ales spre Brad. Oftă adânc. *De ce noi şi nu ei, Doamne*? *De ce fiica noastră a supraviețuit şi nu a supraviețuit unul dintre ei*?

Cam la două ore de la sosirea familiei Van Ryn la spital, Aryn şi părinții lui opriră maşina în parcarea spitalului. Mintea lui Aryn se învârtea pe când se dădu jos din maşină şi păşi spre intrare. Prin gând îi fulgerau amintiri cu Laura, precum şi teama că nu se va mai bucura niciodată de astfel de momente. Când păşi în sala de aşteptare de la ATI, Don, Susie şi Lisa săriră în picioare şi-l îmbrățişară. Lacrimile începură să curgă din nou.

— Vrei să o vezi? întrebă Don.

Aryn inspiră adânc şi dădu din cap aprobator. Don şi Susie îl luară de braț şi-l conduseră prin coridor până la salonul Laurei.

Când păşiră înăuntru, Aryn rămase fără cuvinte. Voia să spună ceva, orice, să-i spună Laurei cât de mult o iubea, dar cuvintele nu voiau să-i iasă de pe buze. În schimb, stătu pur şi simplu lângă patul ei, privind-o cum inspiră şi expiră, rugându-se ca următoarea respirație să nu fie şi ultima.

La puțin timp după sosirea lui Aryn, cineva din personalul spitalului păşi în sala de aşteptare a unității de ATI.

— Aici aveți lucrurile Laurei, spuse ea, întinzându-i Lisei o pungă în care se aflau pantofii şi alte câteva lucruri personale.

Lisa băgă mâna în pungă şi scoase pantofii Converse AII-Star, pe care membrii personalului spitalului îi scoseseră din picioarele Laurei.

— Aceştia nu sunt pantofii Laurei, spuse ea. Aryn luă pantoful din mâna Lisei şi confirmă:

— Nu am văzut-o niciodată să poarte ceva de felul acesta.

— Ei bine, pe aceştia îi purta când au adus-o, spuse femeia şi părăsi încăperea.

Pe când Lisa scoase celelalte lucruri din pungă, şi ea şi Aryn avură aceeaşi reacție. Niciunul dintre ele nu semăna cu lucrurile pe care ştiau că le poartă Laura. Totuşi, niciunul dintre ei nu se gândi prea mult la asta.

— Laura împrumuta mereu hainele mele când locuia acasă, spuse Lisa. Cred că lucrurile nu s-au schimbat nici după plecarea la şcoală. Sunt sigură că hainele acestea aparțin uneia dintre colegele ei de cameră. Totuşi, aceasta este geanta ei.

Mai târziu, familiei i s-a spus că echipa de salvare găsiseră geanta pe trupul Laurei. Folosiseră conținutul ei pentru a o identifica la locul accidentului.

— Probabil cu restul lucrurilor au presupus, spuse Aryn. Din câte spun Wynn şi Skip despre locul accidentului, se pare că peste tot erau împrăştiate lucruri. Făcu o pauză ca şi cum prin minte îi trecuse un gând. Cât de departe era Laura de maşină?

— Cincisprezece metri.

— Groaznic, spuse el încet, aproape în şoaptă. Este o minune că a supraviețuit.

— Da, spuse Lisa. Chiar este.

Când au sosit şi Kenny şi Mark, studenții de la Taylor părăsiseră deja spitalul, lăsându-i pe membrii familiei Van Ryn în unitatea de ATI, singuri cu

Aryn şi părinții lui. Lui Kenny îi luase câteva ore să ajungă de la Chicago, iar Mark a venit cu avionul din Marquette până la Fort Wayne. Amândoi păşiră pe uşă ca şi cum s-ar fi aflat într-o misiune. Primele cuvinte rostite de amândoi au fost:

— Care sunt ultimele veşti?

Nu „bună, mamă” sau „bună, tată”. Amândoi au trecut direct la subiect.

Când sosi Kenny, Don, Susie şi Lisa îl duseră în salonul Laurei de la ATI. Nu a scos niciun cuvânt, ci doar a privit-o pe sora lui. După doar un minut sau două, se întoarseră în sala de aşteptare. Patru ore mai târziu, când sosi Mark, l-au dus şi pe el să o vadă. Intră, o văzu pe sora lui zăcând, se întoarse pe călcâie şi părăsi salonul cu fața brăzdată de lacrimi. Cel mai teribil moment al serii pentru Don a fost când le-a spus băieților săi că Brad nu supraviețuise. Nu ştia ce s-ar fi făcut familia lui dacă Laura *şi* Brad ar fi murit în noaptea aceea.

Când ajunseră toți cinci la spitalul Parkview, Don le ceru tuturor să se aşeze şi recapitula ce le spuseseră doctorii până în acel moment.

— Iată ce ştim, spuse el. Piciorul ei este rănit grav şi probabil va avea nevoie de operație. Cotul este cam în aceeaşi situație. Grija majoră o reprezintă însă leziunea cerebrală. Bănuiesc că vor mai trece câteva zile până când vom afla exact cum stau lucrurile.

Poate datorită rădăcinilor sale germanice, Don nu încercă să îndulcească nimic din ceea ce li se spusese, nici nu vorbi prea mult despre ceea ce le-ar putea rezerva zilele următoare. Îşi încheie raportul spunând:

— Cu aceasta ne confruntăm. Are cineva vreo întrebare?

Nu avu nimeni nicio întrebare. Îşi petrecură restul nopții în sala de aşteptare de lângă unitatea de ATI. Nimeni nu a dormit. Familia Van Ryn împreună cu Aryn şi părinții lui au stat în sala de aşteptare şi exact asta au făcut, au aşteptat. Aceasta avea să fie singura noapte pe care familia a petrecut-o în spital. Dar călătoria abia începuse. Curând şi-au dat seama că se înscriseseră la un maraton, nu la o probă de viteză. Niciunul dintre ei nu avea vreo idee unde îi va duce acest maraton. Tot ce puteau face era să aştepte şi să se roage.

Până la urmă, asta era suficient.

4

ACCEPTAREA UNEI NOI REALITĂȚI

— Nu pot să cred că se întâmplă aşa ceva, îi spuse Colleen lui Jim în timp ce mergeau la sud de Gaylord spre regiunea montană din Indiana.

De obicei, Colleen adormea în maşină, mai ales în timpul unei călătorii de şase ore în toiul nopții, dar în noaptea aceasta lucrurile au stat altfel.

— A fost acasă acum câteva săptămâni, de Paşte. Ea şi Carly insistau să ascundem ouăle de Paşte. Colleen zâmbi, apoi continuă: Erau parcă din nou fetițe, alergând prin casă şi râzând.

Vocea i se frânse:

— Şi acum această... cum este oare posibil?

— Nu ştiu.

Jim ştia că nu trebuie să mai spună nimic. Colleen avea nevoie de cineva care să o asculte, nu să obțină răspunsuri simple sau clişee fără conținut.

— Nu ştiu dacă îți aminteşti, dar Whitney nu voia să meargă la Taylor. Voia să întrerupă tradiția familiei şi să meargă la altă universitate. Bănuiesc că i se părea mai puțin atractivă pentru că Newell, Carly şi cu mine am absolvit cu toții acolo. Cu toate că ştia că vom plăti doar două treimi din taxe dacă merge la un colegiu creştin şi că nu ne va costa nimic dacă va merge la o şcoală laică, Taylor totuşi nu a fost prima ei alegere. Şi-a depus dosarul la o şcoală de stat care avea reputația că acceptă aproape toți elevii care îşi depun dosarul acolo. Taylor era doar opțiunea a doua, în caz că nu ar fi reuşit la prima. Nu i-a venit să creadă când prima şcoală pe care a ales-o a respins-o, mai ales că îndeplinea toate cerințele. Apoi Taylor, care are standarde mult mai ridicate, a acceptat-o. Noi toți am considerat că este un semn clar că Dumnezeu vrea să meargă la Taylor. Vocea lui Colleen scăzu în intensitate şi apoi adăugă: Şi acum să se întâmple aşa ceva... Nu pot să nu mă gândesc că dacă nu ar fi mers la Taylor, nu am fi acum pe drumul acesta. Dar faptul că a mers la Taylor făcea parte din planul lui Dumnezeu pentru viața ei. Îmi este foarte greu să înțeleg.

În timp ce au vorbit, Jim şi Colleen pierdură toate celelalte lucruri din vedere. Asta până când nişte lumini roşii şi albastre străluciră în noapte în

spatele lor. Acceleraseră într-o zonă în care viteza trebuia redusă de la 105 la 90 km/h. Jim opri maşina.

— Dacă vrei să plâng, pot, spuse Colleen.

— Nu cred că va fi nevoie, răspunse Jim.

Ceru permisiunea poliţistului să coboare din maşină, şi îi explică situaţia. Câteva minute mai târziu îşi reluară călătoria fără să fi primit nicio amendă.

La mai puţin de un kilometru şi jumătate de ieşirea din Marion, ajunseră la locul accidentului. Jim încetini, dar nu se opri. Rămăşiţele maşinii fuseseră luate cu câteva ore în urmă, dar dâra de pe linia continuă unde trecuse tirul era vizibilă. Nici Colleen, nici Jim nu rostiră vreun cuvânt, feţele fiindu-le scăldate în lacrimi.

Deşi era ora 4 dimineaţa, Colleen insistă să meargă direct la spitalul din Marion. Trebuia să vadă locul în care fusese dusă Whitney după accident. Apoi, opriră în parcarea spitalului, care era pustie, la fel ca holul şi sălile de aşteptare. Grupurile de studenţi plecaseră cu câteva ore în urmă, lăsând locul într-o linişte stranie. În cele din urmă, Colleen găsi pe cineva din personalul spitalului şi se prezentă:

— Fiica mea este una dintre victimele accidentului. Trebuie să fac ceva sau aveţi nevoie de vreo informaţie în plus de la mine?

Angajatul spitalului ridică receptorul şi dădu un telefon rapid medicului legist, apoi spuse:

— Nu, doamnă. Ne-am îngrijit de toate. Medicul legist spune că identificarea a fost făcută şi biroul său va aranja transportul trupului fiicei dumneavoastră cu serviciul de pompe funebre. Totuşi, dacă vreţi să o vedeţi, putem găsi pe cineva să vă ducă acolo.

Pe Colleen o luă ameţeala. Închise ochii şi o văzu pe Whitney cu un coşuleţ de Paşte în mână, zâmbind fericită. Apoi îşi aminti de conversaţia cu un prieten a cărui fiică adolescentă murise în anul precedent. Nu-mi pot şterge *din minte imaginea ei zăcând în sicriu*, îi spusese el. Colleen ştia că nu-şi doreşte să aibă o astfel de amintire cu Whitney.

— Nu, îi răspunse în cele din urmă funcţionarului. Eu… oh…

Vocea i se frânse şi se opri să-şi adune gândurile.

— Totuşi, vă mulţumesc.

După ce lăsară numărul la care puteau fi contactaţi, Colleen şi Jim

părăsiră spitalul şi se îndreptară spre casa prietenului lui Carly, unde se retrăsese ea împreună cu câțiva prieteni ca să se odihnească. Acolo se aflau şi Sandra împreună cu prietenul lui Whitney, Matt, şi sora Sandrei, Laisa.

Casa era liniştită şi întunecată când ajunse Colleen. Carly, Sandra şi Ben dormeau ghemuiți unul lângă altul pe canapea. Colleen se apropie de Carly, se aplecă şi îi atinse brațul.

— Carly, spuse ea încet.

Carly deschise ochii. De îndată ce-şi văzu mama, îşi aruncă brațele după gâtul ei şi începu să plângă. Sandra se trezi şi toate trei se îmbrățişară şi plânseră. Mult timp, nimeni nu spuse vreun cuvânt despre cum se simțea. Nu aveau cuvinte.

Pe parcursul următoarelor ore, Colleen încercă să se odihnească, dar nu putu. Se simțea amorțită. *Nu poate fi adevărat*, se gândi ea. Cu *siguranță mă voi trezi şi toate acestea vor fi dispărut*. O, *Doamne*, se rugă ea. Cam asta era tot ce putea spune în rugăciune. Ştia că Dumnezeu va completa restul. După ce se foi şi se zbuciumă vreo trei ore, se ridică, îşi schimbă hainele şi îşi spălă fața, apoi îl sună pe prietenul ei, Marty Songer.

— Vreau să merg la serviciul de rugăciune de la capela Taylor din dimineața aceasta, spuse ea.

Marty încercă să o convingă că ar fi mai bine să se odihnească, dar Colleen nu vru să se răzgândească.

— Trebuie să ies din casă şi să fac ceva. A merge într-un loc în care pot fi înconjurată de oameni care se roagă mi se pare o idee foarte bună pentru început.

Când Colleen şi Marty intrară în capela aflată în mijlocul campusului Taylor, serviciul de rugăciune începuse deja. Aproape o mie de oameni se aflau în capelă, dar nimeni nu o recunoscu imediat pe Colleen ca fiind mama uneia dintre victimele accidentului. Găsi un loc lângă colegele de cameră ale lui Carly, care puseră brațul după ea fără să spună vreun cuvânt. Două rânduri mai în față stăteau colegele de cameră ale lui Whitney, plângând. S-au spus foarte puține cuvinte în prima oră a serviciului de rugăciune. În schimb, numele fiecărei victime apăru pe ecranul de proiecție aflat în față. Cei prezenți la întâlnire se rugau pentru familiile fiecărei victime când numele ei apărea pe ecran. Pe ecran apărură şi numele celor răniți, şi numele şoferului tirului care lovise microbuzul

de la Taylor.

Pe ecran apăru, scris cu litere albe pe un fond negru, numele WHITNEY CERAK. Colleen privi lung la numele lui Whitney. Este *adevărat*, îşi spuse ea. *Whitney este una dintre cei cinci care au murit aseară*. În fața ei, colegele de cameră ale lui Whitney începură să suspine, dar Colleen nu putea plânge. Se aştepta să fie copleşită de emoții.

Dar simți o pace pe care nu o putea descrie. Privind la cei prezenți, văzu sute de oameni rugându-se. Se *roagă pentru noi. Pentru mine*. Pentru *'Newell. Pentru Carly*. În momentul acela, simți cum rugăciunile se înalță la cer şi, ca răspuns, brațele lui Dumnezeu coboară din cer spre ea. Închise ochii şi se lăsă îmbrățişată.

După terminarea serviciului de rugăciune, Jim Mathis o duse repede pe Colleen înapoi acasă la Ben. De acolo le-au luat pe Carly, Sandra şi pe sora Sandrei, Laisa, şi toți cinci porniră spre Indianapolis să-l ia pe Newell de la aeroport. Petrecuse o noapte lungă de veghe în Mississippi, aşteptând zborul de la 6 dimineața. Prietenul lui, Mark Vaporis, se oferise să aştepte împreună cu el, dar Newell îi refuzase politicos oferta.

— Nu, tu trebuie să te odihneşti, îi spusese Newell. Nu cred că eu voi putea dormi.

Îşi petrecuse noaptea stând pe o canapea în holul căminului unde erau cazați voluntarii de la Habitat for Humanity. Voia să fie singur cu gândurile şi rugăciunile lui. De două ori în noaptea aceea, tăcerea fusese întreruptă de telefoane triste, de jale, din partea lui Carly. Newell simțea că îi este greu să o consoleze pe fiica lui deoarece el însuşi simțea multă suferință.

Devreme, în dimineața aceea, Mark porni autobuzul cu care echipajul se deplasa la muncă în fiecare zi şi-l duse pe Newell la aeroport. Chiar şi după ce îşi luă locul în avionul aglomerat, Newell se simțea într-o altă lume. *Aşa ceva nu este posibil*... pur *şi simplu nu este posibil, îş*i repeta întruna. Găsi alinare sprijinindu-şi capul de fereastră, plângând şi rugându-se în linişte pentru familia lui. În timpul escalei din Charlotte, Newell îşi sună mama şi restul familiei pentru a le da vestea. Avionul lui ateriza în Indianapolis curând după prânz.

La baza scărilor rulante care duceau în zona de ridicare a bagajelor îl aşteptau Jim, Colleen şi fetele. De îndată ce Colleen văzu picioarele lui Newell, ştiu că este el. Începu să alerge spre scări şi-l îmbrățişa imediat ce coborî.

Oamenii care treceau pe lângă ei îi priveau mirați în timp ce se străduiau să-şi facă loc. În cele din urmă, soții Cerak se desprinseră din îmbrățişare şi se îndreptară spre maşina lui Jim. Newell îşi lăsase bagajele cu echipa de construcție din Mississippi.

Se opriră la Cracker Barrel între Indianapolis şi regiunea montană să ia prânzul şi vorbiră despre ceea ce simțiseră fiecare în noaptea trecută, când fuseseră despărțiți. Ştiau că trebuie să mănânce, dar hrana refuza să intre în trupurile lor epuizate emoțional. Conversația din jurul mesei avea o aură de fantastic.

— Sunt eu singurul căruia îi vine greu să accepte? întrebă Newell la un moment dat. Pur şi simplu nu pot crede că s-a întâmplat.

— Nu, răspunse Carly. Mi se pare că este un coşmar şi mă voi trezi curând.

— Şi eu, spuse Sandra.

— Ți-au cerut să ajuți la identificarea trupului lui Whitney aseară? o întrebă Newell pe Carly.

— Nu. A identificat-o altcineva. Cineva de la şcoală, cred.

— Nu te învinovățesc. Nu cred că vreau să-i văd nici eu trupul. Nu vreau ca imaginea aceasta să-mi rămână în minte, spuse el.

— M-au întrebat aseară şi pe mine dacă vreau să o văd, dar am spus că nu, zise Colleen. Prefer să-mi amintesc de ea zâmbitoare, cu gropițele ei din obraji. Aceea este adevărata Whitney. Şi aşa vreau să mi-o amintesc.

Newell se juca cu mâncarea din farfurie. Ştia că ar trebui să mănânce, dar nu avea poftă.

— Ceea ce se întâmplă nu poate fi real, spuse el. După ce sosiră înapoi la Taylor în jurul orei trei după-amiaza, membrii familiei Cerak se văzură nevoiți să preia sarcina dificilă emoțional de a elibera lucrurile lui Whitney din camera ei de la Olson Hali. Au deschis uşa ce dădea spre aripa de sud a coridorului şi găsiră acolo o mulțime de studenți adunați să se roage pentru cei afectați de accident. Membrii familiei Cerak auziră pedagoga dând fetelor detalii despre accident, în timp ce acestea plângeau cu suspine. Închiseră repede uşa, sperând că nu i-a observat nimeni.

— Nu cred că sunt în stare să mă apropii de fetele astea şi să le răspund la întrebări, spuse Carly.

Colleen şi Newell fură de acord. Se strecurară prin uşa care ducea la

spălătorie şi de acolo direct în camera lui Whitney.

Emily, colega de cameră a lui Whitney, împreună cu Amy şi Anne, două dintre prietenele ei care stăteau vizavi la acelaşi etaj, părăsiră întâlnirea de rugăciune şi se alăturară familiei Cerak în camera lui Whitney. Fetele împachetaseră deja toate lucrurile ei pentru a scuti familia de această traumă.

— Cred că ar trebui să aveți ceva, spuse Emily. Acum câteva săptămâni am început un studiu biblic împreună, doar noi patru. Ieri, la sfârşitul studiului nostru biblic, Whitney a făcut asta şi a atârnat-o de uşă. Spunea că vrea să fie un semn care să-i amintească mereu să-L slujească pe Dumnezeu în tot ceea ce face. Ne-am gândit că v-ar plăcea să-l aveți.

— Mulțumim, spuse Newell, întinzând mâna să ia semnul. Îl întoarse şi citi cu voce tare: „Bine, rob bun şi credincios."

Vocea lui se frânse şi abia putu rosti cuvintele:

— Matei 25:23. Biblia spune că acestea sunt cuvintele cu care îi va întâmpina Iisus în cer pe cei care Îl iubesc.

Lacrimile începură să curgă pe fața lui Colleen, Carly şi Sandra.

— Vă mulțumim, spuseră ele. Vă mulțumim foarte mult că ni l-ați dat.

Jim Mathis se oferi să-i ducă pe prietenii lui Carly înapoi în Gaylord, pentru ca familia Cerak să poată fi singuri pe drumul spre casă. Merseră în camera lui Carly, din celălalt capăt al clădirii Olson Hali, ca să-şi împacheteze cele trebuincioase pentru călătoria acasă. Şi pentru înmormântarea lui Whitney. Odată ajunşi în maşină, Carly privi în jurul ei şi spuse:

— Nu pot să cred că am rămas doar noi trei. Începu din nou să plângă. Newell abia putea porni maşina printre lacrimi. Pe când porni motorul, un CD cu muzică de laudă şi închinare începu să cânte la CD-playerul din maşină. În loc să-l oprească, lăsă muzica să-i mângâie. După câțiva kilometri, toți trei se alăturară în cântec de laudă la adresa lui Dumnezeu. Pur şi simplu li se părea potrivit. Totuşi, pe când trecură pe lângă borna 66, locul în care tirul lăsase urme pe linia continuă, se opriră din cântat şi izbucniră din nou în plâns.

După o oră de muzică, Colleen reduse volumul.

— Trebuie să ne gândim la ce vom face când ajungem acasă. Mâine este vineri şi aş vrea să avem înmormântarea duminică. Vreau ca oamenii să poată veni fără să-şi ia liber de la serviciu.

— Ceea ce înseamnă că va fi de ziua ei, spuse Newell.

— E bine aşa, spuse Colleen. De fapt, cred că sincronizarea este bună. Lui Whitney i-au plăcut întotdeauna petrecerile de ziua ei. Mi se pare potrivit să-i facem o ultimă mare petrecere prin care să-i sărbătorim viața.

Colleen îşi completă lista cu lucruri de făcut de joi după-masă până duminică şi apoi se apucă să scrie necrologul lui Whitney pentru ziarul local.

Cam pe la jumătatea călătoriei, soarele coborî pe cer la apus. Newell privi pe fereastră şi spuse:

— Acesta este primul nostru apus fără Whitney. Pentru tot restul drumului, maşina rămase învăluită în tăcere. Se auzeau doar suspinele înăbuşite de pe bancheta din spate.

5

AŞTEPTAREA

„Nădăjduieşte în Domnul! Fii tare, îmbărbătează-ți inima şi nădăjduieşte în Domnul!” (Psalmul 27:14) Rază de soare, aşteptarea este grea. Ştim că avem un Dumnezeu Atotputernic. El ne susține. El te ține în mâna Sa. El te protejează. Dumnezeu ne-a dat un dar neasemuit prin tine. Eşti o bucurie şi te prețuim. Îl rugăm pe Dumnezeu să-ți redea complet sănătatea şi ştim că El ne iubeşte şi pe noi, şi pe tine. Căile lui sunt desăvârşite.

Nu înceta să lupți, micuța mea. Întăreşte-ți puterile cu fiecare zi. Deschide ochii tăi minunați. Peste tot în lumea aceasta, oamenii lui Dumnezeu se roagă pentru tine. Foarte mulți oameni care te iubesc au venit să te vadă. Sper că ne auzi glasul. Te iubesc. Mama

Bilețel scris de Susie Van Ryn pentru Laura la ATI, pe 27 aprilie

Neurologul Laurei de la spitalul Parkview nu le ascunse nimic celor din familie, când stătu cu ei de vorbă.

— Laur a este în comă şi nu avem nicio garanție că se va trezi din ea sau, dacă se trezeşte, că va fi aceeaşi pe care o cunoaşteți. Trebuie să înțelegeți cu ce ne confruntăm. Fiica dumneavoastră a suferit o leziune cerebrală traumatică provocată de forța violentă a accidentului.

Încă nu ştim cât de extinse sunt leziunile, nici nu pot să vă spun la ce fel de recuperare vă puteți aştepta. Avem încă multe necunoscute. Doar timpul ne va descoperi unele dintre ele.

Don se aplecă înainte în scaun.

— Cât timp? întrebă el.

— Este o chestiune de zile până la săptămâni sau poate chiar mai mult.

Don se întoarse spre Susie a cărei față devenise palidă.

— Bănuiesc atunci că nu o vom putea lua acasă în câteva zile, cum speraserăm, spuse el, râzând nervos.

— Nu, fiica voastră va mai sta aici pentru o vreme. Rănile acestea nu se aseamănă deloc cu coma descrisă de Hollywood, le explică doctorul mai departe. Fiica dumneavoastră nu se va trezi pur şi simplu într-o zi ca după un somn lung. A te trezi din comă este ca a reveni la suprafață din adâncurile oceanului. Se va apropia de suprafață puțin câte puțin. Acum nu putem spune cât de mult se va apropia de suprafață şi nici dacă se va trezi complet.

Don dădu din cap, încercând să înțeleagă tot ceea ce le spunea doctorul, afişând o expresie neutră. Aprecia abordarea deschisă a doctorului. *Bine*, se gândi el, *cel puțin acum ştim cu ce ne confruntăm*.

— Ce facem mai departe? întrebă el.

— Cea mai importantă preocupare pe care o avem acum este edemul sau hemoragia din creier, spuse doctorul. O vom ține sub supraveghere. Ne dorim ca presiunea să rămână sub douăzeci şi cinci. Acum este la şaisprezece, ceea ce este excelent. Din când în când, poate creşte peste douăzeci, dar nu vă alarmați prea tare. Trebuie să ştiți de la început că Laura va avea multe, foarte multe suişuri şi coborâşuri. Nu vă bucurați prea mult de un semn pozitiv şi nu vă lăsați prea descurajați de unul negativ. Vom avea parte şi de unele şi de altele înainte ca toate acestea să se termine.

Susie se foi pe scaun. Pe dinațară se străduia să rămână calmă de dragul copiilor ei. În interior însă, teama o învăluia. *Dacă doctorul acesta încearcă să ne încurajeze, nu-i reuşeşte prea bine*, se gândi ea. În loc să-i liniştească temerile şi să-i dea speranță că totul va fi bine, doctorul o făcu pe Susie să simtă mai multă anxietate decât oricând înainte. O, *Doamne*, se rugă ea, *dacă Laura trăieşte sau moare este la latitudinea Ta. Ştii ce vreau, dar nu am nicio putere, decât credința în Tine. O las pe fiica mea în grija Ta. Din nou.*

Don se aplecă spre ea şi îi luă mâna.

— Este bine, Suz. Nu trecem prin asta singuri. Apoi îi adresă o întrebare doctorului: Putem să ajutăm în vreun fel?

— Simpla dumneavoastră prezență o poate ajuta. Faptul că sunteți aici. Deşi trebuie să fim atenți să nu o supunem pe Laura la prea mulți stimuli, faptul că vorbiți cu ea şi îi transmiteți că sunteți aici ajută neuronii ei să transmită impulsuri şi să recreeze conexiuni. Şi, bineînțeles, vă puteți ruga. Ştiu că deja faceți asta.

Mulți oameni se roagă, răspunse Don.

Bună, Laurie... Ți-am adus jurnalul acesta ştiind cât de mult îți place să scrii. Unele dintre pagini au fost deja scrise, dar sperăm că restul îți rămâne ție. Te iubim, Laurie, şi ne e dor să vedem zâmbetul de pe feţişoara ta. Rugăciunile şi gândurile noastre sunt cu tine în fiecare zi. Ai atins atât de multe vieți şi ştim că vei mai atinge şi altele. Îți dorim tot binele şi abia aşteptăm să-ți dăm o îmbrățişare mare, mare! Te iubim, fată dragă!

Cu iubire, Tegan, Liza, Pawdge P.S.: Când te vei face bine, vom cânta împreună piesa lui Amy Grant „Noaptea dinainte de Crăciun" la biserică – Pawdge.

Notă de pe prima pagină a unui jurnal pe care prietenii Laurei L-au pus în sala de aşteptare de la ATI. Prietenii şi familia au scris în el mesaje de încurajare pentru Laura, pe care aceasta să le citească după trezirea din comă.

Pe hol se formase deja un grup numeros de oameni. Câțiva dintre prietenii Laurei de la Taylor vorbeau într-o parte a încăperii, în timp ce în cealaltă parte se aflau Aryn şi părinții lui. Aryn încerca să evite mulțimea pe cât posibil. Familia altui pacient de la ATI stătea ciorchine pe scaune lângă fereastră. Toate conversațiile s-au oprit când familia Van Ryn intră pe uşă. Aryn se ridică repede şi se îndreptă spre Don.

— Ce au spus? întrebă el. Don inspiră adânc.

— Veştile ar fi putut fi mai bune, dar şi mai rele.

Continuă să le explice tot ce le spusese neurologul. În timp ce vorbea cu Aryn, Paul şi Sue Johnston, doi prieteni apropiați de la Grand Rapids, păşiră înăuntru. Susie se îndreptă spre ei şi îi întâmpină la uşă. Le-au urmat mai mulți

prieteni şi membri ai familiei şi un flux continuu de studenți de la Taylor. Prietenii Lisei, ai lui Kenny şi Mark sosiră la scurt timp după aceea. Până la ora unsprezece dimineața, mulțimea umpluse sala de aşteptare. Fiecare dintre cei sosiți au fost întâmpinați de câte un membru al familiei Van Ryn. Don privi în jur şi-i spuse lui Paul:

— Mă simt de parcă aş fi gazda unui eveniment important.

Datorită naturii leziunilor, doctorii Laurei limitară drastic numărul de vizitatori şi timpul pe care aceştia aveau voie să-l petreacă în salon. Cu toate că familia apropiată putea să o vadă ori de câte ori medicii sau asistentele nu aplicau vreo tehnică medicală, ceilalți vizitatori aveau voie la patru vizite de o jumătate de oră, la intervale regulate pe parcursul zilei. Şi, zilnic, la spital soseau mult mai mulți decât doar membrii familiei apropiate.

La apropierea primei perioade de vizită, mulțimea care spera să o vadă pe Laura se adunase pe coridor.

— Aşadar, DV, îi spuse Lisa lui Don (toți cei patru copii Van Ryn îl strigau DV în loc de tată), cum ai de gând să controlezi această situație?

— Nu sunt sigur. Bănuiesc că ar trebui să facem tururi şi să-i introducem în salon pe cei care vor să o vadă pe rând, în grupuri mici.

— Am cam ocupat toată secția, râse Lisa.

Privi înapoi la mulțimea care aştepta.

— Poți să te ocupi tu de asta.

— Sigur, spuse Don.

Se întoarse şi anunță grupul numeros din sala de aşteptare:

— Hei, ascultați-mă. Medicii nu vor permite mai mult de trei sau patru oameni în salonul Laurei odată. Dacă vreți să o vedeți, va trebui să vă aliniați şi unul dintre noi vă vom duce la ea. Vă rog să vă amintiți că aveți doar câteva minute. Şi acum, vă rog, păstrați liniştea. Trebuie să facem cât mai puțin zgomot.

În sala de aşteptare, oamenii se ridicară şi alcătuiră un şir pe coridor. Don se îndreptă spre capătul şirului alcătui primul grup de trei persoane, prietene apropiate ale Laurei. Le spuse:

— Lisa vă va conduce înapoi. Apreciem că sunteți alături de Laura astăzi. Înseamnă foarte mult pentru noi.

Lisa le conduse pe fete în secția de ATI. Câteva minute mai târziu, le aduse înapoi. Niciuna dintre fete nu putu rosti vreun cuvânt când se întoarseră, fața

fiindu-le scăldată în lacrimi. O îmbrățișară pe Lisa, apoi se îndreptară spre Susie şi o îmbrățișară şi pe ea.

— Cum este? întrebă cineva.

Niciuna dintre ele nu putea răspunde. Cuvintele refuzau să le iasă pe buze.

Mark conduse apoi următorul grup. Apoi un altul. Şi încă unul. Şi tot aşa. Scena se repetă câteva ore mai târziu în decursul următoarei ferestre în care vizitatorilor le era îngăduit accesul în secția de ATI şi nu conteni timp de câteva zile. Niciunul dintre zecile de vizitatori nu s-a îndoit de identitatea fetei care zăcea în patul de spital; sau, dacă s-a îndoit, nu a adresat nicio întrebare familiei sau personalului spitalului. În decursul timpului petrecut la ATI, starea gravă a Laurei şi fața ei lipsită de orice expresie *au devenit* identitatea ei. În pofida stării ei, o vedeau pe Laura.

Între prima şi cea de-a doua perioadă de vizite, sosi Jay Curry. Nu îi cunoscuse niciodată pe Don şi Susie, dar o cunoscuse pe Laura în seara precedentă. Jay se apropie de Don şi se prezentă:

— Sunt unul dintre paramedicii din elicopterul spitalului care a adus-o pe Laura la spital aseară, spuse el. Cum se simte astăzi?

Don se simți imediat legat de acest om, deoarece era unul dintre salvatorii fiicei sale.

— Este în viață, datorită ție, spuse Don ridicându-se şi îmbrățişându-l pe Jay. Apoi Jay se aşeză aproape de familie, care începu să-l asalteze cu întrebări.

— Ştiu că nu sunt cel mai în măsură să-şi dea cu părerea, spuse Jay, dar acesta este cel mai grav accident pe care l-am văzut. Sper să nu mai văd niciodată vreun altul. Laura a fost singura persoană aruncată afară din maşină care a supraviețuit, continuă el. Respira singură când am găsit-o.

— Aceasta este o veste bună, nu? spuse Lisa.

— Este, spuse Jay.

Continuă să descrie cât de repede o „împachetaseră” pe Laura la locul accidentului – respectiv o stabilizaseră şi o pregătiseră de transport.

— Am adus-o aici în douăzeci, poate douăzeci şi cinci de minute după ce am primit apelul care anunța accidentul.

— Este acest timp mai bun decât timpul obişnuit? întrebă Susie.

— Pentru un astfel de accident, cu siguranță. Timpul de răspuns al tuturor salvatorilor a fost cu adevărat uimitor, spuse Jay. Dumnezeu a vegheat asupra ei,

adăugă el zâmbind. Se simțea lucrul acesta la locul accidentului. Şi trebuie să vă spun, accidentul acesta avea o miză personală pentru mine. Am absolvit la Taylor. A o salva pe Laur a era ca şi cum aş fi salvat pe cineva din familie.

La scurt timp după plecarea lui Jay, intră o altă străină întrebând de familia Van Ryn. Se apropie de Don şi de Susie şi spuse:

— Numele meu este Julie. Nu mă cunoaşteți, dar am simțit impulsul de a veni să vă văd. Când am auzit aseară la ştiri despre accident, reporterul a spus că Laura este din Caledonia. Socrul meu are un magazin de utilaje acolo, aşa că ştiu cât de departe sunteți de casă. Locuiesc aici, în Fort Wayne acum, aşa că dacă aveți nevoie de ceva, vă rog, nu ezitați să mă contactați.

— Apreciem mult intenția, spuse Don şi nu vru să spună mai mult.

Aproape toți cei care veniseră să-i vadă în ultimele douăsprezece ore le spuseseră ceva similar.

— Unde mâncați? întrebă Julie.

Membrii familiei se priviră unul pe celălalt şi surâseră:

— Deocamdată la cantina spitalului şi am mai cumpărat câte ceva de la tonomate, spuse Susie.

— Eu şi soțul meu avem un restaurtant, Little Caesar's Pizza, spuse Julie. V-ar deranja să vă trimitem nişte pizza pentru seara aceasta?

— Nu ne-ar deranja deloc, vă mulțumim foarte mult, răspunse Lisa pentru toți.

Don spuse:

— Pizza sună foarte bine. Sunteți foarte generoasă. Nu avea nici cea mai vagă idee cât de generoasă era Julie în realitate. Ceva mai târziu în seara aceea, ea şi fiicele ei sosiră cu cutii de pizza pe care le puseră una peste cealaltă în sala de aşteptare de la ATI. Când terminară, părea un zgârie-nori din cutii de pizza. Don estimă că probabil acolo se aflau cel puțin douăzeci şi cinci de cutii aşezate una peste cealaltă, în care se găseau tot felul de varietăți de pizza. Dar niciuna dintre acestea nu s-a risipit, nu într-o sală de aşteptare în care se aflau o mulțime de studenți. Don şi Susie împărțiră pizza cu familiile celorlalți pacienți de la ATI care se aflau în sală.

— Ați vrea nişte apă îmbuteliată? întrebă Julie după ce aduse pizza. Ştiu că poate fi destul de scump să cumperi apă şi suc de la tonomate.

— Ar fi minunat. Cum putem să vă răsplătim? spuse Susie.

— Nu este nevoie. Şi sper că nu vă deranjează, dar i-am sunat pe membrii bisericii mele şi le-am spus de situația dumneavoastră. Se numeşte Pathway Community Church. Mulți dintre membrii bisericii sunt dispuşi să vă aducă de mâncare aici la spital, dacă sunteți de acord.

— Nu ştiu ce să vă spun, spuse Don.

— Ce ar fi să spunem „da”? adăugă Susie.

Vizitatorii au venit toată ziua. Şi, pe la ora trei după-amiaza, Don simți că are nevoie de puțină distanțare față de toți acei oameni.

— Ies să iau puțin aer, le spuse el celor din familie. Ieşi din spital pentru prima dată de când sosiseră.

Lumina soarelui care îi scălda fața îl făcu să se simtă bine. Pe când se bucura de ea, se îndreptă spre parcarea spitalului. Caruri de televiziune cu antene de satelit răsăriseră acolo ca ciupercile după ploaie. Gravitatea accidentului şi faptul că microbuzul fusese ocupat de studenți şi membri ai personalului universității făcuseră din acest subiect unul cu audiență națională. Un reporter se apropie de Don şi-i spuse:

— Domnul Van Ryn? Sunteți amabil să ne răspundeți la câteva întrebări?

De unde ştie că sunt eu? se miră Don.

— Sigur. Vă ascult, spuse el.

— Am înțeles că şoferul care a provocat accidentul a fost adus şi el la acest spital azi noapte. Ați vorbit cu el?

Extraordinar. Era la acest spital?

— Nu, răspunse Don, dar m-aş bucura să vorbesc. Don văzu sclipirea din ochii reporterului.

— Şi ce ați dori să-i spuneți? întrebă reporterul afişând o expresie care părea a spune „O, *măiculiță, să vezi acum*!”

— Aş dori să’i spun că îmi pare rău pentru el şi că îl iert, spuse Don.

Bucuria reporterului păru a se spulbera. Era clar că nu semăna deloc cu tirada mânioasă la care spera.

— A ține mânie şi amărăciune nu îmi va face niciun bine, continuă Don. Dumnezeu mi-a arătat milă şi m-a iertat. Cum să nu fac şi eu la fel?

După ce se îndepărtă, Don începu să se gândească la întrebarea reporterului şi la Robert Spencer, şoferul tirului. Nimeni nu ştia încă de ce traversase linia continuă şi intrase în microbuzul de la Taylor. Cu cât se gândea

mai mult la el, cu atât îşi dădea seama mai mult că omul acesta murea pe dinăuntru. Nu fusese un rău premeditat. Şoferul nu-şi propusese să rănească pe nimeni, dar totuşi, în urma accidentului muriseră cinci oameni. *Trebuie să-i spun ce simt*, se gândi Don.

Se apropie de funcționarul de la recepție şi îl întrebă numărul salonului lui Robert Spencer. Acesta tastă câteva momente, apoi răspunse:

— Îmi pare rău, dar nu avem niciun Robert Spencer înregistrat la spital.

— Sunteți sigur?

— Da, domnule.

— Hm… Bine. Mulțumesc mult, spuse Don şi se îndepărtă.

Are logică. Poliția îl protejează astfel pe şofer. Probabil nu sunt siguri ce ar fi în stare să facă vreun tată înnebunit dacă îl găseşte. Îmi pare rău. Tare mi-aş dori să-i spun ce simt.

Când se întoarse în sala de aşteptare de la ATI, telefonul de acolo începu să sune. Cineva răspunse la telefon, apoi strigă:

— Este cumva aici Don Van Ryn?

— Da, chiar aici, răspunse el şi se apropie săi ia receptorul. Cine oare m-ar suna pe numărul spitalului? întrebă el.

Toți prietenii lor şi membrii familiei care nu ajunseseră încă la Fort Wayne i-ar fi sunat pe telefonul mobil orii pe el, ori pe Susie, nu pe numărul de telefon al spitalului. Luă receptorul şi spuse:

— Aici Don, vă pot ajuta cu ceva?

— Da, domnule Van Ryn, reprezint o firmă de avocatură din Washington, D.C., specializată în accidente de circulație.

Interlocutorul îi spuse mai departe numele firmei şi descrise succesul pe care aceasta îl avea în darea în judecată a companiilor de transport, câştigând daune de multe milioane de dolari în favoarea clienților lor.

Don era uluit. Nu-i venea să creadă că fusese depistat la spital atât de repede după accident. Auzise nu o dată glume despre avocați care urmăresc ambulanțele, dar nu ştiuse că aceştia chiar există cu adevărat.

— Nu sunt interesat să vorbesc cu dumneavoastră, domnule. Sper să găsiți un mod mai eficient de a vă petrece ziua decât acesta. La revedere, spuse Don şi închise telefonul.

— Cine era? îl întrebă Susie pe când se aşeza lângă ea.

— Un avocat. Îți vine să crezi? Unul dintre avocații aceia care urmăresc ambulanțele voia să întrebe dacă nu vrem ca firma lui să ne reprezinte într-un proces împotriva companiei de transport căreia îi aparține tirul.

— Proces? Vorbeşti serios? Ce moment nepotrivit pentru a pune o astfel de întrebare.

— Pregăteşte-te. Presimt că nu este ultimul astfel de apel pe care îl vom primi.

Mai târziu în acea după-amiază, unul dintre capelanii spitalului se apropie de Don şi Susie.

— V-ați gândit cumva unde veți sta?

— Nu am prea vorbit despre asta, spuse Don. Sincer, nu vrem să ne îndepărtăm prea mult de spital.

— Totuşi, ar fi minunat să putem face un duş, adăugă Susie.

— Sunt sigur, spuse capelanul. De asta am venit. Acum câțiva ani, unul dintre pastorii din oraş şi soția lui s-au aflat în aceeaşi situație în care sunteți voi acum. Aveau un copil internat într-o unitate de ATI în alt oraş şi nu-şi permiteau să stea la hotel. Aşa că nu aveau altă variantă decât sala de aşteptare. Imediat ce s-au întors la Fort Wayne, au început să caute sponsori din partea firmelor şi bisericilor din zonă pentru cumpărarea unei case aflate în apropiere de spital. Au numit-o Casa Samariteanului şi este la dispoziția ta şi a familiei tale dacă doriți să o folosiți.

— Grozav. Don se opri un moment. Da, avem mare nevoie de ea. Cât ne-ar costa pe noapte?

— Nimic. Casa are de toate. Aşternuturi, articole de toaletă, chiar şi alimente. Pastorul Tom Foster – acesta este numele pastorului care a făcut posibile toate acestea – a vrut să se asigure că familiilor li se pune la dispoziție tot ceea ce au nevoie pe parcursul şederii acolo. Probabil că nu ați împachetat tot ce aveați nevoie pentru drum, nu-i aşa?

— Avem la noi o singură periuță de dinți, spuse Susie râzând.

— Cred că vă putem face rost de încă vreo câteva, spuse capelanul.

Puțin mai târziu, îi duse pe Don şi pe Susie la casă, unde îi aştepta pastorul Tom. Le arătă casa şi le dădu un set de chei. Înainte ca Don şi Susie să se întoarcă la spital, pastorul Tom îl întrebă pe Don:

— Îmi dai voie să mă rog pentru tine şi pentru familia ta?

— Cu siguranță, răspunse Don.

Nu a uitat niciodată rugăciunea înălțată de Tom pentru el, acolo în sufragerie. Tom s-a rugat ca Don să fie tatăl pe care familia sa să se poată baza în acest timp de criză.

Unul dintre dormitoare era ocupat de un cuplu tânăr de Amish care aveau un bebeluş la unitatea de ATI. S-au aflat acolo în primele nopți cu familia Van Ryn. După plecarea lor, familia a avut întreaga casă la dispoziție. Aryn stătea şi el acolo şi făcea drumuri la spital. Don, Susie şi Lisa încă nu aveau haine şi alte lucruri personale pentru o şedere atât de îndelungată departe de casă, dar asta s-a schimbat când prietenii care veneau de la Grand Rapids s-au oferit să se oprească acasă la ei şi să le aducă orice aveau nevoie.

Părea că viața în afara spitalului Parkview se oprise în loc. Pentru Don, Susie şi copiii lor, grija pentru Laura era singura prioritate. Încă de la început, au ştiut că au nevoie disperată de rugăciunile cât mai multor oameni. Nu ştiau că modul în care urmau să facă această cerere va creşte interesul pentru povestea Laurei în rândul altor oameni, din afara cercului lor de prieteni. Curând, oameni din toată lumea se interesau de Laura şi se rugau lui Dumnezeu pentru ea.

Joi, 27 Aprilie

A fost o zi lungă. Eşti iubită de atât de mulți oameni. Nici nu aş putea să-ți spun numele tuturor celor care au venit sau au sunat. Paul şi mătuşa Sue au fost aici ceva mai devreme. Ne *sunt un adevărat sprijin. Primim multe dovezi de iubire şi avem atât de multe lucruri pentru care să fim recunoscători*! *Am tremurat astăzi, Laurie, pentru că îmi doream tare mult să te trezeşti. Nu îți stă în fire să fii atât de liniştită*! *Vânătăile şi zgârieturile de pe fața ta arată mai bine față de când am venit aici. Întâlnim atât de mulți oameni ai lui Dumnezeu, familia Lui este minunată. Suntem atât de binecuvântați. Trezeşte-te, scumpo, vreau să vorbesc cu tine şi să-ți văd fața frumoasă, să te privesc în ochi. Te iubesc. Mama.*

Din jurnalul de rugăciune al lui Susie

6

Doamne, ascultă-mi ruga! Doamne, mi-aş dori atât de mult să mă pot mânia pe voia Ta, dar nu pot. Ştii cât de mult o iubesc. Te rog, fă o minune în

viața ei. Eşti marele Vindecător. Vindec-o… ştiu că voia Ta se va face şi mă rog ca voia Ta să fie recuperarea ei completă. Ştii că Te voi sluji mereu, indiferent de situație. Ştii că mi-aş da viața pentru Tine. Cât mi-aş dori să fiu eu în patul acela în locul ei, Tată, ea nu merită asta. Îmi este atât de greu să aştept cât este ziua de lungă. Te rog, dă-mi asigurarea că lucrezi. Viața este atât de scurtă, Doamne, tragedia aceasta îmi reaminteşte cât de scurtă e viața… Te rog, sprijineşte-ne… Te iubesc, Doamne. Slujitorul tău credincios.

Rugăciunea lui Aryn pentru Laura, 28 Aprilie 2006

MÂNGÂIERE ÎN SUFERINȚĂ

WHITNEY ERIN CERAK, 18 ani, din Gaylord, Michigan, a murit într-un tragic accident de circulație miercuri, 26 aprilie 2006, în Marion, Indiana. S-a născut în Muncie, Indiana, pe 29 aprilie 1987, în familia lui Newell şi Golleen Cerak. A avut o viață scurtă, dar plină şi minunată. A urmat şcolile de stat din Gaylord de la grădiniță până în clasa a douăsprezecea. Şi-a făcut mulți prieteni şi s-a făcut iubită de mulți oameni. Era talentată la sport şi activă în asociațiile studențeşti şi grupul de tineret E-Free. Era studentă în primul an la Universitatea Taylor, unde creştea în iubirea şi cunoaşterea Prietenului şi Mântuitorului ei, Iisus Christos. Acum El a luat-o. În urma ei au rămas părinții Newell şi Colleen Cerak, sora Carly, „sora” Sandra şi multe rude. Serviciul funerar pentru Whitney va avea loc duminică, 30 aprilie, ora 15, la Gaylord Evangelical Free Church. Priveghiul se va ține sâmbătă la Casa Funerară Nelson de la 15 la 20 şi duminică la biserică de la 14 până la începerea serviciului funerar. Contribuții în memoriam pot fi făcute pentru organizația *Invisible Children* (organizație non-profit pentru ajutorarea copiilor soldați din Uganda, gazdă a evenimentului Global Commute Night, n. Red.) prin Casa Funerară Nelson. Necrologul lui Whitney din *GAYLORD HERALD TIMES*

PUBLICAT PE 2 MAI 2006. NEWELL, COLLEEN Şi CARLY L-AU SCRIS PE DRUMUL DE ÎNTOARCERE DE LA TAYLOR, A DOUA ZI DUPĂ ACCIDENT.

Colleen nu-şi putea crede ochilor în timp ce păşea prin uşa din spate în bucătărie.

— Nu seamănă cu casa noastră, îi spuse ea lui Newell şi lui Carly.

Intrară în casă prin spate, unde găsiră banca de lângă uşă acoperită cu baxuri cu apă şi mici lăzi frigorifice cu Pepsi. Newell deschise frigiderul pe care îl adusese cineva în lipsa lor.

— Priveşte, Colleen, este plin cu mâncare.

Dar bucătăria îi dădu gata pe amândoi. Şase aranjamente florale imense erau înşirate pe bufet şi spațiile care nu erau acoperite cu flori erau pline de tăvi mari cu fursecuri. Peste tot prin sufragerie se afla mâncare şi la parter era plin cu flori. Colleen îşi duse mâna la gură şi se luptă cu lacrimile. Newell şi Carly se apropiară de ea şi toți trei se îmbrățişară.

După câteva minute, Carly se apropie de telefonul cu robot care se afla pe un mic raft între bucătărie şi sufragerie.

— Mă întreb dacă nu cumva s-a stricat robotul, spuse ea. Ledurile pâlpâie, dar nu apare niciun număr, aşa cum apare de obicei.

— Este ciudat, spuse Newell.

Apăsă butonul play. O voce mecanică de femeie spuse:

— Aveți treizeci şi unu de mesaje. Mesajul unu... Pentru următoarele cincisprezece minute toți trei au stat în bucătărie şi au ascultat treizeci şi una de variațiuni ale aceluiaşi mesaj:

— Bună, Colleen şi Newell. Sunt... Tocmai am aflat de accident. Nu-mi vine să cred. Îmi pare atât de rău. Vă iubesc foarte mult şi mă rog pentru voi şi pentru Carly şi Sandra. Dacă aveți nevoie de ceva, vă rog să mă anunțați.

Toți trei ascultară mesajele în tăcere. Se bucurară de dovezile de iubire şi grijă. Apoi, Colleen luă un pix şi o hârtie şi puse din nou să meargă înregistrarea, scriind numele tuturor celor care sunaseră.

Newell, Colleen şi Carly merseră apoi prin casă, citind bilețelele de pe aranjamentele florale. Sandra li se alătură de îndată ce o aduse acasă un prieten. Nu le venea să creadă că atât de mulți oameni făcuseră atât de mult pentru ei într-un timp atât de scurt. Colleen plecase de acasă doar cu douăzeci şi patru de ore în urmă. Totuşi, în acelaşi timp, fiecare dintre ei se străduia să accepte că toate acestea li se întâmplau *lor*. Se simțeau între două extreme, recunoştință pentru dovezile de iubire şi durere din cauza morții lui Whitney.

— A atins atât de multe vieți, spuse Colleen cu vocea frântă. Atât de multe vieți într-un timp atât de scurt.

Admirarea florilor şi citirea bilețelelor i-au dus pe membrii familiei prin bucătărie, sufragerie, living şi pe scări. Newell le privea pe Colleen şi pe fete.

— Trebuie să mergem sus acum, spuse el.

Toată lumea ştia la ce se referea. Toți patru urcară încet treptele şi intrară în dormitorul lui Whitney. Patul era făcut şi totul era la loc, nu tocmai cum arăta camera atunci când Whitney era acasă. Dar de când plecase la universitate, camera era ordonată şi curată, cel puțin până când ajungea ea acasă.

— Cred că de acum înainte camera ei va fi mereu ordonată, spuse Newell.

Voia să fie o glumă, şi toți izbucniră în râs. Dar râsul se transformă curând în lacrimi.

Toți patru se aşezară pe patul lui Whitney şi se luară în brațe. Mult timp nimeni nu spuse nimic. Toți simțeau un gol dureros. În cele din urmă, Carly rupse tăcerea.

— Îmi amintesc de o ocazie când eu şi Whitney…

Şi astfel s-a spart gheața. Aşezați pe patul lui Whitney şi jelindu-i moartea, începură să-şi împărtăşească întâmplări care parcă o readuceau la viață. Majoritatea povestirilor se încheiau în râs. Au vorbit de zâmbetul ei contagios şi de simțul umorului atât de dezvoltat pe care îl avea. Nimic nu le-ar fi putut lua niciodată aceste amintiri, dar înțelegerea faptului că doar amintirile le mai rămăseseră îi făcu să izbucnească din nou în lacrimi.

— Chiar nu-mi pot imagina viața fără ea, spuse Newell. Nu pot să cred că nu va da buzna pe uşă chiar acum, întrebându-ne de ce plângem.

— Da, probabil m-ar acuza că m-am furişat în camera ei să-i iau vreo bluză, spuse Carly.

Toți izbucniră în râs, apoi camera se cufundă în tăcere.

După un timp care li se păru o veşnicie, Colleen spuse:

— Nu ştiu ce vom face anul acesta de sărbători. Nu-mi pot imagina cum voi coace prăjiturile de Crăciun fără ajutorul ei. Sau cum voi decora bradul. Sau cum va fi dimineața de Crăciun fără năvala ei pe scări.

— Sau fără să vedem *White Christmas*, spuse Carly. Urmăriseră filmul clasic cu Bing Crosby şi Danny Kaye în fiecare an, de pe vremea când Carly şi Whitney erau copii. Fetele puteau cânta fiecare melodie din filmul acesta. Dansau prin camera de zi cântând „Sisters” (*Surori*, numele unei melodii din film, n.tr.), care le plăcea cel mai mult dintre toate. Carly nu mai putea nici măcar să viseze

la asta.

— Ştiţi, spuse Newell, de fiecare sărbătoare a Zilei Eroilor, eu şi Whit urmăream împreună *Saving Private Ryan* (*Salvaţi soldatul Ryan*). Este un film violent, deloc genul de film pe care îi plăcea să-l vadă. Dar insista să-l vedem împreună de Ziua Eroilor. Odată am întrebat-o de ce vrea asta. Mi-a spus că doreşte să-şi amintească de ce comemorăm Ziua Eroilor. Spunea că nu vrea să uite cum au murit oamenii aceia pentru noi.

Se opri, lacrimile curgându-i şiroaie pe faţă.

— Ziua Eroilor este peste câteva săptămâni... Vocea lui se pierdu şi nu-şi putu termina gândul.

— Îl voi urmări eu cu tine, taţi, spuse Carly.

Cei doi plânseră hohotind. Începeau să întrevadă cum va fi viaţa fără Whitney.

Vineri dimineaţă, la ora 8:30 când s-au trezit, pe Colleen şi Newell îi aştepta o listă lungă cu lucrurile pe care le aveau de făcut. Cu toate că pe drumul de întoarcere li se păruse o idee bună să aibă priveghiul sâmbătă şi înmormântarea duminică, pentru aceste ocazii aveau de făcut multe pregătiri. Nu vorbiseră încă cu pompele funebre pentru coordonarea serviciilor care urma să înceapă în doar treizeci de ore. Colleen şi Newell trebuia să ia un sicriu, să cumpere un loc de îngropăciune şi să facă toate celelalte pregătiri pentru înmormântare. În plus, biroul legistului de la Grand County nu le dăduse încă trupul lui Whitney; asta însemna că mai aveau de dat multe telefoane pentru a se asigura că va ajunge în Gaylord la timp pentru ceremonii.

Toate aceste lucruri se învălmăşiră în mintea lui Colleen pe când se dădu jos din pat şi coborî scările pentru a se apuca de lucru. Carly o întâmpină în camera de zi.

— Ştii ce, mamă? Cred că ar trebui să petrecem vreo două ore în rugăciune ca să facem faţă cu bine acestei zile.

Colleen o privi neîncrezătoare. *Două orei*, se gândi ea. *Nu ştii câte avem de făcut astăzi? Nu avem la dispoziţie două ore libere.*

— Aceasta este o idee bună, Carly, spuse ea, dar avem multe de făcut. Nu ştiu cum vom reuşi să facem totul la timp.

— Mamă, nu este o întrebare, răspunse Carly. Trebuie să facem asta. Dacă nu ne începem ziua primind putere de la Dumnezeu, nu vom supravieţui.

Colleen încercă să răspundă, dar Carly nu voia să audă nimic. O pornise deja spre uşă ducând în mână un semn pe care scria: „Vă rugăm să nu ne deranjați până la ora unsprezece.”

După un mic dejun uşor, Carly închise telefoanele şi îi strânse în sufragerie pe mama, pe tata şi pe Sandra. Fiecare dintre ei aduse câte o Biblie. Colleen nu se putea concentra la nimic altceva decât lista cu lucrurile pe care trebuia să le facă de urgență. Poate simțind gândurile care o tulburau pe mama ei, Carly spuse:

— Înainte de a face orice altceva, aş vrea să cânt câteva imnuri de laudă care să ne ajute să nu ne mai gândim la lucrurile pe care trebuie să le facem astăzi, ci să le lăsăm Domnului.

Apăsă butonul „play” pe CD player.

Eram sigură că până acum Te vei fi plecat să ne ştergi lacrimile,

Că vei fi păşit pentru a salva ziua. Dar din nou am spus „Amin” *şi afară încă plouă* şi *tunetul e atât de puternic încât abia Îți aud prin ploaie şoapta „Sunt cu tine”*. Şi, *aşa cum mila Ta se revarsă, îmi ridic mâinile şi-L laud pe Dumnezeul care dă şi care ia. Te voi lăuda în furtună şi-mi voi ridica mâinile, Căci Tu eşti Cel ce eşti, indiferent unde sunt eu. Fiecare lacrimă vărsată de mine o ții în palma Ta, Nu mă părăseşti niciodată. Cu inima frântă, Te laud în furtună.*

Cuvintele cântecului păreau scrise special pentru momentul prin care trecea familia. Lacrimile curgeau. În câteva secunde, prezența lui Dumnezeu i-a învăluit, astfel încât Colleen şi toți cei aflați în încăpere au uitat cu totul de aranjamentele pentru înmormântare şi de telefoane.

Carly mai cântă încă două imnuri, apoi îl rugă pe tatăl ei să conducă familia în rugăciune. După rugăciune, scoase Biblia pe care o primise Whitney cadou la absolvirea liceului cu mai puțin de un an în urmă. Cu câteva luni înainte de accident, Whitney începuse să studieze cartea Psalmilor împreună cu câțiva prieteni de la Olson Hali. Whitney nu scrisese niciodată mai înainte în Biblia ei, dar în timpul acestui studiu, începuse să sublinieze versete prin care Dumnezeu îi vorbea: „M-a scos din groapa pieirii, din fundul mocirlei; mi-a pus picioarele pe stâncă şi mi-a întărit paşii.” (Psalmul 40:2) „Fiindcă bunătatea Ta prețuieşte mai mult decât viața, de aceea buzele mele cântă laudele Tale.” (Psalmul 63:3) „Da, suflete, încrede-te în Dumnezeu, căci de la El îmi vine nădejdea… Popoare, în orice vreme, încredeți-vă în El, vărsați-vă inimile înaintea

Lui! Dumnezeu este adăpostul nostru.” (Psalmul 62:5.8).

Pe când Carly citea aceste pasaje care însemnaseră atât de mult pentru Whit, membrii familiei Cerak o simțeau parcă pe Whitney alături de ei.

— Pentru mine, spuse Carly, versetul acesta sună ca şi cum Whitney ne-ar spune cum vede ea cerul. „Cât de plăcute sunt locaşurile Tale, Doamne al oştirilor! Sufletul meu suspină şi tânjeşte de dor după curțile Domnului, inima şi carnea mea strigă către Dumnezeul cel viu!” (Psalmul 84:1-2).

Toți rămaseră tăcuți câteva minute. În cele din urmă, Newell spuse:

— 2 Corinteni 1:3-4 îl numeşte pe Dumnezeu „Părintele îndurărilor şi Dumnezeul oricărei mângâieri, care ne mângâie în toate necazurile noastre”. Nu cred că am înțeles până acum la ce se referă. Vocea i se frânse şi pe față începură să-i curgă lacrimi. Ştiu că accidentul care a curmat viața lui Whitney nu L-a luat pe Dumnezeu prin surprindere. Nu ştiu cum voi putea merge mai departe fără ea, dar ştiu că nu ne-a lăsat să ne chinuim să înțelegem totul singuri. Se opri şi încercă să se adune. Mulțumesc, (arly, că ai insistat să ne oprim şi să ne concentrăm privirea asupra lui Dumnezeu mai mult decât asupra lucrurilor pe care trebuie să le facem. Mă bucur că nu ai acceptat niciun refuz.

Timpul de rugăciune şi închinare trecu repede. La zece jumătate, Jim Mathis îşi vârî capul pe uşă spunând:

— Îmi pare rău că vă deranjez, dar trebuia să vă spun că v-am făcut o programare la Casa Funerară Nelson pentru ora 11:30.

Cât de repede apăruse, la fel de repede dispăru. Nimeni altcineva nu mai bătu la uşă şi nu deranja familia în vreun fel. Apoi, când bătu de unsprezece, sanctuarul lor liniştit parcă deveni gara Grand Central. De îndată ce familia opri muzica, ridică roletele şi deschise telefoanele, cu toții fură absorbiți de un torent de activitate. Veniră prietenii din biserica în care Newell slujise timp de optsprezece ani ca pastor de tineret. Tot atunci veniră şi angajații de la florăriile locale.

Newell, Colleen, Carly şi Sandra plecară curând spre Casa Funerară, unde se întâlniră cu Carol Nelson pe care o cunoşteau de când se mutaseră în Gaylord.

— Ştiți cumva ce fel de sicriu doriți? întrebă ea.

— Nu vreau să mă înțelegeți greşit, spuse Colleen, dar nu vrem să cheltuim prea mult. Ştim că Whitney oricum nu mai este printre noi.

— Înțeleg, spuse Carol, înțeleg foarte bine. Apoi adăugă plângând: îmi pare

atât de rău că treceți prin aşa ceva.

Îi conduse pe Newell, Colleen, Carly şi Sandra în încăperea de la subsol unde erau expuse sicriele.

— Vă voi lăsa aici să hotărâți singuri. Nu ezitați să mă chemați dacă aveți vreo întrebare. Nu vă grăbiți.

După ce Carol urcă treptele înapoi, Newell îi spuse lui Colleen:

— Mi se pare că toate acestea se întâmplă altcuiva. Aproape simt că sunt în afara corpului meu şi doar privesc ce se întâmplă.

— Ştiu, spuse Colleen.

— A fost dureros când a murit tata, dar copiii trebuie să-şi îngroape părinții. Părinții nu ar trebui să facă aranjamentele pentru înmormântarea copiilor lor. Mi se pare că abia ai dus-o să-şi cumpere rochie pentru balul de absolvire; acum cumpărăm un sicriu.

— Foarte greu îmi vine şi mie să înțeleg asta... Aşadar, ce părere ai? Pe care ar trebui să-l luăm? întrebă Colleen.

— Dacă ar fi după Whitney, ar spune să luăm un sicriu de pin şi să dăm banii pe care i-am cheltui pe un sicriu elegant organizației *Invisible Children*.

— Nu văd aici niciun sicriu de pin, dar acesta arată bine şi este unul dintre cele mai ieftine dintre cele pe care le au aici. Probabil ne-ar spune să-l luăm pe acesta.

— Şi mie îmi place, spuse Newell.

Când familia Cerak se întoarse acasă, acolo era orice, numai linişte nu. O pleiadă nesfârşită de prieteni şi rude se perindau pe uşă. Prietenii lui Colleen luară în primire bucătăria, în timp ce alții țineau socoteala tuturor celor care veniseră să aducă un omagiu. Începură să sosească şi prietenii lui Whitney şi Carly.

Ziua trecu în zbor, dar simțământul de irealitate nu-i părăsea. Carly şi Sandra intrau şi ieşeau din casă. După-amiaza târziu, Colleen îl găsi pe Newell şi-i spuse:

— Haide să plecăm puțin de aici!

— La ce te gândeşti? întrebă el.

— Ştiu că ți se va părea o idee nebunească, dar fetele de la liceu joacă astăzi un meci de fotbal. Cred că ar trebui să mergem, spuse ea.

Ideea aceasta nu i se părea deloc nebunească lui Newell. Whitney fusese

unul dintre căpitanii echipei în sezonul trecut, şi toate fetele din echipa actuală, cu excepția celor din anul întâi, fuseseră colegele ei de echipă. Faptul că se puteau aduna să joace la două zile după moartea ei era în sine un lucru remarcabil. Meciul începuse deja când Newell şi Colleen se apropiară de teren. Nu voiau să fie înconjurați de prea mulți oameni, şi nici să le distragă atenția de la ce se întâmpla pe teren, trebuind să răspundă la prea multe întrebări, aşa că statură lângă gardul care împrejmuia terenul, departe de locul lor obişnuit din sezonul trecut. Din locul în care stăteau, văzură că fiecare dintre fetele din echipă îşi înconjurase partea de sus a şosetelor cu o bandă albă. Pe bandă era scris „Whit no. 9”, şi un mesaj personal pentru Whitney. De îndată ce meciul se termină, întreaga echipă, emoționată de faptul că familia Cerak şi-a părăsit căminul pentru a veni la meciul lor într-o astfel de zi, îi înconjură pe Newell şi pe Colleen şi le dădură mesajele pe care le scriseseră pentru Whitney.

Restul zilei de vineri trecu repede. Colleen se ocupă de finalizarea aranjamentelor pentru priveghiul de a doua zi. O rugă pe o prietenă să facă o prezentare video care să ruleze la înmormântarea lui Whitney. În orele următoare, Colleen şi Newell lucrară intens, sortând poze şi casete video. În tot acest timp, continuară să facă oficiul de gazdă pentru mulțimea de oameni care veneau să-i vadă.

La sfârşitul zilei, cei doi se prăbuşiră în pat epuizați. Căzură într-un somn adânc, ascultând muzica de la subsol. Carly şi Sandra îşi strânseseră toți prietenii, împreună cu prietenii lui Whitney de la liceu şi colegiu. Toți aceşti tineri cântau imnuri de laudă lui Dumnezeu şi împărtăşeau amintiri cu Whitney. Li se părea modul cel mai potrivit de a încheia ziua.

7

DIN FORT WAYNE LA SYDNEY ŞI PE DISTANȚA DINTRE ELE

Vineri, 28 Aprilie 2006

Actualizarea de vineri: Acestea sunt ultimele informații despre starea Laurei de vineri dimineața… Postare pe blog

A început cu un email. În cea de-a doua zi de aşteptare la spitalul

Parkview, Todd Henderson s-a aşezat lângă Lisa şi i-a spus:

— Ştiai că spitalul are Wi-Fi gratuit aici, în sala de aşteptare?

Lisa nu ştia încotro voia Todd să ducă discuția.

— O, bine. Asta înseamnă că, dacă vrei, poți verifica corul meciurilor?

— Nu mă gândeam la asta. Dacă vrei, pot trimite prin email o actualizare zilnică pentru ca tu şi familia ta să nu mai fiți nevoiți să dați atât de multe telefoane.

— Ar fi grozav. Este destul de ciudat să spunem mereu aceleaşi veşti la telefon.

— Anunță-mă doar ce vrei să spui. De fapt, dacă vrei, poți folosi computerul meu pentru a trimite informațiile prin contul tău de email.

— Probabil aceasta ar fi o idee mai bună, spuse Lisa. Aşa, oamenii nu vor crede că sunt mesaje spam de la necunoscuți.

Scrise un raport şi apoi petrecu următoarea oră împreună cu Todd, alcătuind o listă cu nume şi adrese de email care cuprindea membrii familiei şi prieteni de la biserică, de la Taylor şi de la tabăra biblică din peninsula nordică, unde soții Van Ryn lucrau în fiecare vară.

Mulți dintre cei care primeau emailul îl dădeau mai departe celor despre care ştiau că se roagă arzător pentru Laura. Aceştia, la rândul lor, îl trimiteau altora. Pe măsură ce emailul ajungea tot mai departe, inbox-ul Lisei se umplu rapid cu răspunsuri de la cei care se rugau şi de la cei care doreau ultimele informații despre starea Laurei.

A doua zi, Dave Niffin, un prieten de familie care venise la spital, o văzu pe Lisa încercând să-şi actualizeze lista de emailuri.

— Nu mi-am imaginat că atât de mulți oameni vor dori informații zilnice, spuse Lisa.

— Nu te-ai gândit să faci un blog? întrebă Dave.

— Nu, nici nu aş şti cum să încep.

— Este destul de simplu şi ai avea mult mai puțin de lucru. Oamenii pot reacționa postând comentarii, ceea ce aduce destul de mult cu o conversație reală.

Lisa vorbi cu familia ei şi căzură de acord că aceasta era o idee foarte bună. Era mai simplu decât să dea zilnic o mulțime de telefoane şi să se întrebe dacă nu cumva au uitat pe cineva.

Dave îi făcu Lisei un cont pe blogspot.com şi îi arătă cum să se logheze şi cum să posteze. Vineri, 28 aprilie, la două zile după accident, ea publică primul post pe blogul Laura Van Ryn:

Laura se află la spitalul Parkview în Fort Wayne, Indiana.

A fost adusă aici cu elicopterul miercuri noaptea.

Accidentul s-a petrecut în timp ce Laura şi colegii ei se întorceau în campus după ce organizaseră un banchet pentru Universitatea Taylor, la Fort Wayne. Un tir a trecut linia continuă pe autostradă şi a lovit microbuzul în care călătorea şi Laura. Acesta a fost lovit în partea din stânga spate şi sfâşiat. Laura a fost aruncată la cincisprezece metri distanță de microbuz şi se pare că a suportat şocul cel mai puternic pe partea stângă. Ea se află actualmente în comă şi a fost inconştientă de la accident încoace. În dimineața aceasta a făcut câteva mişcări uşoare. A mişcat puțin piciorul, a mişcat ochii şi a îndoit puțin degetele... Se pare că simte durere, ceea ce este un semn bun. Se pare şi că a făcut câteva mişcări autonome. Familia este extrem de recunoscătoare pentru toată iubirea care i s-a arătat în zilele acestea.

A doua zi scrise:

Laura a început să se mişte mai mult vineri, iar acest lucru s-a întâmplat şi astăzi. Uneori strânge mâinile, mişcă degetele mari de la picioare, mişcă ochii (fără să-i deschidă) şi îşi mişcă brațele şi picioarele. Este încă în comă, dar mişcările sunt semne foarte bune. Doctorii ne anunță că va fi „un maraton, nu un sprint”, aşa că progresul va fi de durată. Simțim rugăciunile voastre şi ştim că mâna lui Dumnezeu a păzit-o pe Laura. Vă rog, continuați să vă rugați pentru ea, pentru familiile care şi-au pierdut copiii şi pentru toți cei care vor veni la înmormântare!

Duminica următoare a postat următorul anunț:

Ieri, Laura a avut febră, 39,2° Celsius. Cauza nu este cunoscută, dar azi dimineață febra a scăzut. Semnul cel mai bun este că în dimineața aceasta a părut să răspundă comenzilor asistentei. Înainte de aceasta, se mişcase, dar nu eram siguri dacă mişcările erau voluntare sau involuntare. Se pare că mişcările din dimineața aceasta au fost voluntare, ceea ce este evident un semn foarte

bun… În acest moment, grija cea mai mare a cadrelor medicale este pneumonia. Se pare că dacă cineva este ținut pe ventilator cel puțin cinci zile, este aproape sigur că va face pneumonie. Luni noaptea se vor împlini cinci zile. Vă rog, continuați să vă rugați pentru Laura şi pentru familie, mai ales pentru acele aspecte care au nevoie de vindecarea lui Dumnezeu!

Luni după-amiaza adăugă:

Laura a dormit bine duminică noaptea spre luni. Semnele vitale sunt stabile, nu are febră, nici edem cerebral. Plămânii ei sunt bine şi nu arată vreun semn de pneumonie. Asistenta care o îngrijeşte i-a cerut să ridice degetele mari de la mâini dacă o înțelege, şi Laura a făcut întocmai! Rețineți, este încă în comă, dar acum răspunde sporadic la comenzi sau cereri.

Toate postările de la început urmau acelaşi tipar: „Iată ultimele informații… rugați-vă mai departe.” Apoi, la o săptămână după ce inițiase blogul, Lisa a scris:

Laura se simte bine în dimineața aceasta şi ne ținem cu putere de făgăduințele lui Dumnezeu din Psalmul 33:20-22: „Sufletul nostru nădăjduieşte în Domnul; El este Ajutorul şi Scutul nostru. Da, inima noastră îşi găseşte bucuria în El, căci avem încredere în Numele Lui cel Sfânt. Doamne, fie îndurarea Ta peste noi, după cum o nădăjduim noi de la Tine!” lată ultimele informații din dimineața aceasta…

Din ziua aceea înainte, blogul a încetat să fie doar o reactualizare a stării generale a Laurei. Familia voia să facă mai mult decât să-i anunțe pe oameni că Laura supraviețuise; voiau ca toți cei care intrau pe blog să ştie că Dumnezeu rămâne credincios chiar şi atunci când cel mai teribil coşmar al nostru se transformă în realitate.

Pe măsură ce blogul a început să fie cunoscut, telefoanele şi emailurile au început să nu mai fie la fel de frecvente, după cum şi speraseră cei din familie. Blogul lăsa doritorilor posibilitatea de a posta comentarii. Spre surpriza şi încurajarea familiei, comentariile au început să curgă aproape imediat. La început, erau doar câteva pe zi, mai mult din partea prietenilor şi familiei.

Sunt atât de binecuvântată să vă am în viața mea. Ați avut o influență atât de importantă şi de constantă în viața mea. Sufletul meu se bucură la fiecare veste bună. Mintea noastră limitată nu poate înțelege ce doreşte Dumnezeu să ne învețe. Singurul Lucru pe care îl pot înțelege este că El a plănuit ceva şi că, poate,

nu vom înțelege totul pe pământul acesta. Toți cei de acasă şi toți prietenii se roagă în permanență pentru Laura. Vă iubesc foarte mult, din toată inima. Bry

Curând, vestea despre blog s-a răspândit dincolo de Michigan şi Indiana. Membrii familiei Van Ryn ştiau că la Taylor există un puternic simț al comunității, dar după ce vestea despre blog trecu de la o familie la alta, îşi dădură seama cu adevărat cât de strânse erau legăturile din această comunitate. Într-o dimineață, s-au logat şi au descoperit:

Ne-am rugat pentru comunitatea de la Taylor, pentru familiile celor care au plecat dintre noi şi pentru recuperarea completă a Laurei. Suntem misionari în Germania şi am primit continuu veşti despre voi prin intermediul fiului nostru, student în anul întâi la Taylor, prin website-ul de la Taylor şi prin blogul vostru. Le-am cerut şi prietenilor noştri să se roage pentru voi. Ştim că sunteți mângâiați de gândul că Laura se află în mâinile Marelui Vindecător. Ne rugăm cu toții pentru personalul spitalului care o îngrijeşte. Dumnezeu să vă dea putere ca familie în acest „maraton" (sperăm să se dovedească a fi un mini-maraton). Mai mult decât orice, ne rugăm ca prin această experiență, oamenii să fie atraşi spre Christos, citind mesajele voastre şi văzând ce se petrece în viața voastră. Ne rugăm cu toții să simțiți prezența şi harul Său în viața voastră ca niciodată mai înainte şi ca Laura să se trezească mai repede decât se aşteaptă cineva!

Vestea despre blog s-a răspândit chiar mai departe decât la cunoştințele îndepărtate ale familiei Van Ryn. Un comentariu lăsat de cineva din Arizona le-a spus despre o stație de radio creştin care dădea rapoarte regulate despre starea Laurei şi le cerea ascultătorilor să se roage pentru ea. Într-o dimineață, familia Van Ryn primi următorul mesaj scurt:

Fie ca Dumnezeu să vă binecuvânteze şi să vă țină, fie ca El să-Şi lumineze fața peste voi… Chiar şi aici departe, în Filipine, sunt oameni care se roagă.

Dave Niffin, care creease blogul, a spus familiei că în primele două săptămâni de existență, se logaseră vizitatori din toate colțurile Statelor Unite, precum şi din Canada, China, Filipine, Columbia, Germania, Australia, Japonia şi Africa. Până pe data de 10 mai se logaseră 1500 de oameni. În ziua precedentă numărul fusese de 1300.

Oameni din toată lumea nu doar monitorizau îndeaproape progresul

Laurei, dar începură să creeze chiar o legătură reală cu ea.

Dragă familie Van Ryn,

Vreau să ştiţi că mă rog pentru familia voastră şi mă rog ca Laura să se trezească. Vă mulţumesc mult pentru că aţi creat acest blog şi pentru că ne împărtăşiţi detalii – felul în care îi este aranjat părul, cum stă aşezată pe un scaun, etc. Încerc să-mi imaginez ce face Laura!

Alţii exprimau sentimente care dovedeau că nu urmăreau evoluţia Laurei doar din curiozitate. Se gândeau la ea pe parcursul zilei.

Astăzi Dumnezeu mi-a dat acest verset şi cred că vi se potriveşte şi vouă: „Cei ce seamănă cu Lacrimi, vor secera 1 cu cântări de veselie…” Cred că în aceste vremuri de încercare există un plan măreţ pentru Laura şi pentru voi toţi. Mă rog să fiţi încurajaţi zilnic de progresul Laurei şi de iubirea tuturor prietenilor şi rudelor voastre. Laura, te iubesc! Mă rog pentru tine neîncetat Connie

A urmări progresul Laurei deveni un obicei zilnic pentru mulţi oameni. Unul dintre comentatori scria:

La fel ca mulţi dintre cei care au postat comentarii astăzi, şi eu verific blogul. Laurei zilnic. Nu v-am întâlnit niciodată pe niciunul dintre voi. Am absolvit la Taylor acum nouă ani, dar relaţia cu familia de la Taylor este una strânsă. Aşa că mă simt încă acolo, parte a durerii voastre. Veţi rămâne zilnic în rugăciunile mele. Mul. Ţumesc pentru rapoarte.

Familia citea zilnic comentariile, care ajunseseră o sursă de încurajare. Totuşi, comentariile arătau că dinamica aceasta era reciprocă. După cum scria cineva:

Momentele când citesc despre Laura sunt unele dintre cele mai încurajatoare. Povestea familiei voastre este o mărturie grozavă despre felul cum Dumnezeu lucrează în detaliu în viaţa noastră. Este atât de încurajator să ne amintim că lui Dumnezeu îi pasă de lucruri mărunte ca Chapstick şi baloane roz. Adesea nu-mi iau timp să-l mulţumesc pentru tot ce primesc zilnic. Vă mulţumesc pentru că m-aţi ajutat să deschid ochii şi să văd lucrurile mici pe care le face Dumnezeu… Adesea, lucrurile cele mai mici sunt cele mai importante.

Dar, dintre toți oamenii care se interesau îndeaproape de starea Laurei pe blog, cei mai prețioşi erau pentru membrii familiei Van Ryn membrii familiilor celorlalte victime ale accidentului. Lisa abia îşi putu reține emoția când se logă într-o zi şi citi:

Bună, sunt fiica cea mai mare a Monicăi Felver. Vreau ca tu şi familia ta să ştiți că sunteți cu toții în gândurile şi rugăciunile mele în fiecare zi. Simt că există o legătură între noi toți, datorită evenimentelor petrecute pe 26 aprilie 2006. Verific zilnic progresul Laurei şi sunt atât de recunoscătoare să aflu despre ea. Momentan mă lupt să trec de fiecare zi şi găsesc mângâiere în Iisus Christos, Domnul şi Mântuitorul nostru. Este un Dumnezeu minunat şi cred că El ne zâmbeşte fiecăruia. Vă mulțumesc pentru actualizările minunate şi încurajatoare pe care le postați zilnic. Îmbrățişați-o pe Laura pentru mine. Aveți grijă de voi şi fie ca Dumnezeu să vă binecuvânteze. Cu iubire în Domnul, Kelly

Curând au primit un comentariu de la sora lui Brad Larson. Ea scria:

Bună, familie Van Ryn! Ce binecuvântare sunteți pentru atât de mulți oameni! Am fost onorată să petrec timp cu voi vineri. Sper să vă revăd curând. Am împărtăşit versetul acesta cu Lisa, şi îmi place atât de mult. Țefania 3:17: „Domnul Dumnezeul tău este în mijlocul tău, ca un viteaz care poate ajuta; Se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui şi nu va mai putea de veselie pentru tine.” Domnul se bucură acum de credincioşia familiei voastre în vreme de necaz. Vă iubesc şi nu am încetat să mă rog pentru voi. Dawn

Apoi, pe 11 mai, au găsit pe blog următorul comentariu:

Vă mulțumim pentru noutăți... Fiți siguri că ne rugăm pentru Laura şi pentru voi. Inima noastră se îndreaptă spre voi în aceste zile tulburate şi în nopțile de insomnie. Fie ca Dumnezeu să vă întărească mai departe. Newell şi Colleen Cerak

Când Lisa a încetat să mai scrie pe blog, cinci săptămâni mai târziu, comentariile zilnice erau în număr de sute şi veneau din partea unor străini. În fiecare zi, membrii familiei Van Ryn citeau toate comentariile. Fiecare mesaj de încurajare le dădea simțământul că Dumnezeu însuşi păşeşte în sala de aşteptare şi îi îmbrățişează. Aveau nevoie de aceasta, pentru că, de fapt, călătoria

lor abia începea.

8

PRIMA BORNĂ KILOMETRICĂ

Luni, 1 mai 2006

Mâine dimineață, Laura este programată să intre în operație la ora 8:30. Faptul că se plănuieşte o astfel de operație în acest moment este o veste bună; înseamnă că medicii cred că este suficient de stabilă pentru a face față cu bine câtorva operații. Mai întâi, îi vor opera fractura de cot şi de picior (femur) şi vor însera şuruburi acolo unde este nevoie. După accident, au pus şuruburile doar temporar şi acum le vor fixa pe termen lung. În timpul cât Laura este sub anestezie, îi vor face şi o traheotomie. Aceasta are mai multe scopuri. Îi vor îndepărta tubul de la ventilator din gură şi gât şi îl vor însera direct în trahee la locul inciziei. Astfel, riscul pneumoniei din cauza ventilatorului va scădea sau, dacă totuşi ar face pneumonie, gravitatea ar fi mai mică. Traheotomia creşte şi şansele de a o deconecta curând pe Laura de la ventilator.

Mâine, când o vor opera, vor îndepărta probabil tubul care îi monitorizează presiunea intracraniană. Acest dispozitiv a măsurat potențialul edemului cerebral. Din moment ce nu au detectat o inflamație semnificativă, nici presiune, îl vor îndepărta.

Rugați-vă mai departe şi dați vestea aceasta grupurilor voastre de rugăciune.

Mesaj: postat pe blog de Lisa Van Ryn

— Starea Laurei s-a îmbunătățit simțitor în ultimele zile. Suntem foarte optimişti în privința evoluției ei. Totuşi…

De îndată ce doctorul Laurei rosti cuvântul *totuşi*, Susie simți că inima îi stă în loc. Trebui să-şi reamintească să respire.

— Totuşi, trebuie să facem câteva intervenții pentru ca recuperarea ei să fie completă. Ne-am dori să facem aceste intervenții chirurgicale mâine dimineață. Faptul că este pe ventilator ajută trupul ei să se recupereze după trauma accidentului, dar există şi câteva riscuri. Vrem să facem o traheotomie, ceea ce ne

va permite să-i îndepărtăm tubul ventilatorului din gură şi să-l inserăm direct în trahee. Aceasta va reduce riscul infecţiilor şi va scădea riscul de a face pneumonie. Mai trebuie să intervenim asupra cotului fracturat şi să-i stabilizăm fracturile de la picioare. Aceasta înseamnă înserarea unor şuruburi, poate chiar a unei plăci. Imediat după accident le-am pus temporar, dar am vrea acum să le fixăm definitiv.

— Se va distra destul de mult când va trece pe lângă detectoarele de metal de la aeroport, glumi Lisa.

Nimeni nu păru deranjat de glumă. Aveau nevoie de ea.

— Cât timp va dura operaţia? întrebă Susie.

— Nu prea mult, spuse doctorul. Dacă nu aveţi obiecţii, o vom programa pentru mâine dimineaţă la ora 8:30 şi o vom opera.

Don şi Susie semnară toate actele necesare, apoi se ridicară şi se priviră.

— Asta este o veste bună, nu? spuse Don. Este suficient de puternică să facă faţă operaţiei, ceea ce ni. Ciimnă că destul de curând se va înzdrăveni suficient de mult ca să părăsească unitatea de ATI şi să se mute într-un salon obişnuit.

Susie se zbârli la gândul acesta. Îi fusese greu să se adapteze la gândul că Laura a avut un accident şi tocmai intrase în rutina de la ATI. Luminile şi sunetele aparatelor încă o supărau pe Susie şi nu ştia la ce să se aştepte când intra în salonul Laurei. Nu-i prea plăcea ideea adaptării la o nouă situaţie.

— Totul va fi bine, mamă. Vei vedea, spuse Lisa luând mâna mamei ei. Dumnezeu controlează totul.

— Ştiu, spuse Susie oftând. Dacă nu aş şti, probabil ar trebui să-mi găsiţi şi mie un salon în care să mă internaţi.

— Vei fi operată mâine, îi spuse Susie Laurei, mângâindu-i părul. Doctorul spune că, după aceasta, braţul şi piciorul îţi vor fi mult mai puternice.

De cealaltă parte a patului se afla Aryn, ţinând mâna Laurei. Dar, în afara luminilor de la monitoare, încăperea era aproape învăluită în întuneric. Monitorul cardiac scoase un sunet ciudat, apoi se întoarse imediat la ritmul normal. Nici Susie, nici Aryn nu se mai speriaseră, ca în prima zi în care Laura fusese adusă la spital. Se obişnuiseră deja cu priveliştea şi sunetele de la ATI.

Susie nu ştia dacă Laura o auzea sau o înţelegea, dar nu conta. Continuă să mângâie părul fiicei ei şi spuse:

— Fată dragă, peste tot în lume, oamenii înalță rugăciuni pentru tine. Nu o să-ți vină să crezi cât eşti de iubită.

Se aplecă şi o sărută uşor pe Laura pe frunte.

— Vei ieşi cu bine din operație.

— Probabil ar trebui să o lăsăm să se odihnească, spuse Don intrând împreună cu restul familiei în salonul Laurei.

Nici nu rostise bine aceste cuvinte, că Laura căscă. Tubul ventilatorului îi împiedica să vadă perfect, dar au văzut cu toții că tocmai căscase, pentru prima dată după accident. Pleoapele îi tremurară şi deschise ochii puțin.

— Ai văzut?! exclamă Susie. Pare că vrea să se trezească!

Toți membrii familiei se îmbrățişară şi-şi dădură mâinile. Un căscat şi un tremur al pleoapelor poate nu înseamnă mult, dar după cinci zile de prea puține răspunsuri, semnele acestea erau minunate.

— Cred că acesta este modul perfect de a încheia ziua, spuse Don.

— Tu şi Suz ați face bine să dormiți puțin, spuse Lisa. Eu şi Mark vom sta până mai târziu în seara aceasta.

— Dar nu vreau să o părăsesc, spuse Susie.

— Este în regulă, mamă, vom fi noi aici. În plus, mâine va fi o zi mai dificilă pentru tine decât pentru Laura. Trebuie să te odihneşti.

După câteva momente de insistență, Susie acceptă. Toți părăsiră salonul şi se întoarseră la Casa Samariteanului, mai puțin Lisa şi Mark. Aşa cum le era obiceiul când stăteau cu sora lor, cei doi se aşezară foarte aproape de patul ei şi o priviră. Ceva mai târziu, Laura căscă din nou.

— Ce? spuse Lisa.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mark.

— Dinții ei.

— Ce e cu dinții?

— Nu arată cum trebuie.

Cei doi se apropiară pentru a privi mai atent. După câteva minute, Laura căscă din nou.

— Ai văzut? spuse Laura. Mark arătă la incisivii ei.

— Ăştia doi sunt împinşi înainte. Este foarte ciudat, spuse el.

— Ni s-a spus că a fost aruncată mai bine de cincisprezece metri. Groaznic. Îți poți imagina ce impact puternic a fost dacă i-a împins dinții astfel? Este o

minune că a supraviețuit accidentului.

— În afară de asta, arată destul de normal, nu crezi? întrebă Mark. Fața ei nu mai este umflată.

— Dar nu prea îi va plăcea zona aceasta rasă din creştet, unde au introdus sonda, glumi Lisa.

Cu toate că operația Laurei fusese programată pentru ora 8:30, a fost luată să fie pregătită pentru operație abia după prânz. Unul dintre chirurgi avusese o urgență din cauza căreia operația Laurei fusese decalată. Din nou, familia se pomeni aşteptând şi aşteptând şi aşteptând în timp ce experimentau pe pielea lor regulile dure ale sălilor de aşteptare: Operațiile întotdeauna încep mai târziu şi durează mai mult decât te aştepți tu.

Când doctorul ieşi din sala de operație la ora 16:15, le zâmbi încrezător.

— Totul a decurs bine. Laura s-a descurcat grozav. Nu am avut niciun fel de complicații. Totul s-a desfăşurat aşa cum ne-am aşteptat.

Familia suspină la unison, uşurată. Mark şi Kenny bătură palma, în timp ce Lisa îşi îmbrățişa mama.

— O veți putea vedea curând, dar nu va reacționa la stimuli la fel de mult ca ieri. Este încă puternic sedată în urma operației.

— Ați reuşit să faceți tot ce ne-ați explicat mai devreme? întrebă Don.

— Da. Cum v-am mai spus, totul a decurs fără probleme. Ceva mai târziu îi vom îndepărta şi sonda. Putem face asta în salon.

Mai puțin de o jumătate de oră mai târziu, o asistentă intră în sala de aşteptare şi le spuse:

— Doi dintre voi puteți să o vedeți acum.

În timp ce Don şi Susie păşiră în salonul fiicei lor, observară imediat o schimbare.

— Culoarea ei este mult îmbunătățită, spuse Susie zâmbind.

Datorită ventilatorului care era ataşat de tubul traheal, asistentele puteau acum îndepărta cu uşurință secrețiile din plămânii Laurei, ceea ce o ajuta să respire mai eficient.

— Ah, şi arată mult mai bine fără tubul acela oribil şi fără banda pe care o avea pe gură.

Susie se aplecă şi o sărută uşor pe obraz pe fiica ei.

Laura avea aparate ghipsate noi pe brațul stâng şi pe piciorul stâng. Brațul

drept era într-un bandaj şi fusese legat pentru a o împiedica să-şi smulgă tuburile. Tăieturile de pe față i se vindecau frumos; totuşi, încă nu afişa nicio expresie. Monitorul cardiac afişa un ritm mai lent decât zilele trecute. Frecvența ei cardiacă, care fusese 125, acum coborâse la 80. Laura a rămas foarte liniştită marți şi cea mai mare parte din ziua de miercuri.

Don păşi în sala de aşteptare şi văzu că Lisa avea laptopul deschis, actualizând blogul.

— Hei, Lisa, spuse el, vrei să le ceri oamenilor să se roage să iasă curând din comă? În cazul celorlalte leziuni pe care le-a suferit am primit deja semne pozitive. Avem nevoie ca oamenii să se roage ca Dumnezeu să o trezească în curând. Şi, dacă tot te ocupi acum de asta, vrei să îi rogi să se roage pentru bunăstarea ei emoțională după trezire? Va primi o mulțime de veşti tragice. Nu ştiu cum vom putea să i le dăm pe toate.

— Da, sigur, DV, spuse Lisa.

Apoi tastă: „Don vă roagă să vă rugați să iasă curând din comă…”

nu

Oamenii spun că suntem puternici. Să crezi astal Ştii cât sunt de slabăl Doar faptul că mulți se roagă pentru mine mă ajută să nu clachez. Temerile mele pentru tine, „micuțo”, sunt multe, dar Dumnezeu este mai mare decât ele. Dormi bine, Laurie scumpă. Te *iubesc atât de mult.*

Mama.

Bilet scris de Susie Laurei marți, 2 mai.

9

„LA MULȚI ANI, WHITNEY!”

Dragă Whit,

La mulți 19 ani!!! Sunt atât de bucuroasă pentru tine. Tocmai ai avut cea mai bună petrecere de aniversare! Sper că nu ai mâncat prea multe prăjituri. Zâna nu te-a găsit anul acesta, dar ştiu că Dumnezeu a avut grijă de tine. Norocul tău este acela că petrecerea nu se termină niciodată.

Aşadar, Whit, nu am mai vorbit de foarte multă vreme, îmi lipsesc enorm discuțiile noastre de joi seara. Nu ştiu dacă ți-am spus vreodată, dar le aşteptam cu nerăbdare. Este ciudat că trecea doar o săptămână, dar puteam vorbi ore întregi. Dar, aceasta eşti tu, o fată cu care este uşor să vorbeşti. Nu ştiu cum voi umple intervalul acela de timp, dar ştiu că sunt atât de recunoscătoare că prietenia noastră nu s-a terminat (sic!), deşi am urmat şcoli diferite.

Trebuie să-ți spun ceva ce nu ți-am spus niciodată. Te admir. Te admir pentru că eşti probabil *singura* fată pe care o cunosc care urăşte cumpărăturile. Mama şi-ar dori ca măcar ceva din această latură a ta să se lipească şi de mine, aşa că mă voi strădui. Ți-ai făcut un scop din a-i ajuta pe oameni să se simtă iubiți şi am văzut asta mai bine decât oricând atunci când cu Liz s-a întâmplat ce s-a întâmplat. Whit, ştii atât de bine să asculți. Sunt puțini oamenii care pot lucra cu succes într-un cămin de bătrâni. Ai fi fost *grozavă* pentru că pasiunea pe care o aveai pentru asta era autentică. Dar, Whit, mai presus de toate, îți admir credința. Îmi amintesc că în liceu îmi spuneai că mă admiri şi mă consideri puternică. Dar adevărul este… tu erai modelul meu. Credința mea îi se datorează ție. M-ai ghidat şi am parcurs un drum atât de Lung. Este grozav să aud cât de mult ai crescut în anul acesta. Sunt atât de recunoscătoare că ai mers la Taylor şi ai reuşit să dobândeşti acea foame după Dumnezeu pentru care te rugai. El este atât de bun.

Whit, sunt atât de recunoscătoare că Dumnezeu m-a binecuvântat cu tine. Cred că ai fost îngerul meu deghizat care mi-a fost trimis într-una dintre perioadele cele mai dificile din viața mea. Îți mulțumesc.

Bine, Whit… Nu te voi minți… Îmi lipseşti infinit *Va fi f*oarte greu după ce oamenii vor pleca seara când vom lua cina, în vacanțe, la absolvire, când Car şi cu mine ne vom căsători şi vom avea copii. Aş vrea să ştii: dacă aş putea să te

mai îmbrățişez o dată, aş renunța pe veci la salata cu covrigei. Uneori mă întreb cum voi reuşi să merg mai departe fără tine. Dar apoi îmi amintesc… Dumnezeu îmi dă pace, mă întăreşte şi atunci când mă simt mai slabă, mă ridică şi mă poartă. Îți mul. Țumesc, Whit, pentru că m-ai învățat asta. Te iubesc din toată in*ima şi ştiu că* vei rămâne în inima mea pentru totdeauna. Aşa că, da, te iubesc şi nu-ți spun adio, ci ne vedem mai târziu.

Cu iubire,

Fata de la subsol,

Cunoscută drept sora ta

Scrisoare pe care Sandra a scris-o pentru Whitney sâmbătă, pe 29 aprilie 2006. A citit această scrisoare a doua zi, la înmormântarea lui Whitney.

Colleen începu să plângă încetişor imediat ce se trezi.

— Din ziua în care am lăsat-o la Taylor am ştiut că totul va fi diferit, dar… nu astfel.

Newell o trase aproape de el.

— Ştiu.

Nu spuse nimic mai mult. Mintea lui zbură înapoi, la celelalte optsprezece aniversări ale lui Whitney. Şi-o imagina alergând în bucătărie, cu un zâmbet larg pe față, în timp ce el îi gătea micul dejun preferat, omletă cu brânză şi cârnați.

— Felul în care s-au sincronizat toate astea… spuse Colleen. Este atât de…

— Nepotrivit, spuse Newell.

— Da. Lacrimile începură să curgă nestăvilite. Cum se presupune că vom trece de ziua de astăzi?

— Nu ştiu, Colleen. Nu ştiu. Înghiți în sec. Lui Whitney îi plăceau petrecerile de ziua ei.

— Îi plăceau mai mult aniversările prietenilor decât aniversările ei. Ieşea alergând pe uşă de parcă ar fi fost în misiune ori de câte ori vreunul dintre prietenii ei îşi aniversa ziua de naştere.

Amândoi şi-o imaginară pe Whitney alergând la maşină, cu o plăsuță de cadouri într-o mână şi cheile de la maşină în cealaltă. Niciunul dintre ei nu voia să se mişte.

— Nu mi-aş fi imaginat vreodată că doare atât de rău, spuse Newell.

— Sunteți gata? îi întrebă Carly pe Newell şi Colleen când aceştia într-un final coborâră scările.

— Niciodată nu vom fi cu adevărat pregătiți, spuse Colleen.

Deşi se părea că va avea mai mult de lucru decât în ziua precedentă, abia aştepta să vină momentele de familie când se vor îndepărta de toată lumea şi se vor apropia de Dumnezeu în închinare.

— Am mare nevoie de închinare astăzi, spuse ea aşezându-se.

Newell se aşeză pe canapea lângă soția lui.

— Singurul regret pe care îl am în privința întâlnirii de închinare din dimineața aceasta este că nu a fost ideea mea, spuse el. Bănuiesc însă că nu-mi veți purta pică pentru asta.

— Nu fi atât de sigur, tată, glumi Carly.

Aşa cum făcuse şi în dimineața precedentă, Carly puse un CD în CD-player şi începu momentele de închinare ale familiei cu muzică. Toți cântară, simțind cum prezența lui Dumnezeu umple încăperea. Petrecură timpul citind cu voce tare pasaje din Biblie, mai ales din cartea Psalmilor, şi rugându-se. Nu aveau un program fix. Aceste trei elemente s-au regăsit în diferite momente ale închinării. Cei patru, Newell, Colleen, Carly şi Sandra, ştiau că au nevoie de puterea şi pacea pe care doar Dumnezeu le poate da, sau nu ar fi putut trece de ziua aceea. Şi cu atât mai puțin de următoarea.

Încă o dată, imediat după ce luară de pe uşă semnul care anunța momentele de părtăşie ale familiei, casa deveni un furnicar. Un grup de prieteni de-ai lui Whitney veniră să termine ceea ce începuseră cu o zi în urmă. Alți câțiva strânseseră fotografiile pe care le aveau cu ei înşişi şi cu Whitney, făcând postere mari care să fie expuse în casa funerară în timpul priveghiului. În toiul acestor activități, Sandra îşi folosea talentul pentru a face mici ajustări la fiecare poster.

Familia lărgită a lui Newell şi Colleen venise în oraş din toată țara. Prietenii de la biserică se oferiseră să le asigure cazarea, ceea ce însemna că rudele familiei Cerak erau răspândite prin tot oraşul Gaylord. Mulți au trecut pe acasă în drum spre casa funerară.

În jurul orei 12:30, Newell şi Colleen ieşeau pe uşă, îndreptându-se spre casa funerară. Amândoi ştiau că-i aştepta o zi lungă, dar erau nerăbdători să pornească. Carly şi Sandra sosiră puțin mai târziu.

— Mamă, spuse Carly, ai mai văzut atâtea flori la un loc?

— Sosesc flori continuu, spuse Colleen.

Casa funerară avea trei încăperi pe care le foloseau atât pentru priveghiuri, cât şi pentru serviciul funebru. Toate trei erau pline cu flori pentru Whitney. De-a lungul peretelui uneia dintre încăperi se afla un şir de şevalete pe care erau expuse posterele făcute de prietenii lui Whitney. La mijlocul celui mai îndepărtat perete din sala centrală se afla sicriul lui Whitney. Deasupra lui se afla un aranjament floral imens şi lângă, pe o măsuță, o fotografie cu Whitney. Familia Cerak se apropie de sicriu. Newell atinse sicriul.

— Nu pot să cred că este aici înăuntru, spuse el.

— În sicriu este doar trupul ei, tați, spuse Carly.

— Ştiu, Carly. Ştiu. Dacă nu ar fi aşa, probabil ziua de azi ar fi insuportabilă.

Cu toate că priveghiul era programat să înceapă la ora două, un grup de prieteni de-ai lui Whitney, inclusiv prietenul ei, Matt, sosiră mai devreme şi înconjurară sicriul. Matt şi un alt prieten, Kyle, citiră poezii pe care le scriseseră pentru ea, şi toți începură să plângă. În timp ce Carly privea la scena aceasta din cealaltă parte a încăperii, se gândi: *Nu mi-am dat seama până acum cât de mulți oameni o iubesc pe sora mea.*

La ora două, Newell, Colleen şi Carly se aşezară în şir lângă sicriul lui Whitney. Unul câte unul, cei care o cunoscuseră şi o iubiseră pe Whitney se apropiară, îi îmbrățişară pe membrii familiei şi îi asigurară de împreuna lor simțire. Din când în când, se auzeau râsete din colțul încăperii unde oamenii priveau casete video cu Whitney. Familia hotărâse să arate nu doar casete de la aniversările ei anterioare, ci şi câteva filmulețe comice pe care Whitney şi prietenele ei le făcuseră la petrecerile în pijama. La un moment dat, râsetele erau atât de puternice, încât Newell se întoarse în direcția din care veneau, zâmbind:

— Pe casetele acelea, Whitney este ea însăşi, spuse el. Mă bucur că am adus casetele acestea. Chiar şi acum înviorează atmosfera, aşa cum a făcut toată viața ei.

Râsetele stârnite de vizionarea casetelor creaseră în casa funerară atmosfera dorită de familie. O femeie care venise să-şi prezinte condoleanțele o privi pe Colleen şi spuse:

— Nu ştiu cum poți fi atât de puternică în astfel de momente.

— Puterea vine de la Domnul. Crede-mă, nu aş putea singură.

Femeia o îmbrățişa pe Colleen şi spuse:

— Domnul să te binecuvânteze.

Mulți dintre cei care veneau să prezinte condoleanțe le spuneau membrilor familiei Cerak istorisiri despre cum le atinsese Whitney viața. Mereu şi mereu, Newell şi Colleen s-au pomenit spunând:

— Îți mulțumim pentru că ne-ai împărtăşit asta. Nu am auzit niciodată mai înainte această întâmplare.

Auzind amintirile pe care alți oameni le aveau despre Whitney, familia Cerak s-a simțit încurajată. Se simțeau întăriți de toți cei care veneau să le vorbească. De asemenea, se străduiau, la rândul lor, să ofere încurajare. Pe măsură ce oamenii se prezentau, le împărtăşeau lui Newell şi Colleen câte o amintire.

Familia Cerak era hotărâtă să celebreze impactul pe care viața lui Whitney îl avusese, în loc să se gândească la cele care nu mai puteau să se întâmple din cauza morții ei. Ştiau că au suficient timp pentru aceasta mai târziu, după ce serviciul funebru va avea loc şi viața va încerca să-şi reia cursul normal.

Cam pe la ora 17, Jim Mathis se apropie de Newell şi Colleen şi-i luă deoparte.

— Trebuie să vorbesc cu voi, spuse el.

— Nu mai poate aştepta, Jim? spuse Colleen. Şirul de oameni care vor să vorbească cu noi se întinde dincolo de uşă, până după clădire. Pare ar fi coadă la distracțiile de la Disney World. Unii dintre oamenii aceştia au aşteptat peste o oră ca să vorbească cu noi.

— Tocmai, spuse Jim. Sunt atât de mulți oameni încât totul va dura extrem de mult. Trebuie să faceți o pauză. Lăsați-le pe Carly şi pe Sandra să se ocupe de oameni o vreme. Veniți în spate să beți şi să mâncați ceva.

— Suntem bine, Jim, spuse Newell. Dacă ne vom simți obosiți, vom lua o pauză.

— Vă cunosc suficient de bine. Atâta vreme cât vor fi oameni la rând, nu vă veți mişca de aici, mai ales tu, Colleen. Acum fiți rezonabili. Nu accept niciun refuz.

Newell şi Colleen îl urmară într-o cameră mică din casa funerară şi se aşezară. Amândoi desfăcură câte o sticlă cu apă, dar nu se atinseră de mâncarea care se afla pe măsuță. Nici nu puteau să se relaxeze. Piciorul lui Colleen nu avea

astâmpăr, iar Newell se uita continuu la ceas. După mai puțin de cinci minute, Newell îşi privi soția şi spuse:

— Eşti gata să ne întoarcem?

— Să mergem, spuse Colleen.

Se întoarseră şi-şi reluară locul lângă sicriul lui Whitney. Ultimul musafir a plecat după ora 21, deşi priveghiul fusese programat să se încheie la ora 20. Abia atunci, Newell şi Colleen mâncară. Dar niciunul dintre ei nu se simțea obosit. Newell îi spuse lui Colleen:

— Nimic din ceea ce se întâmplă nu mi se pare real. Simt că mi-am ieşit din trup şi privesc pe altcineva trecând prin toate astea.

Colleen îi împărtăşea sentimentele.

Când se întoarseră acasă, descoperiră că locul era plin cu prieteni de-ai lui Whitney de la liceu şi colegiu, împreună cu mulți dintre prietenii lui Carly. Cele două grupuri de prieteni nu se cunoşteau. Totuşi, Carly a văzut în aceasta o şansă de a le face cunoştință. Aşa cum se întâmplase în noaptea precedentă, Newell şi Colleen au adormit pe fundalul cântecelor de laudă pe care prietenii fiicelor lor le înălțau către Dumnezeu, din subsolul casei lor.

Moartea este cea mai puternică armă pe care Satana o are împotriva acestei lumi. În mod uimitor, Dumnezeu ia arma pe care Satana o foloseşte pentru a lovi şi o foloseşte pentru a ne apropia unul de altul şi pentru a ni Se descoperi. Prin cea mai mare manifestare de putere a lui Satana, Dumnezeu Se dovedeşte şi mai puternic şi biruitor.

Kelly şi Carly,

Notă din jurnalul lui Carly pe 11 mai 2006

PUNCTUL DE COTITURĂ

Joi, 4 mai 2006

Iată ultimele informații despre starea Laurei. Medicii au observat că, din moment ce trupul ei poate suporta mai bine solicitarea respirației, nu mai are nevoie atât de mare de ventilator. Înainte îi asiguraseră 12 respirații pe minut, dar apoi au redus numărul la 6 pe minut. A suportat schimbarea atât de bine, încât au redus frecvența respirațiilor asigurate de ventilator la 2 pe minut.

Aceasta înseamnă că organismul ei compensează pentru restul, respirând regulat.

Ieri au conectat un tub gastric la stomac şi organismul ei suportă şi acest Lucru foarte bine! Astăzi, un fizioterapeut i-a evaluat starea generală. A fost mai mult o evaluare a capacităților şi limitelor ei. Au mutat-o într-un scaun special care îi permite să stea într-o poziție uşor ridicată. Planul este să stea în acest scaun două sau trei ore astăzi. Cu toate că este încă în comă, medicii încearcă să înceapă procesul de recuperare cât de repede posibil. Totuşi, astăzi nu a răspuns la comenzi, ceea ce ne-a amintit de observația doctorului că urmează un maraton, nu un sprint. Este clar că sperăm să fie mai mult un mini-maraton sau o cursă de 5 kilometri, aşa că nu încetați să vă rugați ca mâna vindecătoare a lui Dumnezeu să o trezească pe Laura din comă cât mai curând.

Neurologii erau destul de optimişti ieri după ce i-au făcut o tomografie şi au consultat-o. Nu există nido urmă de hemoragie cerebrală şi erau suficient de încrezători în starea ei, aşa că i-au îndepărtat senzorul de presiune din interiorul craniului. Familia este foarte mulțumită de îngrijirile de care Laura a avut parte până acum şi există un doctor special care conduce tratamentul ei, lucrând foarte aproape de Laura şi de familia Van Ryn.

Postare pe blog aparținând Lisei Van Ryn, la o săptămână după accident

Susie oftă păşind în camera Laurei. Ce *mai e şi asta*? *Ce i-au făcut*? Laura nu mai zăcea pe patul de spital, aşa cum o văzuse în fiecare zi de la accident încoace. Asistenta o aşezase într-un scaun. Toate tuburile şi firele erau încă legate de trupul ei şi făceau legătura cu toate aparatele din încăpere. Tubul ventilatorului ieşea din tubul traheal şi avea o perfuzie prinsă la braț, dar stătea în şezut. Încă inconştientă, cu ochii închişi, dar în poziție şezândă. Susie începu să se agite. Voia să strige la asistentă: *Nu*! Ai grijă, o vei răni. Trebuie să stea întinsă ca să se vindece mai bine. Ce ți-a venit să o pui în scaun? Nu o ajuți. O torturezi. Cum poți fi atât de insensibilă?

Citindu-i gândurile care i se reflectau în ochi, asistenta spuse:

— Trupul se vindecă mai repede dacă îi ridicăm pe pacienți şi îi mobilizăm. Deşi Laura este inconştientă, organismul ei se familiarizează cu diferite poziții. Da, are nevoie de odihnă, dar are nevoie de mai mult decât atât pentru a se vindeca fără urmări negative.

— Dar, se bâlbâi Susie, este prea…

Nu era sigură dacă a terminat propoziția sau dacă doar s-a gândit la asta… este *prea fragilă.*

— Organismul este uimitor, foarte rezistent, îi spuse asistenta. Ştiu că vă este greu să vă dați seama de asta.

Poate nu vreți să fiți de față când o vom pune din nou în pat.

Asistenta avea dreptate. Susie dorea să ştie tot ce îi făcea personalul medical fiicei ei, dar nu voia să vadă toate etapele.

La câteva minute după ce se întoarse în sala de aşteptare, Lisa păşi şi întrebă:

— Cum se simte Laura în dimineața aceasta?

— Nu îți va veni să crezi, dar au aşezat-o în poziție şezândă într-un scaun, spuse Susie.

— Ce? spuse Lisa, mergând direct în camera Laurei pentru a vorbi cu asistenta.

Nu s-a dus să se plângă de îngrijirile acordate surorii ei, ci pentru a afla motivele din spatele alegerilor pe care personalul spitalului le făcea în tratamentul ei. Câteva zile mai târziu, când Laura începu fizioterapia, Lisa se afla lângă ea. Dorea să înțeleagă tot ce se întâmpla.

Lisa şi Susie observară o schimbare vizibilă când păşiră în salonul Laurei, după ce asistentele o mutaseră înapoi în pat. Sedarea care încă îşi făcuse efectul în ziua de marți şi în cea mai mare parte din miercuri trecuse. Deşi era încă în comă, Laura era mai activă.

— Nu-şi poate ține piciorul liniştit, spuse Lisa zâmbind. Este tipic pentru Laura. Tot timpul se foieşte. Nu-şi poate ține piciorul acela nemişcat nici când stă pe scaun, nici când stă întinsă.

Laura se foise atât de mult încât pijamaua pe care o purta îi venea acum ciudat.

— Cred că s-a săturat de stat în pat. Se poartă de parcă ar vrea să se ridice. Sper că nu-şi va aminti de momentul acesta, pentru că se va simți foarte ciudat, spuse Susie, trăgând un cearceaf pentru a o acoperi pe fiica ei.

Ea şi Lisa se bucurară că nu se afla niciun bărbat în încăpere în clipa aceea. Când Laura aruncă iar cearceaful, Lisa se aplecă şi aranja din nou cămaşa

de pe trupul surorii ei. Atunci observă ceva ciudat.

— Ce are aici, pe stomac? Nu am observat asta până acum.

Susie nu era sigură despre ce vorbea Lisa, până când aceasta îi arătă un punct deasupra ombilicului.

— Asta. Arată ca şi cum şi-ar fi făcut gaură în buric.

— Nu cred.

— Uită-te. Îți spun, asta nu este de la accident. Acesta este un piercing. Şi-a făcut gaură în buric. Mă întreb când a făcut asta.

— Eşti sigură? întrebă Susie.

Privi punctul cu mai multă atenție, înainte ca Laura să se întoarcă pe o parte.

— Nu-i stă în caracter să facă un lucru de felul acesta fără să spună nimănui.

— Poate ar trebui să căutăm şi tatuaje, spuse Lisa. Fata a împlinit douăzeci şi unu de ani şi a crezut că are voie să facă orice vrea.

Lui Susie comentariul acesta nu i se păru amuzant.

Conversația se întrerupse pe neaşteptate când Laura începu să scoată un gâlgâit pe sonda traheală, ca şi cum s-ar fi înecat.

— Chem asistenta! strigă Susie.

Bri, una dintre asistentele de la ATI, se apropie şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat, doamnă Van Ryn?

— Scoate un sunet de parcă e pe cale să se sufoce.

— Dați-mi voie să văd, spuse Bri.

Toți medicii, asistentele şi membrii personalului de la Parkview făceau mai mult decât ceea ce le cerea datoria îngrijind-o pe Laura, dar asistenta Bri, în vârstă de douăzeci şi cinci de ani, era unică. O îngrijea pe Laura de parcă ar fi fost sora ei. Într-o zi, familia Van Ryn a rămas surprinsă văzând-o pe Bri cum îi împleteşte părul Laurei.

— Este bine, spuse Bri, aspirând fluidul din tub. Este normal când pacientul este pe respirator. Dacă doriți, vă pot arăta cum să aspirați şi dumneavoastră secrețiile de pe tub.

Susie înghiți în sec.

— Nu, mulțumesc.

Lisa, însă, acceptă oferta lui Bri şi le arătă şi fraților ei cum să aplice

tehnica.

De atunci încolo, ori de câte ori unul dintre copiii ei sau asistenta începea să umble la tubulatura ventilatorului, Susie părăsea încăperea. La auzul gâlgâitului pe care îl scotea Laura, o apuca teama că fiica ei s-ar putea îneca din cauza secreţiilor, pierzându-şi viaţa. Părăsea salonul inclusiv atunci când asistentele îi făceau injecţii sau îi puneau o altă perfuzie. Ori de câte ori o înţepau pe Laura, Susie simţea înţepătura. Nu putea suporta gândul că fetiţei ei i se provoca atât de multă durere.

Cu toate că Susie se lupta cu zgomotul pe care Laura îl scotea când se îneca şi cu pufăitul ventilatorului, în acelaşi timp încerca să-şi spună că toate tuburile o ajutau pe Laura. Spitalul redusese numărul de respiraţii prin ventilator de la doisprezece la şase şi, în cele din urmă, la două. Se bucura că începuse să respire singură. Acesta era un semn îmbucurător, primul din seria care avea să urmeze în următoarele câteva zile.

Ultima tomografie făcută Laurei nu arătase niciun semn de hemoragie, aşa că doctorul îi scoase sonda. De asemenea, dădea mai multe semne că vrea să se trezească. Părea a se strădui să deschidă ochii mai des, mai ales ca răspuns la vocile membrilor familiei. Trupul ei acceptase gastrostoma şi culoarea pielii începea să se îmbunătăţească, la fel şi respiraţia. Progresele ei le-au îngăduit terapeuţilor să înceapă primele exerciţii de terapie ocupaţională. Aceasta presupunea aşezarea Laurei mai des pe scaun, ceea ce îi stimula musculatura. Dar, mai presus de toate, nu dădea niciun semn de pneumonie, ceea ce era aproape incredibil pentru cineva care fusese conectat la ventilator atâta timp.

Cu excepţia locului de pe scalp unde îi răseseră părul pentru introducerea senzorului de presiune craniană, capul şi faţa Laurei arătau acum aproape normal. Pentru mama ei, era frumoasă. Lui Susie îi plăcea să stea lângă fiica ei în timp ce aceasta dormea. Deşi Laura nu comunicase în niciun fel, şi deşi nu dăduse nici măcar un semn că îşi dă seama de cei care sunt cu ea în salon, lui Susie nu-i păsa. Faptul că fiica ei era în viaţă îi era destul. Susie se ruga ca această comă să fie darul lui Dumnezeu pentru Laura, care să o scutească de durerea care îi frământa trupul, înlesnindu-i astfel vindecarea.

— Vreau să cred că Dumnezeu te lasă să dormi ca să te vindeci fizic fără să suporţi atât de multă durere, îi şopti Susie fiicei ei, în timp ce se afla lângă patul ei, ţinând-o de mână. O, Laura, mă auzi? Nu fi supărată. Dumnezeu te va trezi în

curând. Eşti în grija Lui. O mângâie pe braț.

— Dumnezeu mi-a dat astăzi versetul acesta pentru tine. Psalmul 29:11 spune: „Domnul dă tărie poporului Său, Domnul binecuvântează pe poporul Său cu pace.”

Aryn bătu la uşă.

— Te superi dacă intru şi eu? întrebă el.

— Nu, deloc, răspunse Susie.

Atât ea, cât şi Don ştiau cât de greu îi era lui Aryn să stea în sala de aşteptare înconjurat de mulțime. Încerca să se bucure de fiecare moment în care putea să fie aproape de Laura, fiind însă pe deplin conştient că nu era încă un membru oficial al familiei.

— Mă pregăteam să plec, aşa că ai ajuns tocmai la timp. Stai cât vrei, spuse Susie, părăsind salonul.

Aryn se aşeză alături de Laura şi îi luă mâna.

— Aş vrea să ştiu că mă auzi şi că ştii că sunt aici, spuse el, în timp ce din ochi îi izvorau lacrimi. O, iubito, îmi este atât de dor de tine. Îl tot rog pe Dumnezeu să deschizi ochii şi să te trezeşti. Am atâtea lucruri să-ți spun.

Făcu o pauză şi o privi cu atenție. Amintiri din cei trei ani petrecuți împreună îi fulgerară prin minte. Oricât încerca, nu putea să nu se întrebe dacă vor mai avea şansa de a înmulți aceste amintiri.

Se lupta cu tot felul de scenarii, mai ales după ce prietena cea mai bună a Laurei, Sara, îi spusese că Laura se urcase în ultimul moment în microbuzul de la Taylor în noaptea accidentului. Sara venise la Fort Wayne să ajute la organizarea banchetului cu maşina ei, iar Laura, Brad şi Whitney ajunseseră acolo împreună cu ea. Sara şi sora lui Whitney, Carly, erau prietene apropiate şi, din cauza aceasta, Sara o invitase pe Whitney să meargă cu ei cu maşina. Brad îi înveselise pe toți pe drum, spunând întruna bancuri. După banchet, Sara nu s-a întors la şcoală împreună cu ei. A mers acasă, în Michigan. După serbarea de absolvire urma să se căsătorească şi avea multe pregătiri de făcut pentru nuntă. Laura se gândise să meargă la Detroit împreună cu Sara şi să-i facă lui Aryn o surpriză dar, dintr-un oarecare motiv, hotărâse să rămână la şcoală. Poate datorită absolvirii care se apropia, Laura simțise nevoia să se întoarcă la Taylor pentru finalizarea lucrării de diplomă. Aryn îşi petrecuse weekend-ul precedent vizitând-o la şcoală. Se gândea: Ce *s-ar fi întâmplat dacă nu aş fi mers*? *Dacă nu*

aş fi mers eu să o vizitez, poate ar fi venit ea să-mi facă o surpriză şi nu s-ar fi aflat în microbuzul acela.

Încercă să oprească gândul acesta.

— Timpul pe care l-am petrecut împreună weekend-ul trecut a fost grozav, îi şopti el. Nu a rămas nimic nespus. Dacă ocazia aceea a fost menită să fie ultima pentru o perioadă mai îndelungată de timp, este în ordine. Ne-am simțit atât de bine împreună. Mi-ai lăsat multe amintiri care să mă susțină până când vom putea să ne bucurăm din nou împreună.

Îi privi degetul mare de la piciorul drept şi îşi aminti că o văzuse pictându-şi unghiile în duminica dinainte de accident. Aryn zâmbi. *Oja are aceeaşi culoare. Nu a schimbat-o de duminică până la accident.* Gândul acesta îl făcu să se simtă şi mai aproape de ea, dacă aşa ceva era posibil. Luă mâna Laurei şi o rugă să-i strângă degetele dacă ştia că este lângă ea. Laura i le strânse. Aryn abia îşi putu reține bucuria.

Luni, 8 mai 2006

Aseară, familia noastră a participat la serviciul memorial ținut în campusul Universității Taylor pentru cei cinci tineri care şi-au pierdut viața în accident. Am fost încurajați de mărturiile familiilor, auzind cum a lucrat Dumnezeu în viața atâtor oameni prin această întâmplare nefericită. Vă rugăm să susțineți în continuare în rugăciune aceste familii (familiile lui Whitney Cerak, Laurei Erb, Monica Felver, Brad Larson şi Betsy Smith). Vedem tot mai multe semne încurajatoare în evoluția Laurei. Acum respiră singură, l-au îndepărtat ventilatorul şi respiră prin trahee cu un ritm pe care asistenta l-a numit „absolut normal”. Din nou, în dimineața aceasta au aşezat-o în scaun şi arăta foarte liniştită.

Postare pe blog de Lisa Van Ryn

Pe măsură ce zilele petrecute la Parkview treceau, lumea familiei Van Ryn gravita între nopți scurte la Casa Samariteanului şi zile lungi în sala de aşteptare de la ATI. Singurele momente pe care Don şi Susie le puteau petrece netulburați în compania fiicei lor erau dimineața devreme, (n cele mai multe zile, personalul spitalului îi lăsa să o vadă între 8:15 şi 8:30. Aryn sosea cam la aceeaşi oră, iar Lisa, Mark şi Kenny ajungeau la spital puțin mai târziu. După prima vizită pe

care o făceau Laurei, se întorceau în sala de aşteptare şi îşi petreceau timpul citind, jucând cărți şi făcând puzzle. De asemenea, jucau rolul de gazdă pentru mulțimile care veneau la spital în fiecare zi. Oamenii aduceau zilnic hrană familiei. De douătrei ori în timpul şederii lor, proprietarul unui han din apropiere le-a adus lapte şi gogoşi. Pe măsură ce ziua se apropia de sfârşit, sosea tot mai multă mâncare. Familia îşi făcuse propria rezervă de farfurii şi furculițe din plastic, linguri şi cuțite pe care le puseseră în dulăpioarele din sala de aşteptare.

Într-o dimineață, după ce petrecuse un timp mai îndelungat în salonul Laurei, Don se întoarse în sala de aşteptare. Privi în jur, apoi spuse, fără a se adresa cuiva anume:

— Probabil de vină este weekend-ul.

— O, da, DV, care este primul indiciu? spuse Lisa, râzând.

— Au mai rămas studenți în campusul de la Taylor? Cred că toți sunt aici, spuse el. Ştiți deja ce urmează, li aliniem şi îi ducem înăuntru peste vreo oră.

— Unde sunt Suz şi Aryn? întrebă Lisa. Sunt amândoi încă lângă Laura?

— Mama ta este. Aryn a plecat să se plimbe. Nu cred că-i prea place aglomerația de aici, spuse el.

— Îşi dă silința, spuse Lisa.

Conversația fu întreruptă de intrarea lui Dave, fratele lui Don, şi a soției acestuia, Ruthann.

— Cum se simte astăzi? întrebă Dave.

— Este bine, dar mai are încă de parcurs un drum destul de lung. Dacă vreți, pot să vă duc să o vedeți chiar acum, spuse Don.

— Nu, putem aştepta până la începerea orelor de vizită, îi răspunse fratele lui.

— Nu, vă duc chiar acum. Familia poate intra să o vadă ori de câte ori doreşte.

Don îi conduse pe fratele şi cumnata lui în salonul Laurei. Susie se ridică de lângă patul Laurei şi o îmbrățişa pe Ruthann.

— Arată mult mai bine acum decât atunci când au adus-o. Doctorii se gândesc să o mute din ATI într-un salon obişnuit.

— Este grozav, cu adevărat o veste bună. Noi ne-am rugat pentru ea şi toți cunoscuții noştri s-au rugat şi ei, spuse Dave.

Ruthann nu spuse prea multe. Stătu lângă Susie, îmbrățişând-o şi părăsi

salonul după doar câteva minute. Când se întoarseră în sala de aşteptare, Lisa se apropie de ei şi le spuse:

— Poate vă'vine greu a crede, dar arată mult mai bine decât când au adus-o prima dată.

Ruthann se strâmbă, de parcă tocmai ar fi muşcat din ceva foarte acru.

— Nu-mi pasă ce zice toată lumea. Nu mi se pare că fata de acolo seamănă vreun pic cu Laura.

Lisa izbucni în râs.

— Dacă ai fi trecut prin ce a trecut ea, nici tu nu ai mai semăna cu tine, spuse ea.

Marți, 9 mai 2006

Este o zi frumoasă şi însorită la Fort Wayne şi avem de împărtăşit câteva semne încurajatoare din partea Laurei. S-a întins şi s-a mişcat destul de mult. Doctorul i-a ridicat pleoapele şi s-a părut că Laura încearcă să-şi concentreze privirea. „Fâțâiala din picior", semnul ei distinctiv, a fost în plină desfăşurare în dimineața aceasta şi chiar a pocnit din degete când i s-a cerut!

Deşi aceste mici semne ne încurajează, ne dăm seama că drumul care ne stă înainte este lung. Rugați-vă mai departe ca Domnul să-i dea pacea şi mângâierea de care are nevoie pe măsură ce se trezeşte treptat, înțelegând unde se află şi ce s-a întâmplat în după-amiaza aceasta, îi vor face un RMN la cap şi încă unul la coloana vertebrală, pentru a se asigura că nu este riscant să-i îndepărteze gulerul de la gât (pe care i l-au pus doar ca măsură de precauție). Plănuiesc să o mute astăzi pe Laura la etajul şapte, unde va avea un salon şi vom putea petrece mai mult timp cu ea. Ne-am bucura.

Mesaj postat pe blog de Lisa Van Ryn.

Pe 9 mai, Laura a fost mutată din ATI într-un salon dublu de la etajul şapte, în aripa de Neurologie, dar nu mai era niciun pacient în salon. O asistentă ne-a sugerat ca unul dintre noi să stea cu Laura în primele două nopți.

— Totuşi, spuse ea familiei, trebuie să nu fie mai mult de unul, maxim doi oameni odată. Laura începe să-şi dea seama tot mai mult de mediul în care se află pe măsură ce se trezeşte. Simțurile ei vor fi acum hipersensibile. Trebuie să fim atenți să nu o supunem la prea mulți stimuli. Asta înseamnă şi limitarea

numărului de vizitatori. Până când se trezeşte, ar fi bine să nu o vadă decât familia apropiată.

— Nu vă faceți griji, vom face întocmai, spuse Don. După ce asistenta părăsi salonul, Don spuse:

— Bine, mama ta şi cu mine vom rămâne aici în prima noapte. Cine vrea să urmeze?

Puțin mai târziu, o femeie păşi în sala de aşteptare de la etajul şapte şi se prezentă:

— Numele meu este Joelle, spuse ea, şi voi fi unul dintre fizioterapeuții Laurei. Ştiu că încă nu s-a trezit de tot, dar este în regulă. Voi lucra cu ea nu doar pentru a-i retrezi memoria musculară, ci pentru a o ajuta să transmită mesaje creierului prin neuroni. Doar aşa creierul reuşeşte să se vindece după astfel de traumatisme.

— Cât de multe lucruri o puteți ajuta să facă în această etapă? întrebă Susie.

— O, veți rămâne surprinşi, spuse Joelle.

Păşi în salonul Laurei împreună cu Don, Susie şi Lisa.

— Vom începe cu ceva elementar ca spălatul pe dinți. Ştiu că nu se poate ridica peste chiuvetă, nu-şi poate pune pastă pe periuță pentru a se spăla pe dinți aşa cum facem noi, dar este o mişcare elementară şi vrem să se reobişnuiască cu ea.

Întorcându-se spre Laura, îi spuse:

— Bine, drăguță, ce ai zice să-ți speli astăzi dinții? îi puse Laurei periuța în mână.

Laura nu răspunse. Totuşi, începu să-şi țuguieze buzele şi scoase limba, ca şi cum o deranja.

— Cred că vrea strugurelul, spuse Lisa. Laura avea I * întotdeauna strugurelul la îndemână.

— Dacă îl aveți aici, dați-i-l, spuse Joelle.

Lisa puse tubul în mâna surorii ei. Fără a deschide ochii, Laura îşi frecă palmele pe tub, îl întoarse cu fața în I sus, scoase capacul şi îl trecu peste buze. Lisa şi Susie se priviră una pe alta şi zâmbiră larg:

— Aceasta este Laura, îi spuse Susie lui Joelle. Nu suportă să aibă buzele uscate. Îmi plăcea să glumesc pe seama ei, spunând că ar putea să se dea cu

strugurel pe buze şi în somn. Cred că tocmai ne-a demonstrat că aveam dreptate.

SĂRBĂTORIREA VIEŢII

Mă simt binecuvântată că am fost martora iubirii lui Whitney pentru Dumnezeu. Dorința ei de a-L cunoaşte a crescut din ce în ce mai mult Se îndrăgostise de Dumnezeu şi astfel El a răspuns rugăciunii mele celei mai fierbinți. Şi nu sunt defel tristă pentru Whitney. A trăit o viață frumoasă pentru doar nouăsprezece ani. E uimitor.

Dumnezeu m-a binecuvântat mai mult decât mi-aş fi putut imagina. Mi-a dăruit cea mai bună prietenă din câte aş fi putut avea şi cei mai frumoşi nouăsprezece ani din viață. Şi, prin moartea ei, iubirea şi puterea lui Iisus mi-au devenit foarte clare. Sunt slabă în suferință, dar El ne ocroteşte pe mine şi familia mea. Şi acestea nu sunt doar cuvinte menite să mă ajute să mă simt mai bine şi să fac față mai uşor pierderii, li cunosc pe Dumnezeul cel viu şi, aşa cum Whitney a subliniat în Biblia ei, sufletul meu tânjeşte şi chiar suspină după El. El este speranța mea, datorită iubirii Lui incredibile. Într-o zi, îi voi vedea fața şi o voi vedea din nou pe sora mea.

Cuvintele rostite de Carly la înmormântarea lui Whitney

Familia Cerak se trezi duminică dimineața având simțământul sfârşitului. Toate activitățile din zilele precedente urmau să culmineze cu înmormântarea lui Whitney. Plănuiseră serviciul funebru împreună cu pastorul şi aranjaseră ca Joshua, cel care conducea de înmormântării întrerupse şirul de oameni. Era timpul ca Newell, Colleen, Carly şi Sandra să-şi ocupe locul. Cincisprezece minute mai târziu, păşiră în sală în urma sicriului lui Whitney, ținându-se de mână. Peste patru sute de oameni umpluseră biserica şi foaierul până la refuz.

Membrii familiei Cerak îşi ocupară locurile în primul rând al bisericii, în timp ce Mark Vaporis, unul dintre pastorii bisericii, se adresă mulțimii:

— Vă mulțumim că sunteți astăzi aici. Şi, în numele familiei, vă apreciem pe fiecare dintre cei prezenți. Şi suntem recunoscători pentru dovada copleşitoare de iubire care este atât de clară astăzi.

Vocea lui Mark se frânse şi abia putu continua. Newell luă mâna lui Colleen.

— Acum e acum, şopti el.

La începutul serviciului, Colleen se aştepta La inevitabil. Ținând în mână un pachet de batistuțe, se aştepta să aibă o cădere nervoasă. Dar aceasta nu s-a întâmplat. Nu s-a întâmplat când Matt s-a ridicat şi a povestit cum Whitney era prietena lui cea mai bună şi că nu ştia cum va merge mai departe fără ea. Nu s-a întâmplat nici când Sandra a povestit cum ea şi Whitney nu se înțeleseseră prea bine prima dată când se întâlniseră.

— Whitney credea că îi spusesem mamei ei despre un băiat de care îi plăcea când eram în clasa a patra, ceea ce era cel mai rău lucru pe care o fată de clasa a patra îl putea face împotriva unei colege, explică ea.

Colleen râse împreună cu ceilalți. Căderea nervoasA nu se produse.

Şi nu s-a întâmplat nici când Carly se ridică şi descrise cât de mult îşi iubea Whitney semenii şi cum I 'Lingea împreună cu cei îndureraţi. În loc să aibă o cădere nervoasă, Colleen îşi admiră ambele fiice. În timp ce Cnrly vorbea despre cum însenina Whitney întotdeauna ut mosfera, Colleen îşi dădu seama că de data aceasta Carly însăşi însenina sala bisericii în timp ce vorbea despre sora 1 1.

Şi nu izbucni nici când Newell vorbi mai mult decât ini, i ceilalți laolaltă. Colleen râse împreună cu restul mulțimii în timp ce soțul ei povestea cum a zbughit-o Whitney în prima zi de şcoală, purtând o hăinuță roz, o l'. Ilăriuță roşie şi un ghiozdănel asortat, şi cum s-a întors tuşă zâmbind cu gura până la urechi. Atunci fusese sigur CA se va descurca.

— Mi-am dat seama că şcoala nu va fi o problemă pentru ea. Putea face față la absolut orice. Afişa un lambet, dădea capul pe spate, se uita într-un fel anume, îşi tutuia buzele şi îşi făcea loc în inima ta, spuse el.

În timp ce el povestea, Colleen o şi putea vedea pe Whitney. Zâmbetul acela. Fața ei. Era ca şi cum fiica ei era (colo, împreună cu ea din nou. Gândul acesta o umplu de bucurie.

Carly era profund afectată de experiența aceasta. Nu-mi *vine să cred că au venit atât de mulți oameni*. Privind în jur, descoperi o parte a sălii plină de studenți, profesori 1 membri ai personalului de la Taylor University. Văzuse în parcare un autobuz care avea înscripționate pe o parte cuvintele „Indiana Wesleyan University". IWU le găseşte la mai puțin de douăzeci de mile de Taylor şi itolile acestea două sunt cele mai mari rivale. Un prieten îi spusese lui Carly că Taylor trimisese autobuze pline cu oameni la înmormântările tuturor victimelor

accidentului şi că nu le împrumutase autobuze când Taylor nu a avut suficiente pentru câţi oameni doreau să participe.

După cuvintele de deschidere ale lui Mark, Joshua urcă pe scenă şi conduse biserica în închinare. Pe obrajii lui Carly începură să curgă lacrimi în timp ce cânta „Ce mare e Dumnezeu…” Whitney iubea imnul acesta, îşi aminti ea. În ciuda lacrimilor, îi era uşor să se închine Domnului. O, Doamne, se rugă ea, eşti atât de aproape de noi acum. Am nevoie de puterea Ta. O, Doamne, am nevoie de puterea Ta. După ce muzica se opri, urcă pe platformă cu Sandra, Newell şi Matt. Matt vorbi primul şi abia putu rosti cuvintele pe care le pregătise. Doamne, întăreşte-L, se rugă Carly. Li poţi ajuta să treacă peste asta. Apoi vorbi Sandra. Carly zâmbi. A devenit o adevărată soră, se gândi ea în timp ce o asculta pe Sandra descriindu-şi relaţia cu Whitney şi cu familia Cerak.

Apoi a fost rândul lui Carly. Scoase hârtia pe care scrisese ceea ce dorea să spună şi începu să citească. Toată ziua se temuse că va izbucni în lacrimi în mijlocul cuvântării şi nu va putea să sfârşească. Totuşi, în timp ce vorbea, simţea o putere pe care nu o mai experimentase nicicând mai înainte. Pe măsură ce gura ei citea cuvintele de pe pagină, aproape simţea că altcineva vorbeşte, iar ea doar stă pe margine şi ascultă.

— Am privit cum sora mea a început să-L iubească pe Dumnezeu din toată inima, citi ea. Mă simt binecuvântată că am putut să privesc cum creşte iubirea ei pentru Dumnezeu şi cum dorinţa ei după El a devenit atât de reală. S-a îndrăgostit de El. Aşa că Dumnezeu a răspuns rugăciunii mele celei mai fierbinţi. Şi nu sunt deloc tristă pentru Whitney. Ea a trăit din plin viaţa timp de nouăsprezece ani, şi o astfel de experienţă este cu adevărat minunată.

Când Carly termină de vorbit, oftă şi rosti o rugăciune, apoi se întoarse la locul ei, lăsându-l pe tatăl ei să vorbească.

Newell se simţea obligat să vorbească la înmormântarea fiicei lui. Trebuia să vorbească. Mai mult decât orice, dorea ca toţi cei prezenţi să ştie cine fusese Whitney cu adevărat şi cu câtă pasiune Îl iubise pe Dumnezeu. Asemenea lui Carly, simţea o putere care ştia că vine de la Domnul. Pe alocuri, vocea i se frânse, şi o dată sau de două ori crezu că nu va putea termina tot ce voia să spună, dar momentele acestea au trecut.

— Mi-e dor de ea. Tuturor ne e dor de ea. Dar siguranţa faptului că devenea o femeie după voia lui Dumnezeu ne ajută să suportăm totul mai uşor…

Răspunsul la toate întrebările dificile pe care oamenii le pun la înmormântări este Christos. Cine ne păstrează puternici, capabili de a face față tragediilor? Ea a înțeles că puterea vine de la Christos, de aceea stătea atât de aproape de El. Se sprijinea pe El. Credea cu toată ființa ei în iubirea Lui, în iubirea datorită căreia El a murit pe cruce pentru ea – pent*ru noi.*

— Iată de ce noi nu suferim cum suferă lumea, continuă el. Doare. Ne e dor de ea. Dar nu ne înecăm în disperare. Noi, asemenea lui Whit, avem credință în cuvintele lui Dumnezeu, ştim că sunt adevărate şi ştim că într-o zi ne vom revedea. Cred cu toată ființa mea în aceasta. Nu este o fantezie. Nu este vreo dorință. Cred cu toată inima mea. Cred din toată inima. La un moment dat, Newell spuse:

— Îmi cer scuze că vorbesc atât de mult, dar Whitney este fiica mea, aşa că o să vorbesc despre ea atât cât o să vreau.

Asistența râse, aprobator. El concluziona spunând:

— Îmi iubesc fiica şi ştiu că i se va simți lipsa, dar ceea ce vreau să ştiți cu toții despre viața ei este că a descoperit că răspunsul este Iisus Christos. Şi doar El poate aduce mângâiere. Şi doar El poate da speranță. Şi doar El ne poate spăla păcatele. Doar prin harul lui Christos putem suporta asemenea tragedii. Dumnezeu este real, şi Whitney ştia lucrul acesta. Rugăciunea noastră este să-L cunoaşteți şi voi pe acest Christos care este Mântuitorul ei. Domnul, împăratul. Cei aproape nouăsprezece ani ai ei au fost ani plini, dar ştiu că Whit v-ar spune că lucrul cel mai important care i s-a întâmplat a fost perioada din acest ultim an în care Christos a devenit atât de real pentru ea. Şi ea şi-ar dori ca şi voi să-L cunoaşteți ca Domn, Mântuitor şi împărat al vostru.

După ce a vorbit, s-a aşezat lângă Colleen, care l-a îmbrățişat. Niciunul dintre ei nu a rostit vreun cuvânt.

După Newell, se ridică Jim Mathis. Familia Cerak se rugă pentru el deoarece ştiau că îi este la fel de greu ca lor. Jim o cunoscuse pe Whitney din ziua în care se născuse. Fiind cel mai bun prieten al lui Newell, o urmărise pe Whit crescând. Vorbi nu ca un pastor, ci ca un prieten suferind care dorea mai mult decât orice să împărtăşească speranța care o motivase pe Whitney, credința în Iisus Christos.

După serviciul funebru, biserica ținu o masă pentru familia bisericii în sala de gimnastică. În sală erau aşezate mese decorate cu florile preferate ale lui

Whitney, gerbere. Newell şi Colleen nu au putut să stea şi să mănânce deoarece toată lumea venea la ei să le spună întâmplări cu Whitney şi să-i asigure că se rugau pentru ei. La un moment dat, Colleen se întoarse spre Newell şi spuse:

— Ştiu că ar trebui să fiu distrusă acum, dar nu sunt. Nu ştiu cum să-ți explic.

— Ştiu, spuse Newell. Şi eu simt la fel. Este ca şi i cum…

— Este ca şi cum Dumnezeu Se află în încăpere, sprijinindu-mă.

— Exact.

Luni dimineață, familia a trebuit să renunțe la timpul obişnuit de închinare. Nişte prieteni din peninsulă veniseră la înmormântare, iar Newell şi Colleen plănuiau să se întâlnească cu ei pentru micul dejun la prima oră. La micul dejun, au vorbit, au râs şi au povestit de tot ce se întâmplase în cei optsprezece ani de când familia Cerak se mutase din peninsula nordică în Gaylord. La un moment dat, Newell îi spuse lui Colleen:

— Nu prea seamănă cu ceea ce ne-am fi imaginat că vom face a doua zi după serviciul funebru al fiicei noastre, nu-i aşa?

S-au bucurat atât de mult de timpul petrecut împreună cu prietenii încât au pierdut noțiunea timpului.

Când s-au întors acasă de la restaurant era deja ora 10:30. Serviciul de îngropăciune al lui Whitney era programat la unsprezece. În fața casei lor şi pe alee era plin de maşini parcate. Newell şi Colleen se grăbiră în casă, unde îi aştepta familia. Cu toate că serviciul funebru fusese public, la groapă urmau să fie prezenți doar membrii familiei.

— Mamă, vom întârzia, strigă Carly.

— Nu vom întârzia. Vom ajunge. În plus, nu cred că vor începe fără noi, spuse Colleen.

Ea şi Newell alergară pe scări, se pregătiră şi coborâră.

— Gata, să mergem, spuse ea.

Mai mulți oameni urcară în maşina familiei Cerak şi toate celelalte maşini din apropierea casei se umplură. Newell deschise drumul spre cimitir, urmat de restul membrilor familiei extinse. Şerpuiră printre morminte până la locul de îngropăciune al lui Whitney. Peste stradă se aflau terenurile de fotbal în care Whitney jucase multe meciuri în copilărie. Dându-se jos din maşină, Newell începu să-i interogheze pe toți cei prezenți:

— Unde este mama? întrebă el.

Colleen simți că i se strânge inima. Nu putea scoate niciun sunet.

Newell fu surprins de tăcerea ei. Se întoarse şi o văzu cu gura căscată.

— Colleen?

— O, nu, spuse ea. Trebuia să o luăm. Stă la vila Yohe pe Dixon Lake. I-am spus că o vom lua la 10:30, dar am uitat să-ți spun.

Newell se uită la ceas şi apoi la mulțimea de oameni care se îndrepta spre rândurile de scaune de lângă sicriu. Serviciul de înmormântare urma să înceapă, iar mama lui se afla la distanță de cincisprezece minute.

— Ce ne facem? întrebă Colleen.

— Aşteaptă puțin să vorbesc cu frații şi cu surorile mele, spuse Newell.

Se îndreptă spre ei şi-i întrebă:

— Credeți că mama s-ar supăra dacă nu ar participa la ceremonia aceasta? Nu va dura mai mult de cinci minute. Trebuia să o iau, dar în grabă, am uitat cu desăvârşire.

Frații şi surorile lui căzură de acord că mama lor se va supăra mai mult dacă ar afla că serviciul funebru a fost amânat din cauza ei. Se întoarse la Colleen.

— Nu se va supăra. Hai să începem.

Jim conduse serviciul şi citi din 1 Tesaloniceni 4:13-18.

Nu voim, fraților, să fiți în necunoştință despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, care n-au nădejde. Căci dacă credem că Christos a murit şi a înviat, credem şi că Dumnezeu îi va aduce înapoi împreună cu Hsus pe cei ce au adormit în El. Iată, în adevăr, ce vă spunem, prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu o vom lua-o înaintea celor adormiți. Căci însuşi Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel şi cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, şi întâi vor învia cei morți în Christos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; şi astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte.

Jim continuă cu câteva remarci scurte şi conduse grupul în rugăciune.

Newell avusese dreptate. Ceremonia a durat cel mult cinci minute. După ce

s-a terminat, aranja ca altcineva să o ducă acasă pe Colleen şi se duse să o ia pe mama sa. Stătea la vila Yohe împreună cu sora lui, Grace. Dar Grace plecase dimineață devreme să-l ducă la aeroport pe fratele lor, Russ.

Newell opri maşina în fața casei, parcă şi urcă pe verandă. În timp ce întindea mâna să apuce mânerul, privi pe fereastră şi o văzu pe mama lui aşezată pe un scaun cu haina pe ea, aşteptându-l să sosească. *Probabil a stat aşa vreo oră, aşteptându-mă răbdătoare să ajung*. Păşi înăuntru şi spuse imediat:

— Îmi pare rău, mamă. Colleen este îngrijorată că o vei şterge de pe lista nurorilor pentru că a uitat de tine.

Mama lui râse:

— Newell, nu e nimic. Nu te mai gândi la asta.

— Dar, mamă, nu ai ajuns la serviciul de îngropăciune al lui Whitney. Îmi pare teribil de rău pentru asta.

— Nu e nimic, spuse ea aşa cum doar o mamă poate spune, nu contează pentru că ştiu că nu e Whitney.

Newell ştia la ce se referă mama sa. Fiind o femeie creştină, credea că în sicriu fusese doar trupul lui Whitney. Totuşi, câteva săptămâni mai târziu, Newell avea să privească într-o cu totul altă lumină cuvintele acestea.

„BUNĂ!”

Matei 18:19-20: „Vă mai spun iarăşi că, dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri. Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt şi Eu în mijlocul lor.”

M-am tot gândit la rugăciune. La a-l cere Tatălui anumite lucruri – şi la a aştepta să le înfăptuiască, aşa cum a promis. Noi ne-am rugat pentru Laura şi l-am cerut lui Dumnezeu să o vindece. Deşi suntem departe, ne-am adunat şi am cerut vindecarea ei în numele Lui. Am fost copleşiți când Dave ne-a spus că peste o mie de oameni verifică noutățile de pe blogul acesta pentru a afla ce să ceară în rugăciune pentru Laura. Aşa că mă întrebam dacă astăzi am putea într-o voce, cu o singură inimă, să strigăm la Tatăl pentru Laura. Să rostim împreună rugăciunea următoare cu inimi pline de dorință, ştiind că Tatăl nostru ceresc ne cunoaşte toate nevoile, cunoaşte viața şi trupul Laurei şi ce este mai bine pentru

ea.

Dragă Tată, Te lăudăm că eşti atotştiutor şi infinit de bun. Te lăudăm că eşti Dumnezeul cel Viu – singurul Dumnezeu adevărat. Îți mulțumim şi ne umilim înaintea Ta datorită iubirii şi grijii Tale pentru noi. Îți mulțumim din nou că ai cruțat viața Laurei şi, împreună, Te rugăm să o vindeci complet. Dă-ne-o înapoi la vremea pe care Tu o hotărăşti şi dă-ne putere să aşteptăm. Avem credință deplină în Tine şi în planurile Tale desăvârşite. Fie ca această experiență să aducă mai mulți oameni într-o relație strânsă cu Tine. Eşti un Dumnezeu bun. Ştim că poți face mult mai mult decât putem cere sau ne putem imagina noi. Îți mulțumim pentru ceea ce fad. Învață-ne să ne suim în poala Ta şi să fim copiii Tăi. Ajută-ne să Te iubim şi să-i iubim pe semeni. Veghează astăzi asupra Laurei – ştim că este în mâinile Tale. Am cerut toate acestea în numele Domnului şi Mântuitorului nostru, Iisus Christos. Amin. Facă-se voia Ta.

Mesaj postat pe blog de Lisa Van Ryn

— Ai auzit asta? spuse Don.

O apucă pe Susie de mână şi se apropie de patul Laurei.

— Poți să mai spui o dată, Laurie? Poți să spui „bună”? Laura îşi strânse buzele şi, într-o şoaptă abia auzită, spuse: „Bună!” Era primul cuvânt pe care îl rostea în mai bine de două săptămâni.

Don sări în sus, zâmbind cu gura până la urechi, iar Susie plângea.

— Laurie, sunt mama. Poți să-mi spui „Bună!”?

— Bună, spuse Laura.

Lacrimile începură să curgă şiroaie pe fața lui Susie. Umerii îi tremurau în timp ce se aplecă să ia mâna Laurei.

— Bună, scumpo. Bună şi ție.

— Bună, spuse Laura.

Ochii ei erau tot închişi, dar se întoarse în direcția vocilor lui Don şi Susie. Cu vreo câteva ore mai devreme, o asistentă îndepărtase tubul ventilatorului şi închisese traheotomia. Fără tub şi cu traheea închisă, acum Laura putea respira pe nas şi gură. Doctorii spuseseră că este posibil să vorbească, şi tocmai vorbise.

— Bună, spuse Laura din nou.

— Este cel mai dulce cuvânt pe care l-am auzit vreodată, spuse Susie.

— Copiii se vor supăra teribil că nu au fost aici să audă, spuse Don

zâmbind. Ar fi trebuit să mai stea puțin, începe să se trezească, Suz. Fiica noastră se întoarce la noi.

— Sper, spuse Susie ținând mâna Laurei şi privind la fața ei lipsită de orice expresie.

Se aplecă şi mângâie părul blond al fiicei ei:

— Trezeşte-te curând, fată dragă. Suntem chiar aici şi te aşteptăm.

Don şi Susie au rămas împreună mult timp lângă patul Laurei, privind-o cum „doarme”. Nu stătea deloc nemişcată. Devenise pricepută la a evita marginile patului.

— Iar începe, spuse Don, în timp ce Laura începu să se mişte din nou. De ce mi se pare că încearcă să ne păcălească?

Susie chicoti.

— Este ca atunci când încercam să dormim cu ea la! hipmunk Inn.

Amândoi zâmbiră când şi-au amintit de cabana familiei de la tabăra biblică din peninsula nordică, renumită pentru veveriţele care țopăie pe verandă.

— Copilul asta dădea din picioare şi se foia în somn atât de mult încât, dacă încercam să dorm lângă ea, mă trezeam zgâriat.

După ce Laura se linişti, Susie îi spuse lui Don:

— De ce nu dormi puțin? Iau eu prima tură de veghe în noaptea asta.

În tot timpul cât Laura a fost la etajul şapte al spitalului, familia a stat de veghe în ture de câte două sau trei ore.

— Bine. O să te schimb în vreo două ore, spuse Don şi se îndreptă spre celălalt pat din salon, dincolo de perdeaua despărțitoare.

În timpul turei lui Don din noaptea aceea, Laura a devenit foarte agitată. Se tot apropia de ea, încercând să o împiedice să-şi lovească cotul fracturat. Înainte să-şi poată da seama ce se întâmplă, se rotise şi îşi înfăşurase picioarele în jurul mijlocului său. Mai târziu, Don scrisese pe blog: „A fost ca şi cum m-aş fi luptat cu un înger.”

*

În dimineața următoare, Don auzi mişcare dincolo de perdeaua care separa salonul. Susie se apropie de patul Laurei.

— Bună dimineața, rază de soare.

— Bună dimineața, repetă Laura încet. Susie îi zâmbi lui Don.

— Bună, spuse Don.

— Bună, şopti Laura.

— Poți spune „tăticule”?

— Tăticule.

Pleoapele Laurei tremurară, de parcă încerca să deschidă ochii. Reuşi să deschidă doar puțin pleoapa stângă.

Don zâmbi cu gura până la urechi.

— Este minunat, Laurie, este minunat, spuse el. Am aşteptat vreme îndelungată să te aud spunându-mi „tăticule”.

O asistentă intră să verifice starea Laurei.

— Bună dimineața, Laura. Cum te simți în dimineața aceasta?

— Bună dimineața, repetă Laura. Don zâmbi larg.

— A început să vorbească astă-noapte. Ne-a spus „bună”. Deocamdată vocabularul ei este alcătuit din trei cuvinte, dar ne bucurăm de ele.

— Te descurci grozav, Laura, spuse Susie, strângând mâna fiicei ei. Încearcă, iubito. Luptă mai departe. Eşti atât de puternică. Nu renunța la luptă.

Câteva ore mai târziu, Joelle intră în salon pentru prima şedință de terapie a Laurei din ziua aceea.

— Cum se simte astăzi?

— A rostit primele cuvinte, spuse Susie, zâmbind. Joelle bătu din palme.

— Bravo!

În timpul pe care îl petrecuse lucrând cu Laura la Parkview, Joelle se apropiase mult de ea şi de familia Van Ryn. După una dintre primele şedințe de terapie ale Laurei, Joelle spusese familiei că le împărtăşea credința şi se ruga pentru Laura în fiecare zi.

— Ei bine, hai să vedem ce poți face astăzi, Laura, spuse ea.

Cu ajutorul Lisei, Joelle o ridică pe Laura şi o mută într-un scaun cu rotile. În timp ce o ridicară, o lăsară să stea câteva momente pe piciorul sănătos. Joelle zâmbi:

— Foarte curând va sta chiar mai mult, pe *ambele* icioare. Aşteaptă numai şi vei vedea, spuse ea.

După ce o aşezară confortabil pe Laura în scaun, Joelle spuse:

— Putem să o scoatem la plimbare, dacă vrei.

— Serios? întrebă Lisa. Grozav, să mergem, Laurie. Laura devenea din ce în ce mai conştientă cu fiecare zi care trecea. Deschidea ochii mai frecvent, dar privirea ei rămânea absentă. Cu câteva zile înainte, un doctor îi deschisese un ochi şi încercase să o ajute să-şi concentreze privirea.

— Probabil vede dublu, spusese el familiei.

În timp ce Lisa împingea scaunul cu rotile în care se afla sora ei pe coridorul spitalului, urmată îndeaproape de Joelle, Laura deschise un ochi, apoi pe amândoi. Uneori îi deschidea pe amândoi, dar mai întâi deschidea ochiul stâng.

— Este o zi frumoasă astăzi, spuse Joelle. De ce nu o scoți afară?

— S-ar bucura de asta, spuse Lisa. Nu a ieşit afară din spital de când a sosit aici.

— Atunci a venit vremea să iasă. În plus, are nevoie de stimuli variați pentru ca neuronii ei să funcționeze din nou. Totuşi, ar fi bine să-i punem nişte ochelari de soare. Lumina este foarte puternică astăzi.

Din când în când, în timp ce au mers pe culoar, Laura îşi mişcă piciorul ca şi cum ar fi încercat să ajute la mijşcarea scaunului cu rotile.

— Bravo, spuse Lisa, da, foarte bine.

Ajunseră la uşă şi Lisa îi puse Laurei ochelarii ei de soare şi se asigură că este acoperită cu o mică pătură pe care o luaseră cu ele.

Ajunse afară, o plimbară pe Laura până la o fântână din curtea spitalului.

— Hai să încercăm ceva, spuse Joelle.

Puse degetul mare de la piciorul Laurei în apă şi o întrebă:

— Cum ți se pare?

— Rece, spuse Laura cu o voce aspră, şoptită.

— Vrei să scoți piciorul afară? întrebă Lisa. Laura aprobă, dând din cap.

— Este minunat, spuse Lisa zâmbind.

Au mai rămas afară încă puțin timp. Soarele strălucea cu putere. Era o zi perfectă de mai în Indiana. Curând, Laura începu să-şi tragă de tricou.

— Mă întreb ce înseamnă asta, spuse Lisa privind-o pe Joelle în căutarea unui răspuns.

Laura continuă să tragă de tricou, afişând o mină supărată.

— Ți-e cald? întrebă Lisa.

Laura dădu din cap afirmativ. Lisa zâmbi:

— Vrei să mergi înăuntru? Laura dădu din nou din cap.

— Bine, să ne întoarcem înăuntru, spuse Lisa zâmbind încă.

Era prima conversație pe care o avea cu sora ei de la accident încoace. Împreună cu Joelle, împinse scaunul Laurei până în salon şi o aşeză în pat. Partea de la capul patului era ridicată.

— Vrei să stai ridicată sau întinsă? întrebă Lisa.

— Întinsă, răspunse Laura.

— Facem aşa cum vrei, spuse Lisa. Se întoarse spre Joelle şi spuse:

— Este grozav. Se simte foarte bine astăzi.

— Mai are încă o cale lungă de străbătut, dar a fost o zi foarte bună.

A doua zi, lui Don i se păru că i-ar plăcea nişte mâncare chinezească. Asistentele i-au recomandat un restaurant din apropiere, aşa că merse până acolo şi cumpără mai multe feluri de mâncare. Când se întoarse, împrăştie cutiile albe pe un raft de lângă celălalt pat din salonul Laurei, iar mirosul umplu încăperea. Când restul familiei intră, traseră perdeaua dintre paturi şi încercară să mănânce în linişte.

Pe la mijlocul mesei, Don se opri şi spuse:

— Ați auzit?

— Ce? întrebă Lisa.

— Ascultați, spuse Don. Auzi din nou acelaşi sunet.

— Cred că Laura tocmai a spus ceva.

Dădu deoparte perdeaua şi se apropie de Laura. O clipă mai târziu, se întoarse râzând.

— Ce este? întrebă Susie.

— A spus că pute, spuse Don.

— Glumeşti, spuse Susie.

— Nu. A şoptit foarte încet un singur cuvânt. A spus: „Pute!”

Toată familia izbucni în râs, apoi se opri.

— Linişte, spuse Don, apoi chicoti. Cred că doctorii aveau dreptate. Îmi amintesc că ne-au spus că leziunea ei cerebrală îi va face simțurile hipersensibile. Probabil nu a fost o idee prea bună să aducem mâncare chinezească în salonul ei. Râse şi apoi mai luă o înghițitură: Acum e prea târziu. Hai să terminăm de mâncat.

Miercuri, 17 mai 2006

Laura s-a odihnit foarte bine aseară şi tata a scos astăzi de la ea un „bună dimineața”. În dimineața aceasta i s-a mai făcut o tomografie şi medicii au fost de acord că poate fi mutată, l-au scos de tot tubul traheal. Este programată să fie transportată la Grand Rapids cu o ambulanță mâine dimineață la ora 9. Acolo va fi înscrisă într-un program h excelent de reabilitare. Locul acela este mult mai aproape de casa, aproape de prieteni, de un restaurant bun şi, mai mult decât orice, de una dintre cofetăriile noastre preferate. Astfel, după trei săptămâni, se pare că ne apropiem în sfârşit de casă. Vă rog să vă rugați pentru călătoria noastră de mâine. Avem aici patru maşini cu care ne vom întoarce acasă. Rugați-vă mai ales ca Laura să nu aibă probleme în timpul călătoriei. Fort Wayne ne-a tratat cu bunătate. Ne-am făcut mulți prieteni la spital şi în comunitatea de aici. Am fost bine îngrijiți în tot acest timp şi suntem recunoscători pentru aceasta. Ne vom simți grozav acasă, dar ne va fi dor de oamenii de aici. Îți mulțumim, Fort Wayne, că ai avut grijă de Laura şi de noi. Rămânem în grija Domnului.

Mesaj postat pe blog de Lisa Van Ryn

— Eşti bine, Suz? Nu cred că ai respirat de când am ’ urcat în maşină, spuse Don în timp ce conducea în urma ambulanței la ieşirea din parcarea spitalului Parkview.

— Mă voi simți mai bine când vom ajunge acolo, spuse ea.

— Nu i-ar fi dat voie să plece dacă nu ar fi putut face față călătoriei, spuse Don.

— Ştiu, ştiu, dar dacă ceva merge rău? Sunt pregătită să merg acasă, dar nu-mi place ideea de a o muta înainte de a fi sigură că este pregătită. Şi nu-mi place să o ştiu în ambulanță fără ca măcar unul dintre noi să fie lângă ea. Este prima dată de la accident când niciunul dintre noi nu este lângă ea.

Susie oftă.

— Mă voi simți mult mai bine când vom ajunge şi o vom aşeza în salon.

— Va fi bine. Vei vedea, spuse el.

— Sper, spuse ea. Dar se pot întâmpla multe şi nu pot face aproape nimic pentru ea în caz că se întâmplă ceva.

Îl privi pe Don, care conducea maşina.

— Sunt mamă. Nu pot să nu mă îngrijorez pentru astfel de lucruri.

Don zâmbi.

— Ştiu.

Ambulanța ajunse la Spectrum Health Continuing Care Center joi, puțin după prânz. În timp ce personalul medical o mutară pe Laura în salon, Don şi Susie completară hârtiile necesare. Cindy Barrus, directorul centrului, îi aşteptă să termine completarea actelor.

— Mă bucur să vă văd din nou, spuse ea.

Cindy venise de la Fort Wayne pentru a se întâlni cu familia înainte de mutare şi discutaseră particularitățile îngrijirilor pe care Laura urma să le primească la Spectrum.

— Laura este mult mai tânără decât pacienții cu i; irc lucrăm în mod obişnuit, spuse ea, conducându-i ilc; i lungul coridorului. Suntem specializați în tratarea pacienților cu leziuni cerebrale şi leziunile cele mai frecvente sunt accidentul vascular cerebral, care are loc de obicei la vârstnici. Nu spun că nu tratăm pacienți de vârsta Laurei. Mai avem aici un băiat care este puțin mai tânăr decât Laura. Ați vrea să întâlniți personalul care se va ocupa de fiica voastră? întrebă ea.

Cindy îi conduse pe Don şi pe Susie pe un alt coridor şi le făcu cunoştință cu echipa de medici şi terapeuți care urmau să preia sarcina îngrijirii Laurei.

— Avem multe materiale despre leziunile cerebrale pe care le puteți citi, de unde puteți afla informații utile, adăugă Cindy.

Îi înmâna cărțile lui Don, care le luă pentru întreaga familie.

În cele din urmă, familiei i se permise accesul în salonul Laurei. Aryn şi-ar fi dorit să fie prezent, dar trebuise să se întoarcă la serviciu în Detroit în ziua precedentă. De la accidentul Laurei, lucra trei zile pe săptămână, apoi venea la spital, unde petrecea trei zile împreună cu ea. În cea de-a patra zi se întorcea la Detroit şi repeta ciclul.

Când familia Van Ryn intră în salonul Laurei, observară imediat că patul ei arăta altfel decât cel care le fusese arătat înainte de sosire. După ce aflase cât de activă era Laura, personalul spitalului hotărâse că avea nevoie de un pat care să-i asigure o mai mare protecție.

— Uimitor, spuse Lisa. Se pare că şi-au propus cu adevărat să o împiedice să sară din pat.

Patul avea margini înalte acoperite cu un material care se putea închide cu un fermoar. Odată închis fermoarul, Laura nu mai era în pericol să se rostogolească jos din pat, indiferent cât ar fi dat din picioare.

În timp ce familia se apropie de Laura, fața ei se strânse de durere.

— Călătoria a fost dificilă pentru ea, spuse Don. Probabil ar trebui să o lăsăm să se odihnească.

Familia Van Ryn mai rămase la centru încă puțină vreme şi apoi plecă acasă, în Caledonia. Susie ura gândul de a o părăsi pe Laura, dar spitalul i-a asigurat că va fi supravegheată tot timpul. Doar aşa a fost Susie de acord să doarmă acasă în noaptea aceea. Era pentru prima dată când familia se afla acasă în cele trei săptămâni care trecuseră de la accident.

— Nu ştiu cum arată locul, spuse Don pe drumul de întoarcere. Trei săptămâni e un timp suficient de lung. Probabil grădina este dată cu totul peste cap. Ei bine, este doar iarbă. Îi voi veni eu de hac până la urmă.

Când ajunseră acasă, descoperiră că iarba fusese tăiată şi curtea curățată.

— Grozav, spuse Don. Locul arată fenomenal. Cineva a smuls buruienile din grădină. Oamenii aceştia sunt deosebiți.

Vecinul de alături sosi acasă. Ieşi din maşină şi spuse:

— Mă bucur că ați venit acasă. Cum este Laura?

— Se însănătoşeşte pe zi ce trece, spuse Don. Ai cumva idee cine ne-a tuns gazonul? Am vrea să îi mulțumim.

— Cam toată lumea. Am făcut asta cu rândul. Ne-am gândit că ultimul lucru de care ar trebui să vă îngrijorați acum este gazonul.

— Nu pot să-ți spun cât de mult apreciez gestul. O mulțime de oameni ne-a ajutat extraordinar de mult în ultimele trei săptămâni. În fiecare zi petrecută la Fort Wayne, am primit scrisori cu bonuri de benzină şi bonuri pentru restaurante. Şi acum asta.

Don se scarpină în cap.

— Trebuie să-ți mărturisesc. Sunt copleşit. Îți mulțumesc. Mulțumesc foarte mult.

— Ai face acelaşi lucru pentru mine, spuse vecinul. În plus, nu-mi doream ca una dintre peluze să crească mare cât o junglă şi să strice aspectul cartierului, glumi el.

În timp ce familia Van Ryn intră în casă, un val de emoție îi copleşi. Casa

era imaculată, iar frigiderul şi 1 cămara erau pline cu alimente. Pe bufet se afla o tavă cu prăjituri proaspete.

Don şi Susie păşiră în living şi se prăbuşiră pe i canapea. Susie începu să plângă.

— Până în momentul acesta nu mi-am dat seama cât sunt de epuizată emoțional, spuse ea.

— Mă bucur că suntem acasă, spuse Don. Aveam nevoie să vin acasă.

Două zile mai târziu, sosi şi Aryn din Detroit. Intră în casa familiei Van Ryn, inspiră adânc şi zâmbi.

— Miroase a Laura aici, spuse el. Îmi place la nebunie.

15 mai 2006

Uneori este uşor să devii epuizat... mai ales când lucrezi în domeniul sănătății... se pare că în ultima vreme am depins prea mult de propria-mi sursă de energie şi emoție pentru a face față solicitărilor zilnice. Doresc ca întreaga voastră familie să ştie că, lucrând cu Laura, Dumnezeu mi-a vorbit şi mi-a reînnoit pasiunea pentru ceea ce fac.

Ştiu fără urmă de îndoială că Dumnezeu are un scop pentru viața Laurei... şi a vedea cum El o trezeşte a fost absolut fenomenal. Am urmărit-o trecând prin etapele de vindecare. Văzând-o apoi că părăseşte Fort Wayne, am fost convinsă că va fi în mâini pricepute. Dar, în mod egoist, o parte din mine este tristă.

Familia voastră este o mărturie despre Christos pentru personalul spitalului. Forfota de aici care vorbea despre iubirea şi răbdarea familiei voastre a avut un impact cu adevărat puternic în viața noastră, a celor care am avut şansa minunată de a lucra în vecinătatea voastră.

Aşteptați mai departe în Domnul. Ştim că timpul Lui nu se potriveşte întotdeauna cu al nostru. Dar cred şi ştiu că Laura va face în continuare progrese mari.

Cu toată iubirea,

Joelle

Comentariu lăsat pe blog

„VIAȚA NU VA MAI FI NICIODATĂ LA FEL”

Dumnezeu este încă bun şi făgăduinţele Lui sunt adevărate. O voi vedea pe Whit din nou. Şi acestea nu sunt doar Lucruri pe care le spun ca să mă ajute să merg mai departe şi să fac faţă durerii. Îl cunosc pe Dumnezeul ceL viu şi într-o zi mă voi închina înaintea Lui din nou împreună cu sora mea.

Cuvânt rostit de Carly Cerak pe 1 mai 2006

la serviciul memorial de la Universitatea Taylor pentru toate victimele accidentului

Ultimele rude din afara oraşului au fost duse cu feribotul la aeroport. Singurele maşini rămase pe aleea familiei Cerak erau ale lui Newell, Colleen, Carly şi Sandra. Pe lângă serviciul de îngropăciune şi răspândirea de flori de la înmormântare prin tot oraşul, ziua anterioară fusese plină. Familia dusese cea mai mare parte a florilor la Gaylor Intermediate School unde preda Colleen şi aşezase buchete în faţa fiecărei uşi de clasă. A doua zi când elevii au venit la şcoală, aceasta deborda de culoare şi de parfumul florilor care umpluseră biserica în ziua precedentă la înmormântarea lui Whitney.

Aceasta era prima zi în care casa era cu totul liniştită de când se întorseseră la Gaylord şi începuseră să pregătească înmormântarea lui Whitney. Familia nu mai avea flori de dus, nu mai avea nicio treabă de făcut. Ceasul bătu de ora unsprezece, dar în subsol nu se mai auzeau studenţi cântând. Obosite în urma agitaţiei din ultimele zile, Carly şi Sandra se retrăseseră deja la culcare.

Newell şi Colleen s-au târât în pat şi, deşi se simţeau epuizaţi, nu au adormit imediat. S-au îmbrăţişat şi au stat acolo, în întuneric, ascultând liniştea. În cele din urmă, Newell spuse:

— S-a dus. Whit s-a dus şi nu se va mai întoarce niciodată.

Trupul lui începu să tremure şi lacrimile i se rostogoliră pe obraji. Colleen începu şi ea să plângă cu suspine.

— Asta este, spuse Newell. Aşa va fi viaţa de acum înainte. Nu va mai da niciodată buzna pe uşa aceea, râzând. Camera ei nu va mai fi niciodată acoperită până la tavan cu haine şi alte lucruri de-ale ei. S-a dus. Whit s-a dus pentru totdeauna.

— Cum…? începu Colleen o propoziţie. Se opri. Tăcere. În cele din urmă spuse:

— Ce facem acum? Cât de normală va mai fi viața de acum înainte? Nu mai există normalitate.

Începu să spună altceva, dar cuvintele nu-i ieşeau de pe buze.

— Îmi amintesc când am dus-o prima dată pe Carly la colegiu, pe când Whitney era încă la liceu, spuse Newell. Pe când opream maşina în parcarea de la Taylor, am iuzit-o plângând pe bancheta din spate. Am întrebat-o dacă este bine, şi mi-a spus „Tați, viața nu va mai fi niciodată la fel.” O pot auzi spunând cuvintele acelea ca şi cum s-ar afla aici, în cameră cu noi. Viața nu va mai fi niciodată la fel.

— Nu, nu va mai fi, a fost tot ce a putut spune Colleen.

A doua zi dimineața, Colleen, Carly şi Sandra îşi croiră drum în camera lui Whitney. Carly şi Sandra se aşezară pe pat, în timp ce Colleen se învârti prin încăpere. Deschise un sertar şi începu să scoată din el tricourile echipei de fotbal şi tricouri de la School Spirit Week. Apoi se apropie de dulap şi începu să caute prin hainele lui Whitney. Hainele purtau mirosul lui Whitney, ceea ce o făcea să pară foarte aproape, foarte vie. Un simțământ dulce-amărui.

— Ce vei face cu toate lucrurile? întrebă Carly.

— Nu prea ştiu, răspunse Colleen. Nu prea văd rostul de a lăsa totul aşa cum este, de parcă am aştepta-o să se întoarcă. Dar nici nu vreau doar să mă debarasez de lucruri.

— Mi-ar plăcea să am eu unele dintre lucrurile ei, lucruri care să-mi amintească de Whit, spuse Carly.

— Şi mie, zise Sandra.

Când Colleen le spuse să se uite printre lucruri şi să ia ce doresc, Carly spuse:

— Mă întreb dacă prietenele lui Whitney nu ar vrea să aibă şi ele câte ceva dintre lucrurile ei.

— Este o idee bună, zise Colleen. După ce voi două vă alegeți ce vreți, le voi invita pe prietenele lui Whit să treacă pe la noi şi să-şi ia ceva prin care să-şi amintească de ea.

— Sper că nu vei da nimănui pozele ei şi lucrurile pe care le are atârnate în cameră, spuse Carly.

— Nu, nu, nu. Nu tablourile. Doar hainele, răspunse Colleen. Vreau totuşi ca încăperea aceasta să arate la fel. Nu vreau să schimb asta. Nu încă. Poate nu o

voi schimba niciodată.

În decursul orelor următoare, cele trei trecură în revistă toate hainele lui Whitney, tricouri, blugi şi toate celelalte articole de îmbrăcăminte aflate în dulapul ei. Odată ce Carly şi Sandra şi-au luat ce-şi doreau, au pus totul pe pat şi au început să dea telefoane. Fetele începură să sosească şi întrebarea cea mai frecventă pe care o puneau era: „Aş putea să iau asta? Whitney purta asta când eu şi ea…”

Auzind toate povestirile spuse de fete, Colleen a fost sigură că luase decizia corectă. Până la sfârşitul zilei, toate hainele lui Whitney aveau noi proprietari. Era exact ceea ce-şi dorise Colleen.

Când Newell deschise cutia poştală în după-amiaza aceea, găsi un bilet de la un prieten care participase la înmormântarea lui Whitney. Rupse plicul, aşteptându-se să găsească un bilet asemănător cu cele care le veneau în fiecare zi. Aproape toate biletele acestea exprimau cele mai sincere simțăminte de părere de rău pentru pierderea suferită de familie şi asigurarea că vor fi amintiți în rugăciune în zilele şi săptămânile următoare. Newell îşi puse ochelarii, scoase biletul din plic şi începu să citească. Ajunse la cel de-al doilea rând şi simți că abia mai poate continua.

Dragă Newell,

Am vrut să-ți trimit un bilet de iubire şi apreciere pentru cuvintele de credință pe care mi le-ai împărtăşit astăzi la serviciul funebru al lui Whitney. Dumnezeu te-a binecuvântat cu adevărat Viața lui Whitney (şi moartea ei tragică) nu au fost în van! Astăzi, în călătoria plină de simțire şi inspirație prin viața fiicei tale, în care ne-ai dus, am făcut un legământ cu Domnul care sper că mă va schimba şi îmi va schimba relația cu Christos. Tu şi familia ta cu adevărat vă trăiți credința şi ați fost un exemplu tangibil de viețuire creştină.

Ca tată, ştiu cât trebuie să-ți fi fost de greu să te desparți de fiica ta, dar ca bărbat credincios, ți-am simțit bucuria autentică izvorâtă din credința că Dumnezeu se îngrijeşte de voi toți. Pacea lui Dumnezeu este peste voi! Mă rog ca în viitor să mai avem ocazia să vorbim, pentru a ne împărtăşi legătura credinței. Misiune îndeplinită! Cu sinceritate, Rich

Newell îşi scoase ochelarii şi îşi şterse ochii. Lacrimile curgeau, dar erau

mai mult lacrimi de recunoştinţă pentru viaţa pe care Whitney o trăise şi pentru influenţa pe care o avea încă. *Mulţumesc, Whit*, se gândi el. *Încă atingi viaţa oamenilor, deşi nu mai eşti.*

Rămase tăcut, aşezat în fotoliu, vreme îndelungată, plângând încetişor cu gândul la fiica lui. În timp ce medita la viaţa pe care o dusese, deveni nerăbdător să descopere răspunsuri. Pe parcursul priveghiului din sâmbăta trecută şi a serviciului funebru, le spusese oamenilor cu convingere că ştia că o va întâlni pe Whitney în ceruri. Acum dorea să ştie mai mult. Voia să ştie cum era cerul.

Se ridică, merse la masă şi îşi luă Biblia. Deschizând la sfârşitul ei, căută cuvântul *cer* în concordanţă. Citi ce spune Iisus despre cer şi apoi citi descrierea cerului din Apocalipsa, ultima carte a Bibliei. Totuşi, voia mai mult. Pe parcursul următoarelor câteva săptămâni, citi câteva cărţi despre cer, toate scrise din perspectiva creştină evanghelică. Cu cât citea mai mult, cu atât mai real i se părea locul acela şi îşi dorea mai mult să ajungă acolo pentru a se reîntâlni cu Whitney.

Cu toate că trecuse înmormântarea, familia mai avea de participat la un serviciu. Universitatea Taylor plănuise un serviciu memorial pentru cele cinci victime ale accidentelor la o săptămână după înmormântarea lui Whitney. Newell şi Colleen aveau oroare faţă de această călătorie, dar nu din cauza serviciului memorial, ci deoarece Carly şi Sandra urma să rămână acolo. Amândouă deciseseră să rămână acasă în săptămâna de după înmormântare pentru a o ajuta pe Colleen şi pentru a o plânge pe Whitney. Dar mai aveau încă două săptămâni de cursuri din semestrul acela. Cu toate că nu voia, Carly ştia că trebuie să se întoarcă la Taylor. Şi Sandra trebuia să se întoarcă la Grand Valley State. Amândouă depuseseră mult efort în semestrul de primăvară, efort care s-ar fi risipit dacă nu ar fi încheiat anul.

Familia Cerak călători spre peninsula nordică în două maşini. Newell şi Colleen călătoreau într-o maşină, iar Carly şi Sandra în cealaltă. În timp ce se apropiau de mila 66 de pe autostrada I-69, Newell o privi pe Colleen:

— Eşti pregătită pentru asta?

— Nu. Tu?

— Nu.

La mila 67 încetini şi intră pe banda din dreapta. Un moment mai târziu spuse:

— Cred că este acolo, în față.

Semnaliza dreapta şi trase maşina pe banda de siguranță. Carly opri în spatele lui. Câteva tiruri trecură pe lângă ei şi curentul de aer pe care acestea îl stârniră le zgâlțâi maşina. Newell şi Colleen se priviră unul pe altul. Niciunul dintre ei nu rostea vreun cuvânt, dar amândoi se gândeau *Dacă doar curentul unui tir mişcă astfel maşina, îți poți imagina cum a fost când...* Privind în oglinda laterală, Newell spuse:

— Este liber. Putem ieşi afară acum. Carly şi Sandra ieşiră şi ele din maşină în acelaşi timp. Toți patru trecură de pe banda de siguranță în iarba înaltă de lângă autostradă. Se luară de braț şi se apropiară de cele cinci cruci care se ridicau dintr-un singur suport, pe care cineva le pusese la locul accidentului. Iarba era încă distrusă pe anumite porțiuni şi o urmă de miros de motorină le ajungea la nări când vântul bătea dintr-o anumită direcție. Priviră linia continuă. Urmele tirului erau încă vizibile. Maşini treceau pe lângă ei. Soarele strălucea puternic. Nimeni nu a spus nimic timp de câteva minute. Toți patru stăteau acolo, ținându-se de braț şi plângând. Carly îşi îngropa fața în umărul tatălui ei. *Whitney a murit aici*, se gândi Newell. Cu mulți ani în urmă, pe când familia locuia în peninsula nordică, lucrase ca paramedic. Răspundea la accidente pe autostradă şi, în mintea lui, putea vedea scena accidentului. Se luptă să-şi scoată imaginile din minte.

— Să ne rugăm, spuse Newell. Ştiu că eu unul simt nevoia.

Îi mulțumi lui Dumnezeu că locul acela nu însemna sfârşitul. Îi mulțumi lui Dumnezeu pentru viața şi credința lui Whitney. Se rugă pentru familiile celorlalte victime ale accidentului. Dar, mai presus de toate, se rugă pentru harul şi puterea lui Dumnezeu. Toți patru aveau acum nevoie de putere mai mult decât oricând mai înainte.

După încă vreo câteva minute de tăcere, se întoarseră la maşini. Pe când învârti cheia în contact, CD-ul din CD-playerul maşinii începu să cânte. Pe drumul pe care îl făcuseră după accident, el şi Colleen ascultaseră cântecul „Vino la Iisus” de nenumărate ori. L-au selectat din nou. Cântecul acesta devenise o rugăciune pentru amândoi. O, *Doamne, nu putem merge mai departe fără Tine.*

Înainte de serviciul memorial, preşedintele de la Taylor, Gene Habecker, organizase o masă la el acasă pentru familiile victimelor accidentului. Toate familiile fuseseră invitate, dar numai familiile studenților dispăruți au ales să

participe. În timp ce păşeau în casă, au fost primiți de un membru al personalului de la Taylor, care i-a condus în sala centrală unde se aflau deja celelalte familii. Preşedintele rosti câteva cuvinte, mulțumindu-le familiilor că au venit şi le transmise condoleanțe din partea lui şi a universității. Apoi prezentă fiecare familie. Mergând prin încăpere, Newell şi Colleen priviră în ochii fiecărui părinte. *Ştiu. Ei înțeleg prin ce trecem. Alții doar se străduiesc. Şi sunt bine intenționați. Dar oamenii din încăperea aceasta ştiu prin ce trecem, pentru că şi ei trec prin aceasta împreună cu noi.* Toți cei aflați în cameră simțiră aproape instantaneu un fel de legătură între ei, ca şi cum făceau parte cu toții dintr-un club în care nimeni nu s-ar fi oferit voluntar să intre şi se simțeau mai puternici prin simplul fapt că se aflau împreună. Familiile începură să vorbească, să se prezinte şi să dea mâna. Nimeni nu vorbi despre accident, doar îşi exprimară părerea de rău pentru pierderea celuilalt şi se asigurară unii pe alții de susținere în rugăciune. Nu trebuia să spună nimic mai mult.

La puțin timp după începerea mesei, Wynn Lembright se apropie de Newell şi Colleen. Fusese un prieten apropiat de familie timp de mulți ani. Întâmplarea a făcut ca tocmai el să fie unul dintre cei trei membri ai personalului universității care fuseseră rugați să identifice trupurile imediat după accident.

— Newell, Colleen, mă bucur că ați venit până aici. Înseamnă mult pentru noi toți, spuse el.

— Apreciem că ați făcut asta pentru noi. Rugăciunile tuturor au însemnat foarte mult pentru noi, spuse Colleen.

Apoi Newell puse mâna pe umărul lui Wynn şi spuse:

— Pot să-mi imaginez prin ce ai trecut în aceste zile. M-am rugat pentru tine, ca Dumnezeu să-ți dea pace după imaginile pe care le-ai văzut în noaptea aceea. Probabil nu ți-a fost uşor.

— Apreciez asta foarte mult, spuse Wynn. I-a îmbrățişat pe Newell şi pe Colleen, apoi merse să vorbească şi cu celelalte familii.

Capela Rediger era plină până la refuz de oameni. Familia Cerak îşi ocupă locul în secțiunea privată, rezervată celor cinci familii. Pe când păşeau înăuntru, Colleen simți că fiecare ochi o priveşte. Privind la celelalte patru familii, ştia că şi ei simt acelaşi lucru. Încercă să se liniştească.

— Ultima dată când am fost aici a fost la serviciul de rugăciune din dimineața de după accident, îi şopti Colleen soțului ei.

Newell se aplecă şi-i luă mâna.

— Aceasta este în mare parte sursa puterii noastre, spuse el, faptul că toată familia aceasta s-a rugat pentru noi.

În cadrul serviciului a vorbit un prieten sau un membru al familiei pentru fiecare victimă. Newell şi Colleen se simțiră mândri în timp ce Carly vorbi din partea lor.

— Unii dintre voi ați ratat şansa de a o cunoaşte pe Whitney. Era doar în primul an, începu Carly. Când mă gândesc cum ar fi mai bine să o descriu, primul cuvânt care îmi vine în minte este *amuzantă*. Avea un extraordinar simț al umorului…

Pe fața lui Colleen se aşternu un zâmbet. *Şi eu aş alege acelaşi cuvânt*, se gândi ea. Carly concluziona scurtul memorial, spunând:

— Când mă apropii mai mult de Dumnezeu, mă simt mai aproape de sora mea. Aşa că voi încheia cu o încurajare din 2 Corinteni 4:17-18: „Căci întristările noastre *uşoare de o clipă* lucrează tot mai mult pentru noi o *greutate veşnică* de slavă. Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veşnice.”

Exact asta ne dorim să ştie oamenii, se gândi Colleen. *Aceasta este speranța care ne-a sprijinit*. Lacrimile îi brăzdară fața. După ce Carly coborî de pe platformă, Colleen o îmbrățişa şi se aşezară împreună.

Newell nu plănuise să vorbească la serviciul memorial, îi fusese şi aşa destul de greu să spună tot ce avusese de spus la serviciul funebru al lui Whitney. Dar, în timp ce stătea în capelă, ascultând muzica, un cântec îi vorbi parcă în mod personal. Era despre ceea ce înseamnă a-L urma pe Christos şi despre faptul că a-L urma pe El şi a schimba lumea din jurul tău este o lucrare care trebuie făcută cu toată viața, sufletul, inima şi puterea. *Asta estel Asta vreau să ştie oamenii aceştia, că fiica mea şi toți cei care au murit în accident şi-au trăit fără rețineri viața pentru Christos*. Până să-şi dea seama ce face, Newell se pomeni urcând pe platformă şi luând microfonul.

— Vreau să le mulțumesc tuturor celor din familia Universității Taylor pentru rugăciunile şi susținerea voastră. Sunt convins că vorbesc în numele celorlalte familii când spun că nu am fi putut face față acestei încercări fără susținerea voastră. După ce am ascultat tot ce s-a spus şi s-a cântat aici astăzi,

vreau să vă lansez o provocare. Este cea despre care tocmai am cântat. Să-L urmezi pe Christos înseamnă să-l dăruieşti totul. Vreau să vă provoc la aceasta.

Deoarece familia Cerak locuise în peninsulă câțiva ani buni înainte de mutarea la Gaylord, aveau mulți prieteni în zonă. După serviciu, în timp ce-şi croiau drum spre ieşirea din capela Rediger, în jurul lor se strânse o mulțime de oameni. În timp ce avansau prin mulțime, Newell simți o mână pe umăr. Privi în sus şi bărbatul de lângă el întinse mâna şi spuse:

— Bună, Newell, sunt Don Van Ryn. Am vrut să-ți spun cât de mult apreciez ceea ce ați spus azi tu şi fiica ta. Ne rugăm pentru voi. Voiam să ştii asta.

Newell îi strânse mâna lui Don.

— Îți mulțumesc, Don. Înseamnă mult pentru mine. De asemenea, vreau să te asigur că ne rugăm pentru Launi în fiecare zi. Îl lăudăm pe Dumnezeu că a supraviețuit după accident şi ne rugăm să se însănătoşească foarte curând. Cum se simte?

— Starea ei se îmbunătățeşte. Observăm progrese în fiecare zi, spuse Don.

Cei doi vorbiră încă vreo câteva minute, apoi Don se scuză, spunând că vrea să meargă să vorbească şi cu celelalte familii. Toți i-au spus acelaşi lucru. Toate familiile victimelor accidentului se rugau pentru Laura.

Mai târziu, Newell, Colleen, Carly şi Sandra se strânseră într-o cameră de hotel. Se aşezară pe paturi şi vorbiră până la ora trei dimineața. Când primiseră pentru prima dată vestea despre moartea lui Whitney, toți patru fuseseră risipiți pe distanța dintre Michigan şi Mississippi. În săptămâna şi jumătate care trecuse abia dacă se despărțiseră. Stând acolo, în camera de hotel, vorbind despre Whitney şi despre ceea ce îi aştepta în săptămânile următoare, ştiau cu toții că acelea erau ultimele momente în care aveau să fie împreună pentru o vreme. Carly şi Sandra trebuia să se întoarcă la şcoală. Newell şi Colleen trebuia să se întoarcă la muncă. Viața nu le permitea să stea în loc, deşi toți patru se întrebau cum va merge mai departe.

Familia se trezi devreme în dimineața următoare, luă micul dejun la un restaurant din apropiere şi apoi merseră în parcul din oraş pentru un ultim moment de rugăciune şi încurajare cu versete din Scriptură.

— Nu vreau să rămân aici. Vreau să merg acasă cu voi, spuse Carly. Cum să mă întorc la cămin, ştiind că Whitney ar trebui să fie în cealaltă aripă a

clădirii, dar nu este? Când voi merge la cantină, ştiu că mă voi uita după Whit înainte să-mi amintesc că nu are cum fi acolo. Nu ştiu dacă pot face asta.

— Ştiu, Carly, ştiu, spuse Newell.

— Mie îmi este groază să mă întorc acasă, spuse Colleen. Ne-au vizitat atât de mulți oameni în ultima săptămână şi am avut atâtea lucruri de făcut. Acum…

— Cum se presupune că vom trăi mai departe? întrebă Carly. Cum să ne întoarcem eu şi Sandra la cursuri, să dăm testele sau lucrările acelea stupide, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Nu mi se pare corect.

— Nu este, spuse Newell. Făcu o pauză, apoi spuse: Viața nu va mai fi niciodată la fel. Nu ştiu cum ne vom obişnui să trăim fără Whitney. Nu-mi imaginez cum va scădea durerea în intensitate. Tot ce putem face este să ne rugăm ca Dumnezeu să ne poarte prin această încercare.

Mai târziu, după ce se despărțiră cu lacrimi de Carly şi Sandra, Newell şi Colleen se întoarseră acasă.

— Asta a fost tot, spuse Newell.

— Da, spuse Colleen.

În timp ce păşiră în bucătărie, privirea li se întâlni, zbucniră amândoi în lacrimi.

TREZIREA

Luni, 22 mai 2006

Suntem încurajați şi impresionați de abilitățile motorii ale Laurei. În dimineața aceasta, la fizioterapie, a răspuns perfect la comenzi – şi-a deschis ochii când i s-a cerut, s-a ridicat singură pentru perioade scurte de timp, şi-a mişcat brațele şi picioarele etc.

Dați-mi voie să răspund acum la o întrebare care ni s-a adresat frecvent în ultima vreme: „A ieşit Laura din comă?” Răspunsul este da. Totuşi, este ea vioaie, cu ochii mari, conştientă de tot ce se întâmplă în jurul ei? Nu. După cum spuneam mai sus, creierul ei trebuie învățat din nou (sau poate trebuie să i se reamintească) cum să manipuleze informația. Iarăşi, drumul ei este unul lung. Acest proces al trezirii va fi unul lung. Şi, din nou, ne amintim că Dumnezeu i-a cruțat viața până acum. Ea îi aparține Lui. Este copilul Lui frumos şi credem că El mai are un plan pentru ea pe pământul acesta. Suntem binecuvântați să

facem parte din familia ei şi să avem şansa de a trece cu ea prin aceste momente.

Mesaji postat pe blog de Lisa Van Ryn

Stând în scaunul cu rotile, Laura întinse mâna şi, cu o singură mişcare, îşi prinse gulerul de la gât, îl rupse şi-l aruncă la pământ.

— Asta e probabil a zecea oară pe ziua de azi, spuse Don.

— Cât mai au de gând să-i țină gulerul acela la gât? îl urăşte, spuse Susie.

Ridică gulerul de pe podea, se apropie de Laura şi i-l puse înapoi.

— Doctorul spune că trebuie să-l poarte până când poate să-i confirme ea însăşi că nu o doare gâtul. Deşi la RMN nu s-a văzut nicio leziune, personalul medical doreşte să-l păstreze ca măsură de precauție. Vorbeşte din ce în ce mai mult, dar s-ar putea să mai dureze o vreme înainte să poată spune dacă o doare gâtul, îi reaminti Don.

Laura întinse mâna şi începu din nou să tragă de guler. Susie îi îndepărtă mâna cu blândețe.

— Ajută-mă, spuse Laura.

— Aş vrea să pot. O, ce mi-aş dori să pot, spuse Susie.

Se aşeză din nou şi-l privi pe Don.

— Este aproape mai rău aşa decât atunci când era în comă.

— Va fi mai bine, spuse el.

— Acasă, spuse Laura foarte încet. Vreau să merg acasă.

Susie oftă adânc.

— Ştiu că este supărată pe mine pentru că insist să rămână aici.

— Ea nu înțelege ce se întâmplă. Este îndeajuns de trează încât să se simtă inconfortabil şi să fie confuză, dar nu suficient de trează încât să înțeleagă de ce se întâmplă toate aceste lucruri, spuse Don. Trebuie să avem răbdare. Este doar un moment mai dificil.

În timp ce vorbeau, Kenny păşi în cameră. Susie se întoarse spre Laura şi spuse:

— Laura, ştii cine este el?

— Kenny, spuse ea.

— Şi ştii cine este Kenny? întrebă Susie.

— Frate, spuse Laura.

— Aşa este. Foarte bine. În salon intră apoi Aryn.

— Cine este el? întrebă Susie.

— Aryn, spuse Laura. Bună! Aryn începu să zâmbească.

— Este mult mai bine decât ieri, spuse el. În timp ce stăteam cu ea ieri, m-a pălmuit, m-a împins, m-a lovit şi m-a strâns de gât de vreo cinci ori. A fost destul de activă.

— Extraordinar. Ce nebunie. Oricum, mai bine te bate pe tine decât pe mine, chicoti Don.

— Da, dar mi-a spus şi că mă iubeşte şi asta m-a făcut să suport totul mai uşor.

— Laura, spuse Don, de la cine ai şapea aceea cu Tiger?

Laura arătă spre Aryn.

— Bun. Foarte bine. Devine tot mai conştientă, pe zi ce trece. Începe să ne recunoască. Nu va mai dura mult, spuse Don.

Marți, 23 mai 2006

Aseară stăteam cu Laura şi era tare neliniştită. O priveam şi mă gândeam cât de mult o iubesc şi cât sunt de recunoscătoare pentru ea. Am încercat din răsputeri să-i protejez piciorul şi brațul fracturat şi să o fac să se simtă cât mai confortabil. Se mişca întruna şi mă epuiza! M-am gândit cât mă simțeam de obosită, dar că aş sta cu ea oricât ar avea nevoie de mine. Şi apoi a început să mă lovească şi să dea cu picioarele. A făcut mâna pumn şi l-a răsucit în direcția mea. Mai mult decât orice voia să nu-i mai stau în cale, ca să poată face orice voia – inclusiv să-şi rupă gulerul de la gât cât de repede posibil. Şi apoi m-am gândit: de câte ori nu am făcut şi eu acelaşi lucru cu Dumnezeu?

Mesaj postat pe blog de Lisa Van Ryn

— Poți să-mi spui cine sunt oamenii aceştia? întrebă Don ținând o fotografie pentru ca Laura să o poată vedea.

Acum ținea ochii deschişi mai mult timp, deşi atunci când îi deschidea, îi făcea mari, ca şi cum s-ar fi uitat prin oameni, nu la ei. Cu câteva zile în urmă, Aryn spusese că i se părea că ochii ei erau mai albaştri decât de obicei, dar aveau încă tenta aceea de verde pe care el o iubea. Totuşi, scânteia care juca de obicei în ochii ei încă lipsea.

— Laurie, poți să-mi spui pe cine vezi în poză? Cine este aici? întrebă Don,

aplecându-se spre ea şi arătând spre prima fată din fotografie.

— Couriney, spuse Laura.

Făcuse poza aceasta cu cele patru colege de cameră în timpul primului ei an la Taylor.

— Şi cine este aceasta?

— Sara.

— Bun. Foarte bine. Şi aici cine este? întrebă Don, arătând spre o altă fată din fotografie.

— Brittany.

— Minunat. Minunat. Şi ultima cine este?

— Christine cu apelativul de alint.

— Foarte bine. Le-ai nimerit pe toate, spuse Don. Excelent.

Susie se apropie de Laura şi o sărută cu blândețe pe frunte.

— Te iubesc, Laura, spuse ea.

— Te iubesc, răspunse Laura.

Deja părea obosită. Ziua fusese ocupată cu exerciții de terapie şi acestea o epuizaseră. În timp ce o asistentă o mută de pe scaun pe pat, îşi smulse din nou gulerul. Susie îl luă şi i-l puse din nou la gât. Laura deveni foarte agitată.

— Îl vreau pe tata, spuse ea.

Don merse lângă ea şi se aşeză. Se linişti.

— Îmi dai un pupic? întrebă Susie.

Laura îşi țuguie buzele şi Susie se aplecă să primească; un pupic.

— Nu cred că ține resentimente, spuse ea.

Într-o noapte, Don, Susie, Lisa şi Kenny merseră la cantina Spectrum să mănânce cina care le fusese adusă de cineva de la biserică. În timp ce intrară, îl văzură pe Mark stând la o masă, rupând un batic în fâşii lungi pe care apoi le răsucea.

— Ce faci? întrebă Lisa.

— Un fel de colier, răspunse el.

— Pentru ce? spuse Lisa.

— Aveam deja unul, dar voiam altul cu mai multe culori.

— Pot să fac şi eu unul? întrebă ea.

— Da, chiar te rog, răspunse Mark.

— Cred că ar trebui să ne facem fiecare câte unul şi să le purtăm până

când Laura va merge în picioare, spuse Lisa.

Toată familia căzu de acord. Mersul era unul dintre pragurile pe care Laura trebuia să le atingă. Se rugau ca spre sfârşitul verii să poată merge împreună cu ei la tabăra biblică din peninsula nordică. Tabăra făcuse parte din viața familiei Van Ryn timp de generații şi, de-a lungul anilor, le-a devenit un loc drag.

— Tabăra începe la mijlocul lui august, spuse Don. Până atunci va merge. Veți vedea.

Miercuri, 24 mai 2006

Ioan 1:16 „Şi noi toți am primit din plinătatea Lui, şi har după har."

Laura a făcut astăzi la terapie nişte lucruri extraordinare. A lovit o minge de cauciuc cu piciorul drept în timp ce stătea ridicată. Mingea îi era trimisă înapoi, şi ea îşi dădea piciorul înapoi şi lovea exact la momentul potrivit. A făcut la fel cu mâinile, lovind un balon (roz) care era aruncat spre ea. În dimineața aceasta, a mâncat singură nişte compot de mere pe care l-a înghițit bine, după care a băut puțin suc de portocale. Nu aş putea să spun că, după-amiază, cu piureul de cartofi, lucrurile au stat la fel de bine, dar m-am ferit la timp, iar peretele şi mânecile au fost apoi spălate.

Mesaj postat pe blog de Lisa Van Ryn

— Laura, vreau să încerci să-mi termini propozițiile, spuse logopedul Laurei, Stephanie. Pentru toate va trebui să alegi un singur cuvânt. Eşti gata să începi?

Laura dădu din cap aprobator.

— Bine, cerul este…

— Albastru.

— Merele sunt…

— Verzi.

Stephanie îi zâmbi Lisei, care participa la majoritatea şedințelor de terapie ale Laurei.

— Probabil îi plac merele verzi, spuse Stephanie încet. Laura, merele pot avea şi altă culoare.

— Roşii.

— Te descurci foarte bine. Acum vom face un lucru puțin diferit. Eu îți voi

da câteva cuvinte, iar tu îmi vei spune opusul lor. De exemplu, eu voi spune „negru”, iar tu vei spune „alb”. Eşti gata?

— Da.

— Negru.

— Alb.

— Înăuntru.

— Afară.

— Nord.

— Sud.

— Foarte, foarte bine. Laura, astăzi am vorbit despre ce zi este. Îți aminteşti ce zi este astăzi? întrebă Stephanie.

— Excelent, spuse Stephanie. Întorcându-se spre Don şi Lisa, le spuse:

— Face progrese mari. Am văzut o schimbare clară în săptămâna aceasta, de când este aici.

— Asta a spus şi fizioterapeutul, răspunse Lisa. Laura s-a ridicat şi a stat singură două minute şi s-a jucat cu o minge gonflabilă. Astăzi chiar a ridicat un pahar la gură şi a băut.

— Nu sunt surprinsă. Progresele ei sunt remarcabile, spuse Stephanie.

Don o duse pe Laura înapoi în salon, în timp ce Lisa veni în urma lor, vorbind cu Stephanie.

— Cred că este puțin frustrată. Încearcă să vorbească mai mult, dar nu este întotdeauna uşor să înțelegi ce spune. Vocea ei este încă prea înceată şi îi este dificil să pronunțe toate cuvintele de care are nevoie. Şi, de asemenea, mi-a spus lucruri care nu prea au sens. Până acum mi-a spus nu doar Lisa, ci şi Stephanie, April şi Carly.

— Acest lucru nu este anormal pentru cineva care a suferit o leziune cerebrală traumatică, spuse Stephanie. Neuronii din creierul ei caută să găsească un răspuns corect. Cea mai plastică ilustrație a celor ce se întâmplă în creierul ei este să-ți imaginezi un sertar cu dosare care a fost întors şi conținutul tuturor dosarelor s-a împrăştiat pe podea. Încet, dar sigur, creierul ei încearcă să pună din nou hârtiile înapoi în dosare şi dosarele la locul lor. Va mai dura o vreme. Ştiu că vi s-a mai spus asta de o mulțime de ori, dar leziuni cerebrale de genul celei pe care a suferit-o Laura se vindecă definitiv în aproximativ doi ani.

— Reuşesc întotdeauna pacienții să pună dosarele la locul lor? întrebă

Lisa.

— Nu, răspunse Stephanie. Din motivul acesta progresul Laurei este încurajator. Doar timpul ne va spune cât va reuşi să recupereze. Şi Laura pare a fi o luptătoare, hotărâtă să recupereze totul.

— Da, aşa este sora mea, răspunse Lisa.

Vineri, 26 mai 2006

Laura a dormit cinci ore noaptea trecută, de La ora 2 la 7 – lăudat fie Domnul! A avut o altă zi destul de bună de terapie… s-a bucurat în după-amiaza aceasta de biscuiții ei cu graham şi de sucul de mere. De dimineață s-a jucat frisbee cu tata – stătea pe marginea patului şi îi arunca discul lui tata la câțiva metri. La terapie ocupațională, în ultimele câteva zile, au încurajat-o să deseneze şi a desenat în dimineața aceasta câteva forme pe care am putut să le recunoaştem, şi chiar o stea. Deschide ochii destul de mult acum, dar uneori este greu să-ți dai seama la ce se uită.

Mesaj postat pe blog de Lisa Van Ryn

— Poți să-mi spui ce zice semnul acela? întrebă Aryn, în timp ce împingea scaunul cu rotile al Laurei de-a lungul coridorului. Îi plăcea să o plimbe prin centrul de reabilitare.

Laura privi la semnul mare pe care scria ALARMA cu ochi mari şi inexpresivi, aşa cum rămăseseră de când îi deschisese la Fort Wayne.

— Semnal de… alarmă, spuse ea.

— Aşa este, Laura. Foarte bine, răspunse Aryn. Opri căruciorul şi se lăsă jos, astfel încât ochii li se întâlniră.

— Te iubesc, Laura.

— Şi eu te iubesc.

— Pot să te sărut?

Laura îşi țuguie buzele, şi el o sărută uşor. Zâmbi larg.

— Mă rog atât de mult pentru tine. Îmi este atât de dor de tine. M-aş bucura să plecăm de aici şi să mergem la Borders să vorbim, aşa cum făceam de obicei.

— Spune-le că sunt bine şi să-mi dea drumul acasă. Aryn nu ştia ce să spună.

— Îmi doresc să te putem lua acasă. Am face asta într-o clipită dacă am putea.

Laura se întoarse şi se bosumflă. Mai târziu, când se apropie de ea, îl respinse:

— Ce s-a întâmplat, Laura? Am greşit ceva?

— Enervant, spuse Laura.

— Ce? Te enervez?

— Da, răspunse Laura.

Apoi făcu un gest cu mâna spre el, ca şi cum ar fi vrut să gonească o muscă.

Totuşi, a doua zi trecuse peste ceea ce o enervase în ziua precedentă. Când Aryn intră în salon, Laura deschise brațele să o îmbrățişeze.

— Sărută-mă, spuse ea.

Aryn se bucură să-i facă pe plac.

— Te iubesc, Hunter, spuse ea.

— Hunter?

Aryn privi la Don, Susie şi Lisa:

— Mi-a spus cumva Hunter?

— Întinde-te lângă mine, Hunter. Întinde-te ca un om normal.

În timp ce Aryn se întindea lângă Laura, îl trase mai aproape de ea.

— Întreabă-i dacă poți rămâne, spuse ea.

— Hunter? îi întrebă Aryn pe ceilalți membri ai familiei.

— Nu-ți face griji, spuse Don. A spus nişte lucruri cu adevărat trăsnite în ultimele zile. I-a spus Lisei în vreo patru feluri. Dar când Susie a întrebat-o cine este Lisa, spune „sora”. Stephanie ne-a spus că ieri a spus că se numeşte Whitney. Stephanie spune că întâlneşte adesea astfel de fenomene la cei cu leziuni cerebrale şi că faptul că Laura spune lucruri trăsnite este un semn bun. Cine ştie ce va mai spune până când va ieşi complet din starea aceasta. Ne-am bucura măcar să o putem împiedica să nu-şi mai rupă hainele tot timpul.

— Face şi asta? întrebă Aryn.

— Da, spuse Don. Din nou, ne-au spus că pentru o leziune cerebrală, este normal.

Duminică, 28 mai 2006

Noaptea trecută Laura a dormit din nou foarte bine. A dormit de La 20:30 până la 10:30, cu câteva pauze. Asistenta ne spune că este normal să doarmă atât de mult în această fază a recuperării şi ne bucurăm că a ajuns până aici şi se odihneşte în sfârşit! Somnul de care s-a bucurat în ultimele nopți este deosebit de încurajator, deoarece pare să-i asigure mai multă odihnă decât până acum. De asemenea, se pare că în ultimele zile Laura a fost mai atentă şi mai agitată. Ieri, când s-a trezit dintr-un somn adânc, părea mai uimită decât oricând de împrejurimi, întrebându-se parcă unde se află. A formulat câteva propoziții complete şi reuşeşte să ne spună mai bine ce doreşte. Sperăm că va continua să-şi îmbunătățească tot mai mult comunicarea; astfel, va fi mai puțin frustrată. Mesaj postat pe blog de Lisa Van Ryn

Duminică, 28 mai 2006

Psalmul 63:1-8. Ai avut din nou o noapte odihnitoare. Îl laud atât de mult pe Dumnezeu. Chiar şi în timpul nopții. El nu Se îndepărtează de aici. „Sufletul meu este lipit de Tine, dreapta Ta mă sprijineşte." Eşti grozavă, Laurie! Începi să rosteşti propoziții scurte – Dumnezeu este atât de bun cu noi! Astăzi ți-au făcut un duş şi te-au spălat pe cap cu „şamponul pentru păr blond" (tu l-ai ales). Am încercat să-ți împletesc părul, dar am renunțat şi ți l-am făcut codițe. Ai spus că-ți place aşa.

ÎNSEMNARE DIN JURNALUL DE RUGĂCIUNE AL LUI SUSIE

Mă tot gândesc cât sunt de norocos să fi fost prietenul tău în aceşti trei ani şi să fi ajuns să te cunosc atât de bine. În fiecare zi se pare că îți aminteşti frânturi, ceea ce mă bucură nespus. Nici nu vreau să mă gândesc cum va fi să plec din nou de aici mâine seară. Mă întreb dacă astăzi ne vei cere mie şi lui DV să te plimbăm din nou. Ieri te-am plimbat peste tot. Picioarele m-au durut tare aseară, dar a meritat din plin. Vreau să te văd însănătoşindu-te şi sunt dispus să fac orice pentru asta. Acum ştiu cu adevărat ce este iubirea, îmi pare rău că a durat atâta timp până să-mi dau seama. Ştii că nu-mi place să folosesc cuvântul acesta cu uşurință, dar, Laura, nu mi-e teamă să-l rostesc acum, pentru că ştiu că asta cred cu adevărat.

Scrisoarea lui Aryn pentru Laura, duminică, 28 mai 2006

Luni, 29 mai 2006

Efeseni 2:8-10: „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Şi aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui şi am fost zidiți în Christos Iisus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele."

Laura a dormit din nou toată noaptea şi ne bucurăm de asta. Lucrurile încep să-i devină tot mai clare. Ceva mai devreme s-a jucat X şi O cu terapeutul şi s-a descurcat foarte bine. În timp ce îşi aminteşte anumite lucruri, există alte lucruri pe care le spune şi care nu prea au sens. De asemenea, astăzi DV i-a adus o şapcă pe care scrie „Viața este frumoasă."

Mesaj postat pe blog de Lisa Van Ryn

— Bine, Laura, aş vrea să-mi scrii numele tău, spuse terapeutul ocupațional.

Deşi era Ziua Eroilor, spitalul nu renunțase la programul de terapie al Laurei. În ziua aceea, făcuse un joc cu unul dintre terapeuți şi se descurcase foarte bine.

Pare să fi ieşit aproape complet din comă. Don zâmbi la gândul acesta. *Chiar se întoarce la noi* O însoți pe Laura la toate şedințele de terapie din ziua aceea. Lisa îşi luase o zi liberă să se relaxeze puțin la vila unei rude care locuia pe marginea lacului. Era prima dată când lipsea atât de mult de lângă sora ei.

Laura stătea la o masă în sala de terapie, iar Don stătea în spatele ei, puțin în lateral. Cu câteva zile în urmă, stătuse în acelaşi loc şi încercase să strecoare înăuntru o videocameră pentru a-i înregistra progresele. Nu se gândise că-l va vedea, dar un zgomot o făcu să întoarcă capul şi îl prinsese. Cu un semn al mâinii, îi dădu clar de înțeles că nu voia să aibă o cameră în încăpere. Don o opri imediat şi nu o mai aduse niciodată.

De data aceasta, stătea în spatele ei şi o privea cum, cu o mişcare amplă, mâzgălea un cuvânt pe hârtie. Prinsese creionul cu pumnul, ceea ce îi reaminti lui Don de zilele când Laura era încă preşcolar. În timp ce scria, mişca tot brațul, ca şi cum era nevoie de toată puterea şi de toată coordonarea pentru a manevra creionul cum dorea. În timpul acestei sesiuni de terapie, încerca să deseneze un pătrat şi un triunghi.

Terapeutul întoarse hârtia pentru a putea citi ce scrisese Laura.

— Eşti sigură că acesta este numele tău? întrebă ea. Laura dădu din cap aprobator.

— Foarte bine. Acum aş vrea să-mi desenezi un cerc. După ce îi ceru să deseneze încă vreo câteva figuri geometrice, terapeutul spuse:

— Te-ai descurcat foarte bine astăzi. Sunt mândră decât de mult te străduieşti. Vom mai scrie şi mâine, bine?

Laura dădu din cap.

Când Don se apropie să-i mulțumească terapeutului pentru toate eforturile pe care le făcea, ea îi dădu hârtia pe care Laura îşi scrisese numele.

— Uitați-vă puțin la asta, spuse ea. Mâzgălite pe toată pagina stăteau literele: W-H-I-T-N-E-Y

— Ce vrea să însemne asta? spuse Don, înmărmurit. Ce înțelegeți din asta? Ştiți, Stephanie ne-a spus că Laura a spus că numele ei este Whitney de mai multe ori în timpul şedințelor de terapie. De ce credeți că face asta?

— Pot fi mai multe motive. Leziunile cerebrale pot provoca nişte manifestări foarte ciudate. Are vreo prietenă apropiată pe nume Whitney?

— În accident a mai fost implicată o fată pe nume Whitney.

— Ar putea fi pur şi simplu faptul” că Laura stătea lângă ea când s-a întâmplat accidentul. Sau poate au petrecut ceva timp împreună în seara aceea şi mintea Laurei s-a fixat asupra acestui nume.

— Probabil asta este, spuse Don. Pare totuşi ciudat. Dar, din nou, a spus nişte lucruri bizare în ultimele zile. Îi tot spune prietenului ei Hunter. Nici măcar nu cred că există vreun Hunter pe care să-l cunoască.

— Acesta este răspunsul, spuse terapeutul. Neuronii ei lucrează, dar generează lucruri ciudate.

În timp ce Don o ducea pe Laura înapoi în salonul în căruciorul cu rotile, spuse ceva ce el nu reuşi să ițeleagă.

— Ce ai spus, Laurie? întrebă el.

Ea rosti din nou cuvintele, dar el tot nu reuşi să distingă. Opri căruciorul cu rotile şi se aplecă spre ea, cu urechea lângă gura ei.

— Poți să mai spui încă o dată?

Cu voce înceată, aproape în şoaptă, cu buzele abia întredeschise, ea spuse:

— Părinți falşi.

Don se încruntă când înțelese în cele din urmă cuvintele. *Părinți falşi. Ai*

spus nişte lucruri destul de ciudate în ultimele zile, dar asta le depăşeşte pe toate, se gândi el. Zâmbi gândindu-se la ironia declarației. *Părinți falşi! Ți-am purtat de grijă douăzeci şi doi de ani, am plătit colegiul, te-am vegheat douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile pe săptămână de când ai fost internată în spital…* Părinții tăi falşi sunt chiar aici! Dădu din cap şi râse:

— Bine, Laurie, acum părintele tău cel fals te va duce în salon.

Deşi nu a citit nimic mai mult în declarația despre „părinții falşi" decât o conexiune neuronală greşită, hotărî să nu spună nimic despre asta, nici faptul că Laura scrisese că numele ei este Whitney.

— *Nu are rost să se agite toată lumea pentru nimic. Trebuie să-i spun lui Susie cât de repede posibil, dar nu chiar acum. Nu când sunt atâția oameni în jur. Voi face asta mai târziu, când vom fi doar noi doi.*

În timp ce Don ajunse la uşa salonului, îi găsi acolo pe băieți împreună cu Aryn. Aryn părea nerăbdător să petreacă cât mai mult timp cu Laura înainte de a se întoarce la Detroit. Urma să plece în seara aceea, şi avea să lipsească trei zile.

— Ce zici de o nouă plimbare? întrebă el.

— Bine, spuse Laura.

La puțină vreme după ce îi dădu lui Aryn controlul scaunului cu rotile al Laurei, lui Don îi sună telefonul mobil. Era Lisa care întreba de noutăți. El păşi afară din salon şi merse spre capătul coridorului, unde putea fi singur pentru a vorbi cu ea.

— Cum s-a descurcat astăzi? întrebă Lisa.

— Destul de bine. Au jucat cu ea X şi O şi aproape îi câştigat. Ar fi fost grozav să câştige, nu-i aşa? A fost minuat să o văd bucurându-se de joc, spuse Don.

» Apoi făcu o pauză.

— Ce este? întrebă Lisa.

— Ei bine, este un lucru despre care nu am apucat să t vorbesc cu mama şi cu frații tăi. Ştii, i-au cerut să deseneze tot felul de forme geometrice, aşa că astăzi terapeutul s-a gândit să încerce un cuvânt. Numele ei.

Făcu din nou o pauză pentru a-şi trage răsuflarea,

— A scris „Whitney". Terapeutul a întrebat-o dacă era sigură că este numele ei şi a dat din cap aprobator. I-a spus lui Stephanie acelaşi lucru de câteva ori. Dar să-l şi scrie…

Vocea lui se stinse.

— Este foarte ciudat, spuse Lisa. De ce crezi că a făcut asta?

— Nu ştiu. Terapeutul spune că nu este un comportament anormal pentru un pacient cu leziuni cerebrale, că poate fi ceva din senin, sau poate Whitney a fost ultima persoană cu care a vorbit. Una dintre fetele care au murit în accident se numea Whitney, nu?

— Da, spuse Lisa. Şi bănuiesc că ar putea fi o explicație după tot ce am aflat despre leziunile cerebrale.

— Bănuiesc că ar trebui să nu vorbim prea mult despre asta deocamdată. Ce părere ai?

— Probabil. Apropo, în drum spre casă voi trece pe la Spectrum să petrec puțin timp cu Laura, spuse Lisa.

După ce închise telefonul, Don merse la cantinfi alături de Susie pentru a lua cina. Doi prieteni de-ai lor, Jim şi Mikki, veniseră să petreacă o după-amiază împreună cu ei. Cam pe la jumătatea mesei apăru Aryn, împingând scaunul cu rotile al Laurei.

— Aryn, strigă Don, vrei să o aduci aici pe Laurii pentru un minut? Vreau să vadă pe cineva.

Când Aryn o împinse mai aproape, Don spuse:

— Laura, uite cine este aici! Poți să le spui bună lui Jim şi Mikki?

— Bună.

— Bună, Laura, spuse Jim.

Jim se întoarse spre Mikki şi se uită la ea ciudat.

— Bună, Laura, ne bucurăm să te vedem astăzi, spuse Mikki.

Amândoi au rămas destul de tăcuți tot restul cinei.

Când sosi Lisa, Don şi Susie se aflau încă la Spectrum, dar păreau grăbiți să meargă acasă. Aryn plecase în urmă cu câteva ore.

— Cum a fost despărțirea? îi întrebă Lisa pe părinții ei.

— Dificilă, ca întotdeauna, spuse Susie. O iubeşte atât de mult încât parcă simte o durere fizică atunci când trebuie să se despartă de ea.

— I-am spus mamei tale despre problema cu numele, spus Don.

— A mai spus Laura şi alte ciudățenii astăzi? întrebă Lisa.

— Aceleaşi lucruri ca până acum. Îi tot spune lui Aryn „Hunter” din cine ştie ce motiv. Asta are la fel de multă logică precum insistențele ei că se numeşte

Whitney, spuse Don.

— Nu-mi place deloc faza aceasta prin care trecem acum, spuse Susie. Cred că din multe puncte de vedere era mai uşor să o privesc inconştientă decât să o văd luptându-se să-şi ţină gândurile în frâu. După ce părinţii ei plecară acasă, Lisa trase un scaun Droape de patul surorii ei şi se mulţumi să o privească, aura fusese deja aşezată în patul ei şi încerca să adoarmă. Pentru prima dată de la accident, Lisei i se păru ceva ciudat. *Nu ştiu ce este*, se gândi ea, *dar ceva din înfăţişarea ei arată altfel. Ceva nu mi se pare la loc.* Gândul o făcu pe Lisa să se cutremure.

Câteva minute mai târziu, desfăcu patul, se apropie şi îi dădu surorii ei un sărut de noapte bună pe frunte. În timpul drumului spre casă se simţi neliniştită, chiar nervoasă. Ajunse lângă casă şi observă că toate luminile erau stinse. Se gândi că toţi ceilalţi au mers la culcare. Intenţiona şi ea să meargă direct în pat. Era târziu şi voia să ajungă a doua zi dimineaţa devreme la Spectrum pentru prima sesiune de terapie a Laurei. *Dacă chiar este Laura.* Gândul acesta îi răsări în minte atât de repede încât o sperie puţin. *Dacă chiar este sora mea.* În timp ce răsucea gândul acesta pe toate părţile, ştia că se gândise la asta tot timpul după conversaţia avută cu tatăl ei.

Aprinse lumina şi merse spre bucătărie. Nu *sunt sigură că fata din patul de spital este cu adevărat Laura. Dacă este Whitney*? Privi o clipă prin bucătărie. *Whitney*, *Whitney*? *Ştiu că avem pe aici*, *pe undeva*, *un* CD *pe care ni l-a trimis cineva*, *cu amintiri despre Whitney*. Lisa începu să caute prin bucătărie. Deschise câteva sertare şi căută prin mai multe dulăpioare până să găsească CD-ul pe bufetul unde îşi luau de obicei gustarea. Privi cu atenţie la fotografia lui Whitney Cerak de pe faţa CDului. Sunt *ochii ei*! *Ochii aceia mari. Cred că în ultimele cinci săptămâni m-am uitat în ochii lui Whitney*, întoarse carcasa CDului pe partea cealaltă şi văzu o poză cu Whitney zâmbind. *Aceştia sunt dinţii ei*! Pulsul Lisei se acceleră şi fu cuprinsă de groază. Chiar în momentul acela, Don apăru de după colţ.

— Bună, Lis, când mergi la culcare să stingi toate luminile, bine?

— Tată, de unde ştim că fata de la spital este cu adevărat Laura? întrebă Lisa.

— Ce? întrebă Don, înmărmurit de această întrebare.

— De unde ştim că este cu adevărat Laura? Ştiu că ne-au sunat să ne

spună că Laura era la spital înainte să mergem la Fort Wayne. Dar cine a identificat-o? Cum s-au asigurat că este într-adevăr ea?

— Lisa, nu te lăsa zăpăcită de faptul că şi-a scris numele greşit. Mama ta este deja supărată de asta. Nu ştie ce să înțeleagă şi este îngrijorată. Gândeşte-te. Laura a scris un nume greşit, dar ne-au spus că este normal pentru pacienții cu leziuni cerebrale. La urma urmei, nu crezi că dacă nu este Laura am fi aflat până acum? spuse Don. Am stat lângă ea cinci săptămâni!

— Probabil ai dreptate, spuse Lisa şi-l îmbrățişa strâns pe tatăl ei. Mulțumesc pentru că m-ai liniştit, spuse ea şi urcă treptele să meargă la culcare.

Ziua Eroilor, 2006

O, Doamne, ascultă-mă. Te rog nu mi-o lua pe Laura, Doamne. Inima mea este împovărată astăzi. Te rog, nu lăsa să fie adevărat Inima mea este disperată înaintea Ta. Mă pot sprijini doar pe Tine pentru ca să capăt putere. Ar fi mai mult decât aş putea suporta. Ştiu că nu eşti un Dumnezeu plin de cruzime – ce scop ar putea exista pentru aceasta? Să mă înşele oare inima? Să nu-mi cunosc oare propria fiică? O, Doamne, ajută-mă. Doar pe Tine Te am. Te rog, dă-mi-o pe Laura înapoi.

Din durnalul de rugăciune al lui Susie.

Don şi Lisa merseră la Spectrum împreună în dimineața următoare, dar nu aduseră în discuție conversația pe care o avuseseră în seara precedentă. Lisa îşi dădea silința să se convingă că nu are motive să se îndoiască. La puțin timp după sosirea lor, Paul Johnson îl sună pe Don şi îl întrebă dacă ar putea veni în dimineața aceea împreună cu Jim să stea de vorbă. Don le spuse să vină în jur de zece. Se întâlniră în parcare. Puțin mai târziu, Don se întoarse singur.

— Despre ce a fost vorba? întrebă Lisa.

— Ieri, când erai plecată, Jim şi Mikki au venit să ia cina cu noi. Când Aryn a adus-o pe Laura acolo, în căruciorul cu rotile, li s-a părut că nu seamănă deloc cu ea.

Gândurile l-au ținut treaz pe Jim aproape toată noaptea, aşa că a vorbit cu Paul despre asta şi au hotărât să vină în dimineața aceasta să stea de vorbă cu mine. Jim m-a tot întrebat dacă sunt sigur că este Laura, pentru că el crede că nu este ea.

— Ce le-ai spus?

Lisa se străduia să rămână calmă, dar în sinea ei intrase în panică. Un simțământ ciudat îi strângea stomacul.

— Am spus: „Oameni buni, nu credeți că-mi cunosc şi eu fiica? Bineînțeles că este ea.” Dar Jim a insistat foarte mult, aşa că i-am spus că voi face tot ce-mi stă în puteri să dovedesc că este Laura.

După confruntarea cu prietenii săi în parcare şi conversația avută cu Lisa în noaptea precedentă, Don se simțea amorțit, cuprins de un sentiment pe care nu-l putea descrie.

— Sunt de acord. Trebuie să facem ceva să fim siguri. Ai vorbit cu mama despre asta? spuse Lisa.

— Nu, dar cred că ar trebui să vorbesc cu ea imediat. În timp ce Don vorbea cu Lisa, sosi şi Susie la centru.

Se apropie de ei cu fața schimonosită de îngrijorare.

— Vă întrebați dacă este sau nu Laura, aşa-i? (întrebă ea.

— Jim şi Paul au trecut pe aici. Jim spune că nu crede că fata pe care a văzut-o ieri este Laura. Eu şi Lisa am discutat despre ce trebuie să facem pentru a afla ce se întâmplă, spuse Don pe un ton liniştitor.

Susie simți că i se înmoaie genunchii.

— La ce te gândeşti? spuse ea.

— Ştii cumva cine a identificat victimele la locul accidentului? întrebă Lisa. Am putea să-i sunăm să stăm cu ei de vorbă.

— Este o idee bună. Bine, mama şi cu mine vom merge acasă şi vom da telefoane încercând să dăm de capătul acestei probleme. Cred că tu ar trebui să rămâi aici. Laura urmează să aibă o şedință de terapie şi măcar unul dintre noi ar trebui să fie prezent. Lisa fu de acord să rămână.

— Sună-mă imediat ce afli *ceva*.

În timp ce-şi privea părinții urcând în maşină, un val de anxietate trecu peste Lisa.

— Grăbiți-vă, vă rog, strigă ea.

Lisa rămase în acelaşi loc un timp care i se păru foarte lung, neştiind ce să facă. *Prea multe întrebări, prea multe întrebări la care nu vreau să mă gândesc. Ştiu că trebuie să intru şi să fiu lângă ea la următoarea şedință de terapie. Vreau să fiu lângă ea, oricine ar fi.* Chiar dacă fata aceasta nu era Laura, Lisa ajunsese

să o îndrăgească. Nu *vreau să creadă că am abandonat-o pur şi simplu*. Lisa se plimbă prin parcare, tremurând din tot trupul. *Dar cine este*? *Dacă nu este sora mea, i-am produs oare suferință emoțională strigând-o pe un alt nume şi purtându-ne ca şi când am fi fost familia ei*? *Familia ei. Dacă este Whitney, se întreabă probabil de ce nu este familia ei aici. Nu ştiu ce să fac.*

Cu toate că le spusese părinților ei că nu va vorbi cu nimeni despre asta, Lisa o sună pe prietena ei, Deb, care ra consilier.

— Trebuie să-ți spun ceva şi ştiu că ți se va părea incredibil, dar pur şi simplu nu ştiu ce să fac în momentul acesta.

Lisa îi spuse versiunea scurtă a povestirii şi auzi jn oftat când ajunse la partea în care spuse că avea „lotive să creadă că Laura era, de fapt, altcineva. Deb îşi recapătă repede controlul de sine şi reuşi să o liniştească De Lisa. Îi spuse şi că trebuia să stea cu „Laura” până la soluționarea tuturor întrebărilor. Lisa îi mulțumi prietenei ei, încercă să-şi recapete stăpânirea de sine şi intră în centru, îndreptându-se spre salonul Laurei. În timp ce făcea aceasta, îşi sună părinții, dar niciunul dintre ei nu-i răspunse. De ce *durează atât de mult*? se întrebă ea.

Programul zilei pentru Laura începu cu fizioterapie. Terapeutul luă mingea de plajă, i-o dădu Laurei şi spuse:

— Aruncă mingea spre sora ta.

Inima Lisei se strânse. *Nu este bine. Este posibil să nu fiu sora ei. Dacă nu sunt, oare ce se petrece acum în mintea ei*? *Cât de confuză trebuie să fie*... În exterior, Lisa zâmbi şi îşi ridică brațele:

— Aruncă mingea la mine, spuse ea.

În tot timpul şedinței, Lisa nu o strigă pe fata din scaunul cu rotile pe nume. Nu se putea convinge să-i spună Laura. Şi nu i se părea potrivit nici să o strige Whitney.

Când Don şi Susie sosiră la Spectrum, Lisa părăsi şedința de terapie pentru câteva momente, să poată vorbi cu ei.

— Ei bine? spuse ea.

— Am vorbit cu unul dintre cei care au ajutat la identificarea cadavrelor la locul accidentului.

Vocea lui Don se stinse.

— Şi? întrebă Lisa. Don suspină adânc.

— Este loc de îndoială. Lisei îi veni să verse.

— Ce ar trebui să facem acum?

— Nu sunt sigur. Vom vorbi cu cei de aici, de la centrul Spectrum, şi îi vom întreba ce ar trebui să facem pentru a fi siguri de identitatea ei, spuse Don.

Susie rămase tăcută.

Lisa simțea că i se învârte capul. Se întoarse la fata din scaunul cu rotile. Şedința de terapie era pe sfârşite. Îi mulțumi terapeutului şi împinse căruciorul înapoi în camera ei. În timp ce mergeau pe coridor, Lisa făcu un ocol printr-un colț mai retras şi se opri. Merse în fața scaunului ca să o poată privi pe fată în ochi. Privind în jos, Lisa spuse:

— Te-ai descurcat foarte bine astăzi. Sunt foarte mândră de tine. Te străduieşti cu adevărat să te faci bine şi lucrul acesta îmi produce multă bucurie.

— Mulțumesc.

— Pot să te întreb ceva? Fata dădu din cap afirmativ.

— Îmi poți spune numele tău?

— Whitney.

— Da, foarte bine. E foarte bine. Şi poți să-mi spui numele părinților tăi?

— Cerak.

Lisa simțea că i se pune un nod în gât.

— Este acesta numele tău de familie?

— Da, spuse fata cu vocea ei şoptită.

— Îmi poți spune numele părinților tăi? Vocea Lisei se frânse şi se lupta cu lacrimile.

— Newell şi Colleen.

— Grozav. Te descurci minunat. Sunt foarte mândră de tine, spuse Lisa.

Şi în momentul acela toate îndoielile ei din noaptea trecută au fost confirmate. Fata de care avuseseră grijă în ultimele cinci săptămâni nu era sora ei. Reacția ei față de această descoperire teribilă o surprinse. Nu o simțea ca pe un cuțit în inimă. În schimb, ştia cât de prețioasă fusese această conversație scurtă şi alese să o prețuiască. Simțea o legătură cu această fată. Toate lucrurile ciudate pe care Whitney le spusese în ultimele zile aveau acum sens. Lisa împinse scaunul cu rotile pe coridor până la salon. Câteva minute mai târziu, o asistentă veni să o ia pentru următoarea şedință de terapie. Lisa plecă să-şi caute părinții.

— Mi-a spus că numele ei este Whitney Cerak, spuse Lisa.

Abia se abținea să nu leşine când rosti:

— Şi mi-a mai spus că numele părinților ei sunt Newell şi Colleen.

Don simți cum amorțeşte.

— Acum se cam clarifică totul, nu-i aşa? spuse el. Laura nu avea de unde să ştie asta.

Susie îi prinse brațul şi începu să plângă.

— Aşa cred şi eu. Aşadar, care este următorul pas? întrebă Lisa.

— Trebuie să vorbim cu Cindy Barrus pentru confirmare şi să-i chemăm aici pe părinții adevărați cât putem de repede, spuse Don.

— Nu pot să cred că se întâmplă asta, spuse Susie. Pur şi simplu *nu* pot să cred.

Don şi Susie merseră direct în biroul lui Cindy, în timp ce Lisa aşteptă pe o bancă pe coridor. În timp ce Don şi Susie se apropiară de uşa lui Cindy, trecură pe lângă „Laura” care lucra cu un terapeut la barele paralele.

— Laura, spuse terapeutul. A fost grozav! Poți să le arăți părinților tăi ce ai făcut?

Don şi Susie o auziră pe „Laura” murmurând:

— Nu sunt ai mei.

Are dreptate, se gândi Don. Are *atâta dreptate*, *binecuvântat fie-i sufletul*!

Bătură la uşa lui Cindy şi intrară înăuntru. Cindy stătea în picioare lângă birou.

— Don şi Susie, mă bucur să vă văd. Ce pot face pentru voi? spuse ea.

— Cindy, spuse Don încet, nu suntem siguri că fata aceasta este Laura.

Cindy suspină scurt, se aşeză pe scaun şi îşi duse mâna la piept.

— Multe lucruri ne fac să credem că nu este Laura. Cred că trebuie să facem identificarea acestei fete. Poate amprentele sau altceva, spuse Don.

Cindy păli.

— Da, să vedem dacă putem face asta.

— Acasă, mai devreme, am găsit certificatul de naştere al Laurei, dar are doar amprenta piciorului pe el, spuse Don.

— Aceasta ar putea fi o problemă, spuse Cindy. Nu putea încă pricepe ceea ce tocmai îi spuseseră.

— Dar fişe dentare? Ar fi utile? întrebă Don.

— Absolut, spuse Cindy. Cunosc un dentist care cred că s-ar putea ocupa

de asta.

Toți trei priviră la ceas.

— Este aproape ora cinci, spuse Don. Dacă vrem să facem asta, probabil ar trebui să începem imediat. Ai cumva o carte de telefoane? Nu ştiu numărul dentistului nostru pe dinațară.

— Da, bineînțeles.

Cindy îi dădu lui Don cartea de telefoane. Don sună dentistul, care îl asigură că se va îngriji de tot.

Câteva minute mai târziu, Don şi Susie părăsiră biroul lui Cindy pentru a merge acasă. Cindy promisese să-i sune de îndată ce avea raportul dentistului.

— Ar trebui oare să trecem pe la salon să o vedem? întrebă Don.

În timp ce rostea întrebarea, amândoi ştiură răspunsul. Amândoi erau convinşi că raportul dentar va confirma ceea ce ei deja simțeau că este adevărat. Tot comportamentul ciudat, toate micile schimbări pe care le puseseră pe seama accidentului începură să le treacă din nou prin fața ochilor. În timp ce mergeau pe coridor spre intrarea principală, Susie strânse mâna lui Don.

— Când am văzut-o în salonul acela de terapie... Vocea i se stinse. Înghiți în sec, în timp ce fața îi era brăzdată de lacrimi.

— Când am văzut-o acolo, încă mi se părea că seamănă cu Laura.

— Şi mie, Suz, spuse Don. Şi mie.

Sunt oare încercată, Doamne? Fie să ies biruitoare prin puterea Ta. Ajută-mă să mă gândesc la căile Tale ziua şi noaptea, şi să găsesc odihnă ştiind că Tu deții controlul. Tu-mi asculți rugăciunile, Tu îmi cunoşti dorințele, Doamne. Umple-mă cu pace, ca să pot fi mulțumită de hotărârea Ta. Doamne, ştiu că nu eşti un Dumnezeu crud. Mă lupt cu sentimente negative. Tu eşti întotdeauna cu mine. Cât oare mai pot îndura? Doar Tu ştii. Doamne, ridică-mă astăzi!

„Binecuvântați, popoare, pe Dumnezeul nostru! Faceți să răsune lauda Lui! El ne-a păstrat sufletul cu viață şi n-a îngăduit să ni se clatine piciorul. Căci Tu ne-ai încercat, Dumnezeule, ne-ai trecut prin cuptorul cu foc, ca argintul. Ne-ai adus în laț şi ne-ai pus o grea povară pe coapse. Ai lăsat pe oameni să încălece pe capetele noastre, am trecut prin foc şi prin apă: dar Tu ne-ai scos şi ne-ai dat belşug.” (*Psalmul 66:8-12*).

Astăzi, Doamne, mă voi refugia la Tine.

Din jurnalul de rugăciune al lui Susie, marți, 30 mai 2006

ANUNȚAREA FAMILIEI

„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Iisus Christos, care, după îndurarea Săcea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Iisus Christos din morți la o nădejde vie şi la o moştenire nestricăcioasă şi neîntinată, şi care nu se poate veşteji, păstrată în ceruri pentru voi. Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi! În ea voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere şi care totuşi este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava şi cinstea, ia arătarea lui Iisus Christos, pe care voi să-L fi văzut, credeți în El fără să-L vedeți şi vă bucurați cu o bucurie negrăită şi strălucită pentru că veți dobândi, ca sfârşit al credinței voastre, mântuirea sufletelor voastre.” (1 Petru 1:3-9).

Versetul 8, subliniat mai sus, era versetul biblic preferat al laurei în fiecare noapte, de la întoarcerea din Fort Wayne, familia Van Ryn luase masa împreună în cantina de la Spectrum. În majoritatea serilor, cineva de la biserica lor sau un prieten le aducea hrană şi mâncau împreună.

Dar nu şi în seara aceasta.

Don îşi sunase amândoi fiii şi le spusese că familia urma să cineze acasă. Nici Kenny, nici Mark nu întrebară de ce, fapt care îl bucură pe Don. Nu dorea să le creeze impresia că s-a întâmplat ceva rău şi, cu siguranță, nu voia să le dea vestea prin telefon.

La puțin timp după ce el, Susie şi Lisa sosiră acasă.

Susie întrebă:

— Nu ar trebui oare să-l suni pe Mike să aducă mâncarea aici, în loc să meargă la centru?

Mike Devries şi familia lui urma să aducă cina în seara aceea. Prieteni vechi ai familiei Van Ryn, abia aşteptaseră să petreacă timp cu Laura pentru prima dată de când familia se întorsese în Grand Rapids.

— Ai dreptate, am uitat de asta, spuse Don.

Îl sună pe Mike şi-l rugă să aducă mâncarea la ei acasă, nu la Spectrum.

Când Mike întrebă de ce, Don abia putu rosti motivul.

— S-a întâmplat ceva. Se opri un moment să-şi adune gândurile, apoi continuă: Suntem aproape siguri că… fata de care am avut grijă nu este Laura.

Don putu simți şocul în vocea prietenului său. Când Mike întrebă dacă putea să mai facă ceva pentru ei, Don spuse:

— Ai putea aduce mâncarea tu însuți în seara asta, singur, şi să rămâi puțin cu noi? Aş aprecia compania ta în momentele acestea, dacă nu te superi.

Mike spuse că soseşte imediat.

Don îşi privi ceasul după ce închise telefonul. Se aşeză pe un scaun dintr-un colț al încăperii; Susie stătea lângă el pe canapea, iar Lisa stătea în cealaltă parte a camerei, într-un balansoar.

— Deci, cum vom reacționa în această situație? întrebă Lisa.

Toți trei se luptau cu emoțiile. Ultimele două zile fuseseră extrem de tensionate, pe măsură ce misterul identității fetei din spital li se dezvăluise, un mister de existența căruia niciunul dintre ei nu fusese conştient. Fata despre care ei crezuseră că este Laura era, de fapt, Whitney Cerak. Şi asta însemna… Niciunul dintre ei nu putea rosti cu voce tare grozăvia pe care o ştiau adevărată. Doreau să aştepte până la sosirea întregii familii.

Susie spuse foarte încet:

— Cred că niciunul dintre noi nu *vrea* să vorbească despre asta. Oftă. Aş vrea să nu fie nevoie să facem aşa ceva.

Stând în living cu Don şi Lisa, aşteptând să dea vestea aceasta groaznică fiilor ei, îşi aminti de o altă zi din urmă cu cinci ani. În ziua aceea trebuise să le spună lui Mark şi Kenny că Matt Van Ryn, vărul lor în vârstă de douăzeci de ani şi o fată pe nume Mylissa, o prietenă apropiată, muriseră într-un accident similar. Maşina lor fusese lovită de un camion, nu departe de tabăra biblică din peninsula nordică. Susie nu voia să-şi vadă fiii trecând prin aceeaşi suferință.

— Nu ştiu dacă putem plănui cu adevărat cum să le dăm vestea, altfel decât să le spunem pur şi simplu, spuse Don.

Ochii lui erau roşii şi umflați. Se opri, îşi recapătă stăpânirea de sine şi se rugă în taină: *Doamne, ajută-mă.*

Dă-mi cuvintele potrivite să le transmit vestea aceasta băieților mei.

Mike sosi la scurt timp, cu mâncarea în brațe. Îl îmbrățişa pe Don şi îi spuse cât de mult deplânge pierderea lui. Susie şi Lisa merseră spre bucătărie, şi

Mike le îmbrățişa şi pe ele, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji. Băieții sosiră acasă la puțină vreme după aceea.

— Hei, băieți, spuse Don, puteți veni în living? Trebuie să vorbim ceva cu voi.

Kenny şi Mark păşiră înăuntru, vădit nedumeriți. Priviră la Susie şi la Lisa şi îşi dădură seama că se întâmplase ceva rău.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kenny. S-a întâmplat ceva cu Laura?

— Luați loc, băieți. Despre asta vrem să vorbim, spuse Don.

— Ce? Ce se întâmplă? întrebă Mark. Don îşi căută cuvintele.

— În seara aceasta am aflat că fata de la spital nu este Laura. Laura a murit în accident împreună cu Brad şi ceilalți tineri.

De îndată ce rosti cuvintele acestea, greutatea însemnătății acestei veşti lovi din plin întreaga familie. Începură să curgă lacrimi printre strigăte: „Nuuuu, este imposibil!”

Don inspiră adânc, se luptă să-şi recapete stăpânirea de sine, apoi continuă:

— Ştiți bine că nu v-am spune acest lucru dacă nu am fi siguri că este adevărat. Chiar acum se face o analiză a amprentei dentare pentru confirmare. Ne vor suna să ne dea rezultatele, dar noi deja cunoaştem răspunsul.

Continuă, explicând cât putea de bine ce se întâmplase în ultimele două zile.

— *Nu, nu, nu*, ştiu că este Laura. Ştiu că este ea. Îmi cunosc propria soră! Cum este posibil să se fi întâmplat aşa ceva? spuse Mark.

— Îmi pare foarte rău.

Vocea lui Don se frânse când rosti aceste cuvinte.

— Laura nu a supraviețuit accidentului.

Familia se îmbrățişa. Susie se simțea frântă, nu doar pentru pierderea fiicei ei, ci pentru durerea pe care o simțeau acum copiii ei. Toate emoțiile înăbuşite din ultimele cinci săptămâni, toate temerile şi cel mai teribil coşmar deveniseră realitate. Laura Van Ryn, şi nu Whitney Cerak, murise pe 26 aprilie, alături de Brad Larson, Betsy Smith, Laurel Erb şi Monica Felver.

Copleşit de durere, Don căzu în genunchi pe podea, plângând cu suspine.

— Am nevoie de voi toți ca să pot trece prin asta, strigă el cu voce tare. Vom avea toți nevoie unul de celălalt. Toți se îmbrățişară şi plânseră împreună pe

podea.

Din nou, Mark şi Kenny întrebară:

— Cum s-a putut întâmpla aşa ceva, tată? Este vreo şansă ca fişa dentară să dovedească faptul că vă înşelați, şi este Laura?

— Nu. Nu cred.

— Nu pot să cred nimic până când nu primim veştile de la dentist. Nu pot să cred că nu este Laura, spuse Mark.

— Ştiu, fiule. Ştiu, răspunse Don.

Băieții îi interogară mai departe pe Don, Susie şi Lisa. După o vreme, se liniştiră şi merseră toți în bucătărie. Mike întrebă:

— Vreți careva să gustați din mâncarea pe care am adus-o?

Din tonul vocii lui, Don ştiu că lui Mike îi venea greu să întrebe. Nimeni nu avea poftă de mâncare.

— Îți mulțumim atât de mult că ai fost alături de noi, Mike, spuse Don. După alte câteva îmbrățişări cu lacrimi, Mike rosti o rugăciune pentru familie şi se retrase.

Familia Van Ryn se aşeză din nou în living, aşteptând apelul de la Spectrum prin care urma să li se aducă la cunoştință raportul dentistului.

— Nu pot să stau aici nemişcată, spuse Lisa. Hai să ieşim afară să aruncăm la coşul de baschet.

Toți fură de acord. Lisa şi frații ei aruncară cu mingea de baschet la coş, în timp ce Don şi Susie stăteau pe leagănul de pe verandă şi priveau. După câteva jocuri, familia hotărî să iasă la plimbare pe aleea casei lor. În timpul plimbării, Don spuse:

— Mi-ar prinde bine o înghețată.

— Şi mie, căzură toți de acord.

Urcară în maşină şi merseră la cofetăria din apropiere. În timp ce-şi mâncau înghețata, Lisa se gândi: Am *nevoie de asta. Trebuie să fac ceva normal, ceva ce facem mereu în familia noastră. Aveam nevoie să joc baschet. Aveam nevoie să vin aici şi să mănânc înghețată.* Oftă prelung. Fuseseră cinci săptămâni lungi.

— Hei, Mark, îi spuse Lisa fratelui ei, îți aminteşti că, atunci când eram mici, Laura obişnuia să comande acelaşi lucru ca tine când ieşeam să mâncăm, doar ca să te scoată din sărite?

Izbucniră cu toții în râs.

— Probabil aceasta este singura răutate pe care a făcut-o în viața ei, spuse Susie. Fata noastră habar nu avea cum să fie răutăcioasă. Era mereu atât de bine dispusă şi fericită.

— O, mă făcea mereu să râd, spuse Lisa. Spunea cele mai amuzante bancuri cu blonde.

Cu cât familia vorbea mai mult despre Laura, cu atât li se părea că o simțeau mai aproape. Şi asta le făcea bine.

— Da, dar nu a rostit nici măcar o singură vorbă răutăcioasă despre cineva. Niciodată, spuse Don.

Îmi va lipsi atât de mult'., se gândi el.

Când se întoarseră acasă, Don ieşi pe peluza din fața casei cu telefonul mobil şi sună pe numărul de acasă al lui Aryn, din Detroit. Îi venea greu să dea acest telefon. Răspunse Jim, tatăl lui Aryn. Trecuse pe la Aryn pe acasă să-l ajute cu zugrăvitul. Ca şi în noaptea accidentului, Aryn nu era acasă.

— Am să-ți spun ceva şi ai face bine să coborî de pe scară.

Don se opri o clipă, apoi continuă:

— S-a făcut o greşeală. Fata din spital nu este Laura. Laura a murit în accident.

Jim nu-şi putea crede urechilor. Începu să plângă tare şi să întrebe cum de era posibil aşa ceva. Atât Jim, cât şi Trixie veniseră de multe ori la spital în ultimele cinci săptămâni. Fuseseră foarte apropiați de Laura şi o priveau deja ca pe nora lor. Încă nevenindu-i să creadă, Jim spuse că va încerca imediat să dea de Aryn.

Aryn îl sună înapoi pe Don într-o oră. La telefon, vocea lui era frântă, cuvintele abia se înțelegeau.

— Nu, nu, nu, spuse el. Este Laura. Ştiu că este Laura. Dacă este cineva care să ştie că este Laura, eu sunt acela.

— Îmi pare rău, spuse Don, luptându-se cu lacrimile. Nici nouă nu ne vine să credem, dar este adevărat. Aşteptăm raportul dentistului criminalist, dar deja suntem aproape siguri că nu este Laura.

— Nu, nu, nu. Este imposibil să fie adevărat. Este imposibil să nu fie Laura.

— Aryn, îmi pare atât de rău. Mi-aş dori să nu fie adevărat. Nu pot să-ți

spun cât de mult mi-aş fi dorit să nu fie adevărat.

Printre lacrimi, cei doi mai vorbiră o vreme. Era cel mai dificil apel telefonic pe care Don îl dăduse vreodată.

Închise şi intră din nou în casă. Câteva minute mai târziu, sună din nou telefonul. Era Cindy, de la Spectrum.

— Don, spuse ea. Îmi pare extrem, extrem de rău. Fişa dentară a Laurei nu este compatibilă. Nu este ea.

— Mulțumim, Cindy. Ştiam deja că acesta va fi rezultatul. Înseamnă că fata din spital este Whitney Cerak, spuse el.

— Probabil că da. Ne vom asigura... Făcu o pauză, îmi pare teribil de rău că trebuie să-ți dau o astfel de veste.

— Este în regulă. Îți mulțumesc din nou că te-ai îngrijit de tot.

Închise telefonul şi se întoarse spre restul familiei. Cu voce stinsă spuse:

— Cindy a spus că dentistul a confirmat că nu este Laura.

Un alt val de emoție puternică trecu peste ei, deşi se aşteptaseră la acest rezultat.

Pe când se urcă în pat în seara aceea, Lisa se gândi. Mă *întreb ce face Whitney*. Timp de cinci săptămâni ea şi familia ei o iubiseră şi o îngrijiseră pe această fată. Descoperirea că nu era cea pe care ei o crezuseră nu schimba faptul că doreau ca ea să părăsească patul de spital şi să se însănătoşească. În timp ce Lisa se gândi la Whitney, se rugă pentru ea, cum făcuse şi în ultimele cinci săptămâni.

Singura diferență era acum numele pe care l-a rostit pentru fata pe care o crezuse a fi sora ei.

Miercuri, 31 mai 2006, ora 1:00

„Iisus Christos este Acelaşi ieri, azi şi în veac.” Ceea ce pentru noi este un şoc nu este o surpriză pentru Cel care ne-a creat. Avem veşti rele să vă aducem astăzi. Inimile noastre suferă după ce am aflat că fata de care am avut grijă în ultimele cinci săptămâni nu a fost iubita noastră Laura, ci o colegă de-a ei de la Taylor, Whitney Cerak. La locul accidentului s-a făcut o greşeală de identificare şi asemănarea dintre cele două fete este izbitoare. Tipul lor corporal este similar, culoarea părului şi textura lui, trăsăturile feței, etc. În ultimele zile, pe când Whitney devenea din ce în ce mai conştientă de mediul înconjurător, a început să

facă şi să spună unele lucruri care ne-au făcut să ne întrebăm dacă este sau nu Laura. Ieri, am vorbit cu personalul de la Spectrum şi am început demersurile pentru identificare. Acum ştim fără urmă de îndoială că este Whitney.

Familia Cerak a venit din Gaylord şi am avut privilegiul să ne întâlnim cu ei în dimineața aceasta. În timp ce discutam unii dintre paşii pe care trebuie să-i facem în următoarele câteva zile, am putut să le împărtăşim şi unele dintre progresele lui Whitney, la care am fost martori. Ne simțim trişti şi bucuroşi de turnura pe care au luat-o lucrurile. Noi vom jeli plecarea Laurei dintre noi şi ne va fi teribil de dor de inima ei duioasă şi de drăgălăşenia ei. Ne bucurăm alături de familia Cerak, care mai au parte de timp pe pământul acesta cu cea care le este fiică, soră, iubită. Vrem să vă mulțumim pentru rugăciunile voastre din ultimele săptămâni pentru familia noastră şi pentru celelalte famhii. Iubirea şi susținerea voastră au fost uimitoare. Sperăm că familia Cerak va posta mai departe pe acest blog în numele lui Whitney, pentru a ne ruga în continuare pentru ei şi pentru recuperarea lui Whitney. Vă rog, accesați mai departe acest site şi vă vom ține la curent cu privire la ce se întâmplă. Vom folosi acest site şi pentru a comunica planurile noastre pentru serviciul memorial ținut pentru Laura. Sperăm ca acesta să aibă loc duminica viitoare. Vă mul. Țumim din nou pentru susținerea pe care ne-ați arătat-o. Sperăm că vă veți ruga mai departe. Dumnezeul nostru este bun şi este mai departe ajutorul, călăuza şi mângâierea noastră.

Drăguță, te iubim!

Mesaj postat pe blog de Lisa Van Ryn

Miercuri, 31 mai 2006, ora 15:15

Serviciul memorial al Laurei este programat duminică, *k* iunie la ora 15. Va fi continuat cu o recepție care se va ține la Kentwood Community Church.

Mesaj postat pe bloc de Lisa Van Ryn

Laura Jean Van Ryn

Aceasta este ultima mea scrisoare pentru tine. În ultimele 35 de zile inima şi mintea mea au trecut prin mai mult decât ar trebui să cunoască vreodată un om. Îmi pare rău, Laura, că nu am ştiut că nu eşti tu. Simt că eu ar fi trebuit să ştiu. Laura, am plâns şi te-am jelit atât de mult. Ai fost o femeie extraordinară

care mi-a câştigat inima ca nimeni altcineva. Abia aşteptam să fiu din nou cu tine. Îmi este greu să mă gândesc la ziua care a marcat sfârşitul relației noastre: 26 aprilie a fost cea mai rea zi din viața mea şi 30 mai, ziua în care relația noastră s-a încheiat. Inima mea te va iubi veşnic. Nu am avut suficient timp să fiu cu tine aici, pe pământ. Unde să mă îndrept acum?... Din ultima scrisoare a lui Aryn pentru Laura. El i-a scris zilnic în cele cinci săptmân1 ale comei „laurei".

ÎNTOARCEREA DIN MORȚI

Joi, 1 iunie 2006

„Prin credință a adus Avraam jertfă pe Isaac... Căci se gândea că Dumnezeu poate să învie chiar şi din morți: şi, drept vorbind, ca înviat din morți l-a primit înapoi." (Evrei 11:17,19)

În timp ce mergeam spre Crand Rapids, nu-mi puteam scoate acest verset din minte. Nu credeam că sora mea se află la spital; eram sigură că este o greşeală. Când am păşit în salonul spitalului, am fost şocată şi copleşită de bucurie.

Curând după ce am văzut-o pe Whitney, familia noastră s-a întâlnit cu familia Van Ryn şi bucuria a fost umbrită de tristețea pe care o simțeam pentru durerea lor. Este dificil, pentru că bucuria noastră este durerea lor. Familia Van Ryn s-a purtat extraordinar cu Whitney şi suntem binecuvântați că, deşi nu s-a aflat în grija noastră, ea a avut parte de cea mai atentă îngrijire din partea lor. Totuşi, suntem conştienți de durerea pe care ei o simt acum şi inima noastră plânge pentru ei. Între familiile noastre s-a stabilit o legătură foarte strânsă şi privim cu toții la Dumnezeu pentru depăşirea acestor momente.

Whitney a început să ne spună pe cine vrea să vadă, începând cu tata (care tocmai se întorcea din New York împreună cu grupul de tineri). Ne-a cerut întruna să-l sunăm şi când a vorbit cu el i-a spus că-l iubeşte şi-l roagă „să vină".

Mesaj postat pe blog de Carly Cerak

Newell închise telefonul înmărmurit, nevenindu-i să creadă. Colleen tocmai îl sunase de lângă patul de spital al lui Whitney, confirmând că fiica pe care o crezuseră moartă trăia. S-a aşezat, şi-a trecut mâna prin păr şi şi-a spus:

— Trebuie să merg acasă. Trebuie să merg acasă la Whitney. *Acum*! strigă

el de unul singur. Şi trebuie să spun cuiva despre asta!

Newell dusese un grup de liceeni din ultimul an la o biserică din New Jersey, la patruzeci de mile de Manhattan. Sora lui, Joan, şi soțul acesteia păstoreau biserica de acolo. Joan şi familia ei erau deja treji când Newell bătu la uşa apartamentului lor câteva minute după ora şapte. Deschise uşa şi-l privi pe Newell cu neîncredere.

— Trebuie să vorbesc cu tine, spuse el, făcându-i semn să iasă afară.

— Ce s-a întâmplat? spuse ea. Arăți de parcă ai fi văzut o stafie.

— Nu ştiu cum să-ți spun asta, dar tocmai am vorbit la telefon cu Colleen şi, Joan, Whitney este în viață!

Privirea surorii lui îi spuse lui Newell că ea tot credea că el văzuse o stafie. Citea în ochii ei că nu pricepea ce îi spune.

— Nu, nu, nu, nu înțelegi. Cei care au identificat cadavrele la locul accidentului au făcut o greşeală. Fata pe care am îngropat-o nu era Whitney. Ea este în viață şi este internată acum la un spital din Grand Rapids, spuse el.

Joan lăsă să-i scape un țipăt şi căzu la pământ.

— Nu pot să cred!

Newell îngenunche lângă sora lui şi o îmbrățişa. Au rămas aşa vreme îndelungată. Soțul lui Joan, Andrew, ieşi din apartament şi spuse:

— Ce se întâmplă?

Când Newell îi dădu vestea, reacția lui a fost similară cu a lui Joan. După ce Newell îl convinse pe cumnatul său că Whitney era cu adevărat în viață, spuse:

— Sper că nu vă supărați, dar cred că vom pleca puțin mai repede.

Călătoria trebuia să mai dureze încă o zi.

— Glumeşti?! spuse Joan. Fugi de aici! Acum! Incapabilă să-şi rețină bucuria, ea strigă:

— Whitney trăieşte. Aleluia. Trăieşte!

În timp ce pleca, Newell o rugă să înceapă să dea telefoane tuturor membrilor familiei pentru a le transmite vestea. Bineînțeles, Joan se bucură să facă asta.

Newell se întoarse la căminul la care erau cazați studenții lui. Privindu-şi ceasul, văzu că era doar şapte jumătate. Sosiseră în campus în seara trecută după miezul nopții, şi nimeni nu mersese la culcare înainte de ora unu. *Vor putea să doarmă în autobuz,* se gândi el şi merse în aripa unde erau cazate fetele,

anunțând.

— Toată lumea se dă jos din pat acum. Vă aştept la masa din mijlocul campusului. Trebuie să vă spun ceva.

Făcu acelaşi lucru şi în aripa băieților. În timp ce copiii ieşeau împleticindu-se din cămine, începură să întrebe:

— Ce s-a întâmplat? Ce am făcut? Am făcut vreo prostie?

După ce se strânseseră cu toții, Newell spuse:

— Tocmai am primit vestea că s-a făcut o confuzie de identitate în noaptea accidentului lui Whitney. Ea nu a murit. Este în viață.

Din cauza şocului, tot grupul fu învăluit de tăcere. În cele din urmă, cineva strigă:

— Ce?

— Am spus că a fost o confuzie când au fost identificate victimele în noaptea accidentului lui Whitney. Ea nu a murit. Este în viață şi este internată într-un spital din Grand Rapids şi cere să mă vadă.

— Să mergem! se auzi un strigăt.

Unii dintre copii plângeau încetişor. Alții se ridicaseră şi zâmbeau cu gura până la urechi. Curând, toți plângeau şi se îmbrățişau.

— Aşadar, dacă sunteți de acord, aş vrea să scurtez călătoria noastră cu o zi, spuse Newell zâmbind.

Grupul aprobă şi alergară la camerele lor. Într-o jumătate de oră autobuzul era plin de oameni şi porni la drum cu Newell la volan, cu accelerația la maxim. Abia aştepta să ajungă acasă.

În Grand Rapids, familia Van Ryn merse la spitalul din Spectrum. Cindy Barrus aranjase ca familiile să se întâlnească la ora opt dimineața.

— Să mergem toți cu maşina mea, spuse Don.

El şi Susie urcară în față, iar Lisa, Mark şi Kenny în spate. De pe locul ei din maşină, Lisa privi în jur. *Acum încăpem toți într-o maşină,* se gândi ea. *Acum suntem doar cinci şi putem lua o singură maşină.* Dădu din cap şi gândul îi dădu fiori reci.

Cindy îi aşteptă pe membrii familiei Van Ryn la uşă şi îi conduse într-o sală de conferințe.

— Ceilalți au ajuns? întrebă Susie.

— Da, au sosit acum ceva vreme. Acum sunt cu Whitney, spuse Cindy.

Susie văzu lacrimi în ochii lui Cindy.

Familia Van Ryn intră în sala de conferințe şi dădu mâna cu asistentul coronerului (ofițer de poliție judiciară în S.U.A., n. Red.) şi cu ajutorul de şerif din Grand County, Indiana. Don îi luă pe cei doi oficiali pe coridor şi îi întrebă:

— Cum a fost posibil să se întâmple aşa ceva? Cum s-a putut face o astfel de greşeală?

Tonul lui nu era acuzator. Dorea pur şi simplu să ştie cum se procedase la identificarea victimelor accidentului şi cum fusese confundată Whitney cu Laura.

— Ei bine, domnule Van Ryn, într-un accident de proporții cum a fost acesta… începu unul dintre ei.

Cei doi bărbați i se păreau lui Don oameni de treabă, dar răspunsurile lor erau bine cântărite. Tot ce dorea era să audă o explicație.

— Nu mă aflu aici să învinovățesc pe nimeni. Încerc doar să înțeleg ce s-a întâmplat.

Cei doi au explicat cum, în haosul de la locul accidentului, salvatorii găsiseră geanta Laurei lângă o fată cu părul blond care semăna destul de mult cu fata din poza de pe carnetul de conducere din geantă, ceea ce i-a făcut să presupună că era Laura. Mai târziu, trei oficiali de la Taylor confirmaseră identitatea tuturor victimelor.

— Li s-a cerut membrilor celorlalte familii să facă o identificare? întrebă Don.

Cei doi nu au putut da un răspuns.

Toți trei au mai vorbit timp de câteva minute. Don le-a mulțumit şi s-a alăturat familiei sale în sala de conferințe. S-a aşezat lângă Susie, care părea vizibil tulburată.

— Eşti bine? întrebă el.

— Sper că nu ne disprețuiesc pentru că ne-a luat atâta timp să ne dăm seama că este, de fapt, Whitney. Nici nu pot să-mi imaginez ce le trece prin minte. Probabil cred că ne-am legat de ea ca să ne hrănim speranțele deşarte. Mă tem că se vor gândi că am încercat să-i ținem departe de fiica lor, spuse ea.

Înainte ca Don să poată răspunde, Colleen, Carly şi Sandra păşiră în încăpere, urmate de Jim Mathis. Susie se apropie de Colleen şi o îmbrățişa. De îndată, putu simți cum teama i se risipeşte. Îi şopti lui Colleen la ureche:

— Mă bucur atât de mult pentru tine.

Cuvintele ei o făcură pe Colleen să izbucnească în plâns şi o îmbrățişa pe Susie şi mai strâns.

— Ştim cum te simți şi ne bucurăm atât de mult că ți-ai primit fiica înapoi, spuse Susie.

Colleen se dădu înapoi şi o privi pe Susie în ochi:

— Vreau să-ți spun că inima noastră suferă pentru voi.

Susie ştia că şi Colleen înțelegea exact prin ce trece.

Lisa străbătu încăperea şi o îmbrățişa pe Carly, apoi pe Sandra. Înainte ca familia Cerak să intre în sala de conferințe, Lisa simțise un amestec de anxietate şi bucurie. La fel ca mama ei, era puțin îngrijorată cu privire la ce va crede familia Cerak despre ei. Totuşi, era mai bucuroasă să le spună despre progresele lui Whitney din ultimele cinci săptămâni şi să le dea ultimele noutăți despre starea ei. Toată lumea se îmbrățişa. Curând, familiile descoperiră o altă legătură. Jim Mathis condusese o echipă de voluntari într-o călătorie misionară în Republica Dominicană cu câteva luni în urmă. Mark Van Ryn făcuse parte din grupul acela.

După ce terminară cu îmbrățişările şi lacrimile, cele două familii se aşezară față în față la o masă. Don vobi primul:

— Ştiu ce gândiți despre noi. Probabil ne considerați cei mai mari idioți pentru că nu am fost capabili să ne recunoaştem propria fiică. Este o poveste lungă şi bănuiesc că vom avea cândva şansa să vă povestim totul, dar deocamdată vreau să vă asigurăm că ni s-a spus că Whitney este Laura şi noi nu am avut motive să ne îndoim de asta. Imediat ce ce ne-am dat seama de încurcătură, am vrut să vă chemăm aici. Ne pare rău că a durat atât de mult.

— Vă rog, vă rog, nu aveți de ce să vă scuzați. Apreciem tot ce ați făcut pentru Whitney în aceste cinci săptămâni, spuse Colleen.

— A parcurs un drum foarte lung. Ne bucurăm că este din nou lângă familia ei adevărată. Ultimul lucru pe care ni l-am dorit a fost să îi crcăm confuzie sau să-i întârziem recuperarea. Sperăm că nu i-am zăpăcit mintea prea tare. Dar, mai mult decât orice, ne bucurăm că v-ați primit fiica înapoi, spuse Don.

Colleen îşi duse mâna la piept. Faptul că familia Van Ryn se putea bucura pentru ea în timp ce sufereau pentru pierderea lor o impresiona foarte mult. Înghiți în sec şi spuse:

— Mulțumesc. Şi vă mulțumesc pentru că ați iubit-o pe fiica noastră ca şi

cum ar fi fost a voastră în aceste cinci săptămâni. Vreau, de asemenea, să vă spun cât de rău ne pare pentru pierderea voastră. Cunoaştem durerea pe care o simțiți. Îmi pare atât de rău că a trebuit să treceți prin toate acestea.

Don le mulțumi. În sinea sa, acceptase deja adevărul că Laur a murise pe 26 aprilie. Nu se simțea mânios pe Dumnezeu pentru că o luase. *Atâția părinți îşi îngroapă zilnic copiii. De ce să cred că Dumnezeu ne-ar scuti pe noi de aşa ceva?* se gândise el întruna în ultimele douăzeci şi patru de ore. Şi când le spusese celor din familia Cerak că se bucura pentru ei, vorbea serios. Ştia ce înseamnă să supraviețuiască fiica ta unui accident în care ar fi fost şanse să-şi piardă viața. Înțelegea bucuria pe care o simțeau ei acum, şi el şi familia lui se bucurau sincer împreună cu ei.

— Probabil nu avem timp să vă punem la curent cu starea ei medicală, şi presupun că oricum personalul spitalului se va îngriji de asta. Totuşi, pot să vă spun că îşi urăşte gulerul de la gât. Într-o zi cred că l-a rupt de vreo cincisprezece ori, spuse Don.

Toți au izbucnit în râs.

Pe măsură ce conversația continua, o asistentă o luă pe Colleen de braț:

— Fiica ta întreabă de tine. Colleen zâmbi, sări în picioare şi spuse:

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec. Carly şi Sandra o urmară.

Susie oftă. *Acesta este momentul pe care l-am aşteptat pe tot parcursul acestor cinci săptămâni, hiomentul în care în sfârşit mă va recunoaşte.* Întinzând mâna, apucă mâna lui Don. O lacrimă îi curse pe obraz când îi spuse:

— Este bine. Aşa trebuie să fie. Sunt recunoscătoare că atunci când a cerut să-şi vadă mama, adevărata mamă a fost aici pentru ea.

CENTRUL MEDICAL SPECTRUM Comunicat de presă urgent. Contact: Bruce Rossman

Familiile lui Whitney Cerak şi Laura Van Ryn au acceptat să dea împreună următoarea declarație de presă:

Experimentăm toată gama de emoții după aflarea faptului că tânăra care a fost îngrijită la Spectrum Health Continuing Center este Whitney Cerak şi nu Laura Van Ryn. Aceste două tinere semănau extraordinar de mult ca înălțime, păr, trăsături faciale şi tip corporal.

Pe măsură ce Whitney a început să se vindece şi a devenit mai conştientă

de mediul înconjurător, afirmațiile ei i-au făcut pe membrii familiei Van Ryn să se îndoiască de faptul că ar fi fiica lor, Laura. Familia Van Ryn a transmis această îndoială personalului de la Continuing Care, care a inițiat un examen al fişei dentare. Marți noapte s-a confirmat că fişa dentară a Laurei nu se potrivea cu cea a pacientei de la Continuing Care Center. Identitatea lui Whitney a fost confirmată miercuri dimineață după analiza fişei ei dentare.

Pe lângă asemănarea în înfățişare a celor două fete, Laura, Whitney şi familiile lor au o credință puternică în Iisus Christos şi sunt uniți de iubirea Lui. Familiile noastre se susțin una pe cealaltă în rugăciune şi le mulțumim familiilor, prietenilor şi comunității pentru rugăciunile lor. Trecem printr-o perioadă de tulburare emoțională şi vă rugăm pe toți să ne respectați nevoia de intimitate.

Comunicat de presă dat de cele două familii prin intermediul centrului spectrum pe 1 iunie 2006

Autobuzul bisericii se străduia să păstreze o viteză constantă urcând dealurile din Pennsylvania, dar Newell nu slăbea pedala de accelerație. Pentru vremea pe care o irosea urcând dealurile, compensa la coborâre. Motorul tuşi iar temperatura urcă tot mai mult. Newell nu observa şi gonea mai departe. După câteva ore de condus după o noapte albă, îl lăsă pe unul dintre ceilalți bărbați să conducă. Se întoarse în spatele autobuzului să se odihnească puțin. Îşi deschise telefonul şi acesta începu imediat să sune:

— Tată, spuse vocea de la celălalt capăt.

— Bună, Carly, ce mai e pe acolo?

— Totul destul de bine. Am aici pe cineva care vrea să-ți spună ceva.

Carly îi dădu telefonul şi o voce uşoară, ca o şoaptă spuse:

— Bună, tați. Mi-e dor de tine. Vino repede înapoi, spuse Whitney.

Newell abia se putu aduna să spună:

— Sunt pe drum, Whit, sunt pe drum.

Închise telefonul şi ochii. Telefonul sună din nou. Era fratele lui Colleen. Apoi fratele lui Newell. Apoi alți membri ai familiei. Sună din nou, dar Newell nu recunoscu numărul.

— Bună, Newell Cerak, sunt producătorul lui Diane Sawyer de la ABC News.

Acesta era primul din numeroasele apeluri telefonice pe care urma să le

primească din partea jurnaliştilor. Până la urmă, îl întrebă pe producătorul de la showul *Today* de unde făcuse rost de numărul lui de telefon, şi acesta îi spuse:

— Domnul Frank, care cred că este socrul dumneavoastră, ni l-a dat.

Newell a sunat-o imediat pe Colleen şi împreună şi-au dat seama că echipele de ştiri făcuseră rost de numele părinților lor prin anunțurile funerare despre Whitney. Când sunase presa, tatăl ei fusese atât de bucuros că Whitney trăieşte, încât dorea să spună asta tuturor celor care erau dispuşi să asculte. A dat numărul lui Newell tuturor celor care l-au cerut, fără să se întrebe cine îl cerea. Telefonul lui Newell sună continuu în timpul călătoriei de întoarcere. Nu putea să se odihnească deloc.

La puțin timp după ce Newell lăsă pe altcineva să conducă autobuzul, acesta încetini pe o zonă aflată în reparație. Două benzi deveneau una singură şi traficul care se îndrepta spre vest era redirecționat pe una dintre benzile care mergeau spre est. Autostrada cu patru benzi deveni un drum cu două benzi, între care se afla un zid de beton. Autobuzul se opri la un stop şi în spatele lui se făcu o coloană de maşini. Câteva momente mai târziu, motorul tuşi, apoi se opri complet. Se supraîncălzise. Începură să se audă claxoane. Autobuzul bloca banda care mergea spre vest şi nicio altă maşină nu putea trece pe lângă el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Newell şi se grăbi spre partea din față a autobuzului.

— Nu ştiu, spuse Dave, şoferul. Avem suficientă benzină. Nu ştiu ce s-a întâmplat.

— Mă duc în spate să verific, spuse Newell.

Din nefericire, barierele de beton aflate pe ambele părți făceau imposibilă coborârea pentru a merge în partea din spate a autobuzului. Newell merse în spate, deschise un geam şi ieşi afară coborând pe zidul de beton. Deschise capota din spate a autobuzului şi nu ştiu ce să facă.

— Mi-aş dori să mă fi priceput un pic la mecanică, spuse el.

Împinse de câteva fire şi verifică nişte curele.

— Încearcă acum, strigă el.

Autobuzul porni imediat. Se pare că motorul se răcise suficient de mult. Newell trânti uşa, sări înapoi pe zid, după care doi studenți îl apucară de brațe şi îl traseră înapoi înăuntru. Erau din nou în drum spre Michigan.

Colleen, Carly şi Sandra nu voiau să plece de lângă Whitney. Merseră cu ea

la şedinţele de terapie şi făcură cunoştinţă cu Stephanie şi ceilalţi care lucraseră cu Whitney în ultimele două săptămâni.

— Încercăm să recuperăm timpul pierdut, îi spuse Colleen lui Stephanie. Am pierdut prea mult şi nu mai vrem să pierdem nimic de acum înainte.

Whitney era epuizată după solicitările zilei, aşa că şedinţele au fost mai scurte decât de obicei. Când au dus-o înapoi în camera ei să se odihnească, familia o aştepta acolo. Sandra se aşeză lângă Whitney şi îi pieptănă părul. După ce a adormit, Carly se strecură în pat lângă ea şi adormi. Colleen stătea de o parte şi încerca să asimileze totul. *Nu pot să cred că se întâmplă toate astea. Nu pot să cred că mi-am primit fiica înapoi.* S-a pomenit plângând de mai multe ori în timp ce stătea şi o privea pe Whitney. Fiica ei era în viaţă!

Se apropie de patul în care dormea Whitney. Avea un ghips pe picior şi, deşi era mult mai mic decât cel pe care îl avusese la ATI în Fort Wayne, lui Colleen i se părea imens. Braţul stâng al lui Whitney era prins într-un bandaj şi Colleen se aplecă să vadă cotul fiicei ei. Apoi îşi trecu degetele peste locul în care se vindecase deja clavicula lui Whitney şi îi mângâie părul blond.

— Tare frumoasă eşti, îi şopti, atingând locul în care lui Whitney începea să-i crească păr după ce fusese ras pentru introducerea sondei de presiune intracraniană. Colleen privi mai aproape cicatricea din locul unde îi fusese introdusă sonda traheală, şi apoi privi în jos la bandajul de pe stomac, unde se aflase gastrostoma.

— Ai trecut prin atât de multe, Whit. Îmi pare atât de rău că nu am fost aici, cu tine, spuse ea încetişor. Privind la trupul fiicei ei, Colleen observă cât de mult slăbise, mai ales la nivelul braţelor şi picioarelor. Whitney avusese întotdeauna o constituţie atletică. După cinci săptămâni petrecute în spital, începuse să-şi piardă din ea.

În momentul acela, prin minte îi trecu un gând. Stând aplecată deasupra fiicei ei, Colleen nu putu să nu se întrebe: Ce *s-ar fi întâmplat dacă aş fi mers să identific cadavrul? Aş fi observat imediat că s-a făcut o greşeală, în loc să treacă cinci săptămâni până să aflu? Am fi putut evita tot ce s-a întâmplat dacă aş fi insistat să o văd când am mers pentru prima dată la spital în dimineaţa aceea?* oftă şi încercă să-şi îndepărteze întrebarea din minte, dar ea revenea. *Ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi uitat Carly la cadavru? Ar fi observat ea că s-a făcut o greşeală? Sau Newell? Cât de diferit ar fi fost totul dacă Newell ar fi cerut să o*

vadă pe Whitney când s-a întors din Mississippi? Mintea ei s-a întors la conversația pe care o avusese cu Carly cu câteva săptămâni în urmă, pe când era la Taylor, pentru încheierea semestrului.

Carly dorise să o vadă pe Laura la Parkview, dar prietena lor comună, Sara, nu o lăsase. Îi spusese că doar familia apropiată avea voie în salonul Laurei. Colleen începu să se întrebe de ce Sara insistase atât de mult ca să nu meargă Carly la spital, deşi ea însăşi fusese să o vadă de atâtea ori şi nu era membră a familiei. *Ce s-ar fi întâmplat dacă Sara ar fi lăsat-o să meargă la spital*? *Ar fi recunoscut-o Carly pe Whitney*? *Mă întreb dacă Sara a observat greşeala, dar s-a temut să spună ceva despre asta.*

O asistentă deschise uşa, aducând-o pe Colleen înapoi la realitate. Whitney se trezi, se ridică în pat şi îşi întinse brațele. Deschise ochii larg. Colleen observă că scânteia din ei nu revenise încă.

— Îmi pare rău, drăguță, sunt doar eu, spuse asistenta.

Whitney se întinse înapoi. În restul zilei şi al nopții, ori de câte ori se deschidea uşa, se ridica, sperând că este tatăl ei. Spre seară, le spusese mamei şi surorii ei că dorea să se pregătească pentru sosirea tatălui ei. Îi făcură un duş, îi spălară dinții şi o ajutară să se machieze.

În timp ce Colleen, Carly şi Sandra se îngrijiră de Whitney, Jim Mathis dădu telefoanele necesare. În loc să sune toate cunoştințele familiei Cerak din Gaylord, el a contactat postul local de radio şi le-a cerut să dea ştirea în emisie. Newell şi Colleen au aflat mai târziu că în după-amiaza aceea, pe măsură ce vestea se răspândea, oraşul a amuțit. Colleen a sunat la şcoala unde lucra să vorbească cu directorul. Acesta a convocat imediat un consiliu profesoral pentru a anunța vestea bună. În ziua următoare, holurile şi sălile de clasă forfoteau la vestea că fiica doamnei Cerak trăieşte.

Mark Vaporis, prietenul şi colegul care îl condusese pe Newell la aeroport când primise telefonul despre moartea lui Whitney, a aşteptat autobuzul în Lansing. Newell îşi luă rămas bun de la elevii săi, sări în maşina lui Mark şi începură să gonească pe autostradă spre Grand Rapids. La ora zece seara, opriră maşina în parcarea spitalului. Privind în jur, Newell spuse:

— Doamne sfinte, de ce sunt aici atâtea caruri de televiziune? Este o nebunie.

Spitalul aranjase intrarea lui prin serviciul de ambulanță la care jurnaliştii nu primiseră acces. Se grăbi să intre. Colleen, Jim Mathis şi câțiva membri ai personalului îl aşteptau să sosească.

— Unde este? spuse el.

— Urmați-mă, domnule Cerak. V-am aşteptat. Newell o luă la fugă pe coridor, urmat de Colleen şi Jim. Sosi lângă salon, pe a cărui uşă se putea acum citi Whitney Cerak, şi intră. Whitney se ridică şi întinse brațele. Newell se grăbi spre ea, o luă în brațe şi începu să plângă. Colleen, Carly şi Sandra îi îmbrățişară. Newell o sărută pe Whitney pe frunte şi îi spuse că o iubeşte. În timp ce toți cinci se îmbrățişau, Whitney lăsă să-i scape un oftat de uşurare, îşi relaxa umerii şi îi spuse în şoaptă tatălui ei:

— Hai să mergem acasă.

SPERANȚĂ ÎN TOIUL TRAGEDIEI

Celor care întreabă „Cum s-a putut întâmpla aşa ceva?" şi care ne spun „Ar trebui să intentați un proces", Dumnezeu *mă* îndeamnă să le răspund cu iubire şi iertare, Iisus a spus să-i iubim şi să ne rugăm pentru cei care ne fac rău. Iisus este modelul nostru. El însuşi a suferit nedreptate şi a iertat. El ne invită să-l urmăm exemplul. Suntem aici astăzi pentru a comemora viața Laurei.

Vă invit să ascultați cuvintele lui Iisus din Matei: „Voi sunteți lumina lumii. O cetate aşezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă. Şi oamenii nu aprind lumina ca s-o pună sub obroc, ci o pun în sfeşnic şi luminează tuturor celor din casă. Tot aşa să lumineze şi lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune şi să-L slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri." (Matei 5:14-16).

A spune lucruri frumoase despre cei morți este o practică obişnuită în astfel de momente. Dar astăzi rostesc adevărul când spun că aşa a trăit Laura. Lumina ei a luminat şi străluceşte mai departe înaintea oamenilor într-un mod care are un impact profund asupra noastră, spre slava lui Dumnezeu. Cineva a scris pe blog: „Mă simt ca şi cum în primii douăzeci şi unu de ani din viață am fost orb. Credința şi consacrarea voastră mi-a arătat lumina." Speranța noastră astăzi este ca toți să vadă adevărata lumină, pe Iisus.

Cuvinte rostite de Don Van Ryn la serviciul memorial al Laurei pe *a* iunie

2006.

Don sprijini scara de casă şi se urcă pe acoperişul de la primul nivel. Ultimele câteva zile îl epuizaseră emoțional. Avea nevoie să facă muncă fizică, iar instalarea aerului condiționat în dormitorul de la etajul doi i se părea o muncă potrivită. Putea lucra cu mâinile şi nimeni nu avea să-l deranjeze pe acoperiş. Când să se apuce de treabă, văzu o femeie străină care se apropia pe aleea lor lungă şi retrasă. Se strădui să fie politicos în timp ce strigă de pe acoperiş:

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Domnul Van Ryn?

— Da, răspunse Don cu voce ezitantă.

Se prezentă ca fiind reporter la unul dintre posturile locale de televiziune.

— Domnule Van Ryn, vreau să vă spun sincere condoleanțe pentru pierderea fiicei dumneavoastră. Aş putea să vă pun câteva întrebări despre decesul ei şi despre confuzia de identitate cu cealaltă fată?

Deja începe, se gândi Don.

— Am dat o declarație prin Spectrum Health şi asta este tot ce am de spus deocamdată, spuse el, întorcându-se la instalarea aerului condiționat. Nu voia să vorbească cu nimeni, cu atât mai puțin cu un reporter.

— Nu mai aveți nimic de declarat? Atât de mulți oameni au urmărit povestea aceasta şi au multe, foarte multe întrebări, spuse ea.

— Nu. Acum, dacă nu vă supărați, vă rog politicos să părăsiți proprietatea aceasta, spuse Don.

Reporterul închise carnețelul, se întoarse şi plecă. Don se dădu jos de pe acoperiş şi intră în casă.

— Cine era? întrebă Susie.

— Un reporter.

— Şi a venit până lângă casă? spuse Susie.

— Da. Şi mă îndoiesc că va fi ultimul. Aminteşte-ți că ne-au avertizat că jurnaliştii vor fi foarte interesați de această poveste. Bănuiesc că tocmai s-a dat startul. Reporterul mi-a spus că oamenii au întrebări despre ce s-a întâmplat. Sunt sigur de asta, dar nu simt nicio obligație să le răspund, spuse Don.

— Dacă ne-a găsit un reporter, sunt sigură că ne vor găsi şi ceilalți, spuse Susie.

— Avem nevoie de gărzi de corp, glumi Don. Apoi îşi dădu seama:

— Ştii ce? Nu este deloc o idee rea.

În ziua următoare dădu această slujbă unuia dintre nepoții lui, un bărbat foarte bine făcut. Don îl puse să stea de pază la capătul aleii şi-i spuse să oprească orice reporter care încearcă să se apropie de casă.

— Nu fi nepoliticos, îi spuse Don, dar anunță-i că deja am dat o declarație şi asta e tot.

Până la sfârşitul zilei, „garda de corp" ținuse la distanță aproape o duzină de reporteri.

Producători de la ABC, NBC, CBS şi CNN şi reprezentanți de la show-uri ca *Oprah* şi *Dr. Phil* au început să sune. Familia a fost contactată de reviste şi ziare şi de canale de ştiri din toate țările. După cel de-al doilea sau al treilea apel, Don şi Susie au lăsat robotul să preia mesajele, pe care le ştergeau imediat. Mulți oameni au trimis flori, unele dintre cele mai mari aranjamente venind din partea mass-media. Pe fiecare cartonaş scria acelaşi lucru: „Ne pare foarte rău pentru pierderea pe care ați suferit-o. Când şi dacă hotărâți să vorbiți cu presa, ați fi dispuşi să ne dați un interviu în exclusivitate?" La un moment dat, în săptămâna următoare, un elicopter a dat roată o vreme deasupra proprietății lor. Membrii familiei au rămas în casă şi s-au străduit să-l ignore.

— Curând va apărea o altă ştire care va face vâlvă şi se vor duce toți acolo, lăsându-ne în pace, spuse Don în timpul episodului cu elicopterul.

— Probabil că a venit familia Cerak, spuse Susie vineri după-amiaza, când pe alee apăru o maşină necunoscută.

Maşina se opri pe peluză, care fusese transformată în parcare pentru maşinile rudelor. Newell sunase ceva mai devreme, întrebând dacă ar putea să treacă pe la ei, iar Susie o recunoscu pe fata blondă care coborî din dreapta.

— Ei sunt, spuse ea.

Newell şi Carly străbătură curtea, iar Don merse să-i întâmpine. Colleen rămăsese la Spectrum cu Whitney.

— Vă mulțumim că ne-ați lăsat să venim, spuse Newell. Ştiu că timpul tău este foarte prețios, datorită tuturor membrilor familiei şi prietenilor care vor să te vadă. Mă bucur mult că ți-ai luat timp pentru noi.

— Sentimentul este reciproc, spuse Don. Nu prea îți vine să pleci de lângă ea, nu?

— Nu. Cu niciun chip.

Newell se simți vinovat pentru acest răspuns.

— Mi-am petrecut cea mai mare parte a nopții privind-o cum doarme. Şi, trebuie să-ți spun, ori de câte ori mă uit la Whitney, mă gândesc la tine şi la Laura. Probabil mă voi gândi la voi tot restul vieții.

Don tăcu o vreme înainte de a răspunde. Susie îşi şterse ochii, Carly la fel.

— Asta este... oh...

Se opri. Oftă. Apoi spuse:

— Mulțumesc.

Li se alătură şi Lisa şi toți intrară înăuntru, într-o încăpere liniştită, să petreacă puțin timp împreună.

— Carly mi-a spus câte ceva despre Laura. Au mulți prieteni comuni la Taylor, spuse Newell. Eu... Se opri să se adune. Eu am vrut doar să vin să vă spun cât de rău îmi pare pentru pierderea voastră. Din câte am auzit, Laura a fost o fată extraordinară.

Don şi Susie se priviră şi zâmbiră în timp ce lacrimile izvorau din ochii lui Don şi brăzdau fața lui Susie.

— A fost, spuse Susie. A făcut parte din acea categorie de oameni care se bucură din plin de viață şi îi virusa şi pe cei cu care venea în contact. Chiar vorbeam despre asta aseară, în familie, şi unul dintre frații ei a spus că radia de bucurie. Aşa o putem descrie cel mai bine.

Lisa râse.

— Sunt cu totul de acord. Laura iubea viața. Oriunde mergea, dansa şi cânta. Încerca să mă convingă şi pe mine să dansez cu ea, dar ea a moştenit tot talentul la ritm din familia aceasta, şi mie nu mi-a rămas deloc. Dacă încercam să dansez, eram stângace, şi ea începea să râdă cu poftă de mine. Râdeam şi eu împreună cu ea.

— Şi cântam împreună. Mult. Mi-am dus chitara în camera ei la Parkview şi la Spectrum şi i-am cântat. Aşa că anunțați-mă dacă lui Whitney începe să-i placă subit Dixie Chicks. Eu şi Laura le cântam piesele tot timpul.

Toți au izbucnit în râs.

— În timpul serviciului memorial, tatăl lui Brad Larson a spus cât de mult şi-a admirat fiul şi cât şi-ar fi dorit să fie ca el, spuse Don. Şi eu simt acelaşi lucru în ce o priveşte pe Laura. Da, era o fată creştină, dar nu numai. Avea o

credință personală incredibilă. Dumnezeu nu părea să fie departe de ea şi părea să îi fie tare uşor să aibă încredere totală în El.

Îl privi pe Newell.

— Îmi pare rău dacă vă plictisim. Probabil nu ați venit să ne ascultați turuind despre toate acestea.

— Dimpotrivă. Continuați. Ştiu că a vorbi astfel despre Whitney ne-a ajutat şi pe noi foarte mult când o credeam… ei bine, înainte de ziua de marți.

— Voi ați vrut, spuse Lisa. Îmi amintesc de o noapte când eu şi Laura stăteam pe leagănul de pe verandă, citind împreună din Biblie. Citeam de undeva din evanghelii, nu-mi amintesc exact de unde. Şi citeam despre Iisus şi cei doisprezece ucenici. Îmi amintesc că Laura a început să îmi spună cât de mult i-ar fi plăcut să călătorească împreună cu ei. Felul în care vorbea despre asta mă făcea să simt că parcă vorbea despre oameni vii, nu despre nişte oameni din vremuri biblice. Aşa era Dumnezeu pentru ea. Nu credea doar informații despre El. Avea o credință care făcea ca Biblia să prindă viață.

— Laura avea o iubire autentică pentru oameni, spuse Susie. După ce a plecat la facultate, am început să aranjez unele dintre lucrurile pe care le-a lăsat acasă şi am găsit unul dintre jurnalele ei vechi. Cred că era de prin clasa a opta sau a noua. Şi în el se puteau citi rugăciunile obişnuite ale unei eleve, de genul „Ajută-mă la test.” Dar, în timp ce-i citeam, am găsit acolo un nume de fată pe care nu-l recunoşteam. Laura scria despre o fată care părea singuratică şi care părea tulburată şi îşi dorea să se roage pentru ea. Am citit despre asta şi m-am întrebat oare câți oameni din jurul meu sunt singuri şi au probleme, dar eu nu-i observ niciodată. Dar Laura observa. Se ruga permanent lui Dumnezeu să o umple cu iubire şi bunătate.

— Ştiu că o descriem de parcă ar fi fost perfectă, şi bănuiesc că asta fac oamenii în momente ca acesta, spuse Don şi vocea i se pierdu.

— Nu, nu, nu, vă înțeleg foarte bine, spuse Newell. Tot ce-mi spuneți seamănă foarte mult cu fata pe care mi-a descris-o Carly în timp ce veneam încoace. Apreciez că ne vorbiți despre ea.

— Nu este uşor. Amintirile…

— Susie se opri o clipă – pot fi atât de dureroase, şi în acelaşi timp ne produc atâta bucurie. Ieri am intrat în camera ei şi am deschis dulapul, şi am găsit o mulțime de sandale. Avea atât de multe sandale încât ar fi putut purta în

fiecare zi altă pereche vreo câteva luni. Le purta şi iarna. Pe când stăteam acolo, privindu-i sandalele, mi-a venit şi să râd, şi să plâng.

Lacrimile îi brăzdară fața.

— Am admirat-o cu adevărat pe surioara mea, spuse Lisa după câteva momente, deoarece avea darul de a se simți în largul ei în orice situație. Putea fi atât de feminină. Dar apoi ieşea în curte şi se distra cu frații noştri. Aceasta era Laura. Îmi amintesc de ocazii în care voiam să ies în oraş, iar ea mă oprea spunându-mi: „Doar nu ai de gând să ieşi îmbrăcată aşa?” Apoi mergeam împreună sus şi îmi alegea altceva. Ceea ce alegea ea se potrivea întotdeauna cel mai bine.

Lisa zâmbea în timp ce vorbea.

— Cunosc oameni care, atunci când pierd pe cineva drag, nu vor să vorbească despre cel care a murit, spuse Don. Noi suntem taman pe dos. Vrem să vorbim despre Laura. Şi cred că asta vom face mereu. Vrem să-i păstrăm amintirea vie. Oamenii vin şi vor să ne înveselească. Dar cei care ne ajută cel mai mult sunt cei care ne spun amintiri despre Laura. Ne plac foarte mult astfel de povestiri.

— Ştiu exact la ce vă referiți, răspunse Newell. Don continuă:

— Unii dintre cei care vorbesc cu noi ne spun că ea nu mai cunoaşte lacrimile şi durerea. Dar eu o vreau înapoi! O vreau aici, cu noi. Este oare egoist din partea mea? Cred că orice părinte care a pierdut un copil simte acelaşi lucru.

Newell nu spuse nimic. Îl privea pur şi simplu pe Don şi dădea din cap aprobator, în timp ce lacrimile îi izvorau din ochi.

— Unul dintre lucrurile care ne ajută să mergem mai departe este acela că ştim că o vom revedea, spuse Don.

— Da, da. Aşa este, răspunse Newell.

— Laura era fiica noastră cea mai mică, şi Whitney I este la fel pentru voi, nu? spuse Susie.

— Oh, da.

Newell simți că răguşeşte.

— Laura ne înviora casa. Imita voci şi mă făcea să râd întruna, spuse Susie. Şi îi plăcea culoarea purpurie. Şi-a zugrăvit camera în purpuriu şi avea şi un halat de baie mițos, tot purpuriu. Îi plăcea mult purpuriul.

— Laura era atletică, şi bănuiesc că şi Whitney la fel, spuse Don.

— Da, Whitney a practicat trei sporturi în liceu, dar la Taylor nu a mai jucat decât sporturi de sală, răspunse Newell.

— Laura era în echipa de lacrosse de la Taylor, spuse Don. A jucat fotbal în liceu şi a fost recrutată de Taylor să joace pentru ei. A ales să se alăture însă echipei de lacrosse. Puterea ei, mai ales puterea picioarelor, a fost una dintre trăsăturile lui Whitney care ne-a făcut să ne gândim la Laura. Uneori, în timpul nopții, se zvârcolea şi dădea atât de mult din picioare încât putea să te lovească rău dacă erai prin preajmă. Într-o noapte m-a prins într-o „foarfecă” şi nu cred că aş fi putut scăpa dacă nu-mi dădea drumul, spuse el zâmbind.

Newell zâmbi şi el.

— Da, Whitney este destul de puternică.

— Cum se mai simte? întrebă Susie.

— În fiecare zi face progrese, răspunse Carly. Ştiu că peste tot în lume oamenii se roagă pentru ea, mulțumită blogului vostru.

— Nici noi nu am încetat să ne rugăm pentru ea, spuse Lisa. Ne-am gândit că ne-am rugat în tot acest timp pentru Laura, dar Domnul ştia cine se află de fapt în patul acela de spital.

Cei cinci petrecură o vreme în rugăciune. În timp ce se rugau, Newell ştiu exact ce să ceară în rugăciune pentru Don şi Susie, deoarece simțise şi el durerea pe care o experimentau ei acum. Iar Don şi Susie ştiau cum să se roage pentru familia Cerak. Cunoşteau bucuria pe care o simți când copilul tău a supraviețuit unui accident teribil, dar şi stresul şi incertitudinea şanselor acelui copil de a se vindeca fără sechele. Lacrimile curgeau valuri. Ambele familii simțiră că între ei s-a legat o relație puternică.

Două zile mai târziu, două mii de oameni au participat la serviciul de comemorare a Laurei, inclusiv un mare număr de reprezentanți ai presei. Era un moment public ciudat pentru o familie foarte retrasă. Personalul de pază al bisericii şi forțele de ordine locale au restricționat accesul mass-media şi al camerelor de filmare, cărora li s-a destinat o zonă din parcare, la distanță de familie şi prietenii care intrau şi ieşeau din clădire. La sfatul celor de la Spectrum, Don şi Susie au îngăduit unei singure echipe de televiziune în interiorul bisericii.

În timp ce un număr mare de oameni umpleau sala încăpătoare, familia Van Ryn îşi întâmpină rudele – în total, şaptezeci de oameni, inclusiv Aryn şi

familia lui – într-o încăpere retrasă din spatele sălii. Acolo, la distanță de intruziunea camerelor, s-au împărțit îmbrățișări, lacrimi, amintiri, precum şi exprimarea durerii şi a recunoştinței, în timp ce toți se plecau în rugăciune, pregătindu-se de serviciul de comemorare, Don şi Susie simțiră prezența lui Dumnezeu aproape de ei, minunându-se că parcă rugăciunile acestor şaptezeci de oameni au fost amplificate de multe ori datorită miilor de oameni de dincolo de uşă şi din toată lumea. Domnul le ascultase rugăciunile din prima zi de după accident, şi puterea Lui avea să-l susțină şi mai departe.

Inima lui Susie se încălzi auzind acordurile dulci ale pianului şi viorii care umpluseră toată sala. Sora ei, Bonnie, era la pian, şi verişoara Laurei, Bekah, la vioară, în fiecare notă a preludiului pe care îl interpretau, Susie simțea iubirea lor. În timp ce Don îşi ocupă locul pe podium pentru a-şi începe cuvântarea prin care sărbătorea viața Laurei, ochii i-au căzut pe fețele din mulțime. Oriunde privea, recunoştea oameni credincioşi care fuseseră alături de ei la spital, le aduseseră de mâncare, le trimiseseră felicitări, le lăsaseră mesaje de speranță şi încurajare, le rezolvaseră treburile casei, conduseseră kilometri întregi, plânseseră cu ei şi îi susținuseră în rugăciune. Trupul lui Christos, frații lui, avuseseră grijă de familia lui, iar Don era şi el pregătit să împărtăşească ceva cu ei acum. Îi invită pe toți să urmeze exemplul Laurei, să privească la Iisus şi să reflecte singura lumină adevărată.

Prietenii Laurei, colegele ei de cameră, mătuşa şi vărul ei se perindară pe platformă, la fel iubitul ei Aryn, sora şi fratele ei, Lisa şi Kenny, şi, în cele din urmă, vechiul prieten de familie, Mike Devries, care venise la ei acasă când Don şi Susie le dăduseră vestea morții Laurei celor doi fii ai lor. Susie zâmbi printre lacrimi, văzând prietenele Laurei urcând pe platformă încălțate în sandale, încălțămintea preferată a Laurei pentru orice ocazie. Ştia că Laura s-ar fi bucurat. Cuvintele lor trecură ca un val peste Don şi Susie.

— Râsul şi bucuria Laurei… povestiri şi porecle amuzante… inimă de ucenic, dornică să ajute… mentor, partener spiritual… model de credință, exemplu demn de urmat… darul de a-i face pe ceilalți să se simtă în largul lor… bună ascultătoare, plină de compasiune… cântecele ei de laudă la chitară… zâmbetul mereu prezent, credința contagioasă.

Şi, printre cuvântările care onorau caracterul Laurei şi umblarea ei prin credință, cântară cu toții laudă Dumnezeului pe care L-a iubit Laura. Era o

pregustare a celor pe care le vor experimenta împreună cu Laura în veşnicie. La închiderea serviciului, Don şi Susie se alăturară în cântec corului de două mii de oameni, rostind cuvinte de laudă care exprimau un adevăr profund: „Mă *plec uimit în adorare înaintea Ta.*”

Povestirea însoțită de videoclipuri de 30 de secunde a fost ştirea principală pe toate canalele de ştiri din țară în seara aceea. Câteva zile mai târziu, familia a cerut ca trupul Laurei să fie luat din cimitirul din Gaylord şi mutat în Caledonia, unde au ținut pentru ea un serviciu funerar privat. Până la sfârşitul lunii, aşa cum prezisese Don, a avut loc un alt eveniment care a captat atenția națiunii, eliberându-i pe membrii familiei Van Ryn de lumina reflectoarelor.

În timpul verii anului 2006, toată familia a urmat îndeaproape progresul lui Whitney prin intermediul blogului creat de Lisa, pe care scria în continuare Carly, şi prin vizite personale pe care i le făceau Don şi Lisa. Familia Van Ryn a hotărât să poarte în continuare colierele făcute din acel batic şi au rugat-o pe Carly să o sune pe Lisa de îndată ce Whitney va fi făcut primii paşi.

Miercuri, 7 iunie 2006

Aceasta va fi ultima noastră postare pe acest website şi dorim să vă mulțumim pentru rugăciunile voastre şi pentru toată susținerea pe care ne-ați arătat-o pe parcursul acestei situații. Ne sprijinim mai departe pe Domnul pentru putere şi vom avea nevoie de rugăciunile voastre şi în zilele, săptămânile şi lunile care urmează, îl cunoaştem pe Dumnezeu şi avem credință că El Se va îngriji de noi – El este întotdeauna credincios şi va rămâne credincios, aceasta ne spune Cuvântul Său. Vrem să vă lăsăm pe toți cu o încurajare: Nu vă prindeți cu prea multă putere de lucrurile acestei lumi. Viața de aici nu este decât un fum şi înainte ne stă o veşnicie întreagă. Gândiți-vă la chemarea pe care ne-a adresat-o Dumnezeu: „Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile şi rugina şi unde le sapă şi le fură hoții; ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile şi rugina şi unde hoții nu le sapă, nici nu le fură. Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi şi inima voastră.” (Matei 6:19-21).

Să ne apropiem şi pe mai departe de semenii noştri care au nevoie de rugăciune, iubire şi încurajare. În timp ce vă amintiți de familiile Van Ryn şi Cerak, îngrijiți-vă şi de familiile voastre. Dumnezeu ne-a chemat să ne iubim unii pe alții. În următoarele 24 de ore vom preda acest blog. Familia Cerak va alege

cum să vă țină la curent cu progresul lui Whitney. Mulțumim din nou.

Ultima postare pe blog a familiei Van Ryn

Nici Don, nici Susie nu s-au întors la serviciu până la sfârşitul verii. Amândoi au încercat să stea cât mai mult timp în locul care le devenise un refugiu, tabăra biblică din peninsula nordică. Acolo şi-au jelit fiica, bucurându-se de amintirile pe care le aveau despre ea. Kenny şi Mark s-au întors la slujbele şi şcolile lor. Amândoi îşi doreau să fie singuri şi să o jelească astfel pe sora lor. Lisa, influențată de experiența avută pe când îi ajuta pe terapeuții de la Parkview şi Spectrum, s-a hotărât să se întoarcă la şcoală şi să devină fizioterapeut. Laura era mereu în mintea ei şi a hotărât să-i scrie o scrisoare, aşa cum făcea atunci când Laura era plecată la şcoală.

Dragă Laura, îmi vine greu să văd cât timp a trecut de când nu ți-am mai scris! Îți mai aminteşti când erai la Taylor şi am încercat să-ți scriu sau să-ți trimit ceva în fiecare săptămână? De fapt, îmi amintesc că pe 26 aprilie (2006) mi-ai lăsat un mesaj în căsuța vocală în care mă țineai la curent cu progresele pe care le făcuseşi la lucrarea ta de diplomă. Spuneai că vrei să mă asiguri că scrisorile mele au fost întotdeauna o mare încurajare pentru tine.

Ei bine, deoarece a trecut atâta timp, lasă-mă să te pun la curent cu cele întâmplate. Mai întâi de toate, primăvara trecută familia noastră a avut şansa provocatoare şi, în acelaşi timp, minunată de a îngriji de cineva care a fost grav rănit într-un accident. Este vorba de o fată de care am avut grijă ca şi cum ar fi făcut parte din familia noastră, şi este uimitor, poate chiar o minune, ce progrese a făcut! Şi, la finalul timpului petrecut de noi împreună cu ea, într-o bună, zi Dumnezeu a hotărât să spună lumii întregi ce am făcut într-un mod cu totul surprinzător, El ne-a îngăduit nouă şi unei alte familii să fim martorii Lui. A fost incredibil, dar deocamdată nu-ți voi da chiar toate detaliile. Vreau doar să ştii că ne-am fi dorit să fii şi tu acolo, împreună cu noi. Viața ta a fost un bun exemplu pentru noi în vremurile acelea.

De asemenea, primăvara trecută, am avut onoarea de a primi diploma ta de absolvire. Felicitări pentru absolvirea colegiului! Dar, în timp ce mă bucuram pentru tine, ceva nu mi se părea în regul.a. Mi-am amintit de har. Nu mi se părea corect să primesc ceva pentru care altcineva făcuse tot efortul. Este exact ce se

întâmplă când Dumnezeu ne roagă doar să-l primim darul.

Un alt lucru pe care voiam să ți-l spun este că am hotărât să mă întorc la şcoală şi să lucrez în fizioterapie. Ştiu, ştiu... stomacul meu de obicei se întoarce pe dos în spital. Dar ceva s-a schimbat. În timp ce petreceam timp la spital, mi-a plăcut să fiu de ajutor la şedințele de fizioterapie. Unul dintre domeniile în care mi-ai fost un model demn de urmat este compasiunea. Lucrând cu oameni care au suferit leziuni sau care s-au născut cu o boală care i-a lăsat cu un anumit handicap fizic, voi avea şansa de a le arăta compasiune. Aşa că, în timp ce urcam pe platforma de absolvire pentru tine, după ce am aflat că aş putea avea darul de a lucra astfel cu oamenii şi că vreau să duc mai departe darul compasiunii pe care l-ai avut tu, mi s-a părut că aceasta este direcția cea bună. Sper că nu te superi, dar iau zilnic la şcoală rucsacul tău. Şi am luat şi unele dintre hainele tale.

În ultimul an m-am gândit mai mult la moarte şi la cer decât oricând mai înainte. M-am întrebat cum este să părăseşti lumea aceasta şi cum este veşnicia. Uneori mă doare atât de rău încât nu ştiu ce să fac sau ce să simt. Dar un prieten apropiat nouă mi-a reamintit de ceva zilele trecute. Mi-a spus că moartea este rezultatul păcatului. Aşa că despărțirea de frații noştri prin care trecem nu este ceea ce Dumnezeu a dorit pentru noi la început. Şi astfel, aflu două lucruri. Mai întâi, îmi dau seama că este în regulă să fiu mânioasă că nu mai eşti cu mine. Şi, în al doilea rând, am speranța că Dumnezeu va îndrepta lucrurile. El va restaura pământul şi cerul în perfecțiunea de la început. El însuşi va fi în mijlocul nostru şi noi toți cei care am crezut în El vom fi din nou împreună.

Deocamdată va trebui să închei scrisoarea mea aici şi să aştept cu nerăbdare cerul. Laura, îmi este teribil de dor de tine şi vreau să fiu cu tine curând, dar cred că încă mai avem multe de făcut aici. Şi, dacă îmi amintesc bine zilele petrecute cu tine la tabăra biblică din peninsulă, îți stă în fire să fii ca o veveriță care țopăie afară din scenă înainte-să ne terminăm prestația de pe acest pământ.

Îți mulțumesc că ai fost o soră şi o prietenă minunată. Sper să ne revedem curând. Te iubesc, Lisa !

Scrisoare adresată de Lisa Van Ryn Laurei la câteva luni dură serviciul memorial.

2 Iunie 2006

Am găsit blogul vostru prin intermediul websiteului unui ziar din Sydney, Australia. Ziarul nu vorbea despre credința voastră. Totuşi, pe blogul acesta, credința este trăsătura voastră cea mai evidentă.

Aş vrea să am credința voastră. Citind acest blog, descopăr că aveți ceva deosebit şi mi-aş dori să am şi eu secretul vostru. Am ajuns pe blogul acesta trist în urma experienței voastre teribile. V-ați pierdut fiica într-un mod îngrozitor. Mă simțeam tulburat de cât de greu v-a fost să treceți prin toate acestea... şi iată-mă, dorindu-mi să am ceea ce aveți voi. Cum este posibil?

Cât sunteți de bogați! Sper că nu sună dur ceea ce spun. Sunt doar extrem de mişcat de blogul vostru. Sper să aveți parte de mângâierea, iubirea şi sprijinul de care aveți nevoie în aceste momente dificile.

Comentariu lăsat de un anonim pe blog după ce s-a aflat de confuzia de identitate.

DUPĂ TRECEREA URAGANULUI

Sâmbătă, 3 iunie 2006

Romani 12:15: „Bucurați-vă cu cei ce se bucură; plângeți cu cei ce plâng." l-am citit versetul acesta lui Whitney azi dimineață în timpul altarului în familie. Tata a fost apoi cu ea La fizioterapie, unde a fost aşezată într-un scaun cu rotile, ceea ce i-a permis să se slujească de brațul şi piciorul sănătos pentru a împinge scaunul înapoi în salon! La logopedie, terapeutul a început să vorbească cu ea despre evenimentele din ultimele cinci săptămâni. Astăzi a ascultat doar şi a dat din cap aprobator, în timp ce terapeutul îi făcea un sumar al celor întâmplate. Totuşi, grija ei cea mai mare a fost să afle când va sosi Hunter. L-am chemat de mai multe ori la rugămintea ei. După-amiază, a trebuit să o ducem la un alt centru unde i s-a făcut o tomografie. Eu, tata şi Sandra am mers cu o altă maşină, aşa că am ascultat un CD cu muzică de laudă, acelaşi pe care l-am ascultat în ultimele cinci săptămâni, şi care ne-a adus pace. Aceasta ne-a adus aminte de cât de reală era durerea pe care o simțeam în urmă cu doar câteva zile. Gândurile noastre se îndreptau spre familia Van Ryn, pentru că fuseserăm în papucii lor. Vom continua să ne bucurăm cu cei ce se bucură şi plângem cu cei care plâng.

Mesaj postat pe blog de Carly Cerak

— Domnule şi doamnă Cerak, vreţi să rămâneţi în urmă vreo câteva minute? întrebă doctorul Martin Waalkes.

Newell şi Colleen tocmai o urmăriseră pe Whitney trecând printr-un test neuropsihologic, pe care doctorii l-au făcut pentru a-i estima progresele. Nu se descurcase prea bine.

— Trebuie să discutăm despre traumatismul cerebral pe care l-a suportat fiica dumneavoastră şi despre lucrurile la care vă puteţi aştepta în lunile care urmează, spuse el. Whitney a suferit ceea ce cunoaştem sub denumirea de forfecare a creierului. Aceasta înseamnă că a existat o răsucire a creierului pe trunchiul cerebral. A suferit şi un traumatism puternic la nivelul lobului frontal. Aceste leziuni duc la leziuni neuronale şi la pierderea anumitor sinapse dintre neuroni. Conexiunile nu sunt lezate ireversibil, dar va lua ceva timp până când vor creşte înapoi. Un neuron creşte cam cu aceeaşi viteză ca o unghie. Ceea ce înseamnă că leziunile externe suferite de fiica dumneavoastră se vor vindeca mult mai repede decât leziunile din creierul ei. Cel mai uşor vă puteţi imagina ceea ce se întâmplă comparând leziunea cu o pădure care a fost lovită de un uragan. Când o pădure sănătoasă este lovită de o furtună, ea se schimbă. Unii copaci sunt dezrădăcinaţi permanent. Alţii sunt despicaţi, însă o parte a lor încă mai trăieşte. Unii au suferit pierderi, dar majoritatea crengilor rămân intacte. Cu timpul, vor creşte noi copaci care îi vor înlocui pe cei pierduţi şi cei care încă sunt în picioare vor înfrunzi din nou. Totuşi, pădurea arată întotdeauna cu totul altfel după o furtună. Whitney va fi şi ea altfel după această furtună. Şi, asemenea pădurii, nu se va recupera repede. Aş spune că în aproximativ doi ani, poate trei, pădurea din mintea ei va creşte la loc.

Newell şi Colleen îl priveau nemişcaţi pe doctorul Waalkes în timp ce vorbea. Ambii fuseseră atât de bucuroşi că Whitney era în viaţă încât nu se opriseră să se întrebe dacă se va întoarce vreodată cu totul la ei. Colleen prinse mâna lui Newell şi lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Newell se străduia să rămână calm şi întrebă:

— În ce măsură credeţi că se va recupera? Doctorul Waalkes făcu o pauză.

— Sincer? Nu ştiu. Din motivul acesta vă spuneam că traumatismul acesta este ca un uragan care loveşte o pădure. Doar timpul ne va spune în ce măsură

pădurea nouă o va înlocui pe cea veche. Vă pot spune că tratamentul şi terapia sunt menite să o ajute pe fiica dumneavoastră să se vindece exact în zonele afectate. Totuşi, suprastimularea îi poate face mult rău. Ştiu că toți cei care o cunosc vor să vină să o vadă. Este de înțeles. Dar, şi acest lucru este foarte important, creierul lui Whitney are nevoie de odihnă. Gândiți-vă astfel – când dumneavoastră sau eu auzim afară o maşină, înăuntru televizorul mergând, câinele lătrând şi pe cineva adresând o întrebare, putem distinge printre zgomote şi să-l alegem pe cel mai important. Whitney nu poate face aceasta. Cel puțin, nu încă.

— Dar lucrul acesta se va schimba? întrebă Colleen.

— În momentul acesta, testele pe care i le-am făcut lui Whitney ne arată că repercusiunile la nivel mental sunt severe. Vor sta lucrurile la fel peste o săptămână sau peste o lună? Este imposibil de spus, răspunse doctorul.

În timp ce se întorceau în salonul lui Whitney, Newell îi spuse lui Colleen:

— Am citit blogul Laurei în fiecare zi şi ştiu că se vorbea acolo de leziuni cerebrale, dar nu m-am gândit niciodată că ar putea fi atât de grave.

— Din cele pe care ni le-au povestit cei din familia Van Ryn, am înțeles că a progresat mult într-un timp foarte scurt. Dar…

Colleen se opripe când păşeau în salonul lui Whitney, înțeleseră realitate; Amândoi se aşezară la capătul patului ei şi începură să p'ngă. Niciunul dintre ei nu rosti vreun cuvânt vreme îndungată. Din momentul sosirii lui de la New York, Neell petrecuse mult timp privind-o pe Whitney, minunâdu-se că o primiseră înapoi. Acum începea să o vadăn lumina celor descoperite de doctor. „Privirea aceea" depre care el vorbise la înmormântarea ei nu era acolo. Nu f/ea acea scânteie pe care dintotdeauna o considera ca fiin a lui Whitney şi numai a lui Whitney.

— Buzele mai sunt foarte uscate, spuse ea, cu o voce aproape monotonă.

Colleen îi dău strugurelul. Newell o privi pe fiica sa în timp ce îşi – ecea tubul cu strugurel peste buze cu o mişcare înceată din tot brațul, ca şi cum avea nevoie de toată puterea e concentrare pentru a face acest lucru atât de simplu. Ralitatea leziunilor suferite de ea nu le putea răpi bucurkde a o fi primit înapoi dintre cei morți. Totuşi, se întreba; ce le rezervă zilele următoare.

— Unde este Hunter? întrebă Whitney.

— Hunter este acasă, răspunse Newell.

— Vreau să-l văd pe Hunter, spuse ea.

— Am făcut aranjamente să vină să te vadă. Medicii au spus că poate veni.

— Aduceți-l pe Hunter, spuse ea, arătând spre uşă.

— Whit, Hunter nu poate veni astăzi, răspunse Newell.

Ea arătă din nou spre uşă:

— Hunter!

— Whitney, Marty Maxon îl va aduce pe Hunter spre sfârşitul săptămânii. Astăzi nu va putea veni.

Ea arătă din nou spre uşă:

— Hunter!

— Te rog, te rog, Whitney. Nu mai întreba de Hunter. Va veni în câteva zile.

Din nou, îşi îndreptă mâna spre uşă:

— Aduceți-l pe Hunter, spuse ea. Newell oftă obosit.

— Oh, Whit, spuse el.

Au avut această discuție iar şi iar de-a lungul zilelor care au urmat. În cele din urmă, sâmbătă dimineață, uşa salonului lui Whitney se deschise şi Marty îşi vârî capul pe uşă:

— Whitney, spuse ea, a venit cineva care vrea să te vadă.

Deschise uşa şi câinele imens şi lățos al familiei Cerak, o corcitură de golden retriever şi labrador dădu buzna în salon.

Whitney se întoarse spre marginea patului şi lăsă să-i scape un țipăt de bucurie.

— Hunter! strigă ea.

Hunter alergă în salon spre ea, labele lui făcând zgomot pe gresia din salon. Whitney îşi înfăşură brațul drept în jurul lui cât putu de strâns. Câinele nu avea nevoie să sară pe pat deoarece, la cât era de mare, o putea privi în ochi de unde se afla.

— Dor de tine, Hunter, spuse Whitney mângâindu-l pe cap. T/e iubesc.

După câteva minute, Hunter se culcă lângă patul ei şi Whitney se întinse şi ea. Oftă lung, mulțumită. Toate piesele lipsă din viața ei erau acum la locul lor.

— Nu îmi vine să cred cât de mult iubeşte câinele acesta, spuse Colleen. Cred că i-a fost la fel de dor de el ca de noi, dacă nu chiar mai mult.

Newell râse.

— În sfârşit, spuse el, nu va mai trebui să răspund la întrebări despre când

vine Hunter.

joi, 8 iunie 2006

Whitney nu a prea reuşit să se odihnească în noaptea trecută. Într-un final, şi-a găsit locul lângă mama ei, Colleen. Dimineață a fost minunat să le văd pe Colleen şi Whit dormind împreună, liniştite, una lângă cealaltă. Uneori mi se pare că dimineața vine prea repede, dar este începutul unei noi zile cu fiica noastră, şi, când o privesc cum cască şi se întinde, mi se pare că noaptea a trecut prea greu.

În timpul terapiei ocupaționale, au lucrat la extensia şi flexiunea cotului. A durut-o, dar este obligatoriu ca articulația aceasta să-şi dea drumul. Mai târziu, în timp ce se odihnea în pat, am observat că Whit îşi punea mâna dreaptă pe brațul stâng, Împingându-L pentru extensie şi trăgându-l să se contracte. Am întrebat-o ce face, la care mi-a răspuns „Merg acasă mai repede”. Când am ieşit la soare, împreună cu Whitney, Carly şi Colleen, vorbeam despre cât de bine s-a descurcat Whit în ziua aceea. Carly a spus că ar trebui să fie mândră de ea, dar Whit a dat din cap că nu. Când am întrebat-o de ce nu era mândră, a răspuns: „Vreau să fac mai mult.”

Cu credință în Christos, tatăl lui Whitney.

Postare pe blog

— Matt mi-a spus că sunt în revista *People*, le-a spus Whitney părinților ei.

Ea şi Matt fuseseră prieteni foarte buni cu mult înainte să aibă o relație care începuse cu un an înainte de accident.

Trecuseră două săptămâni de când familia era din nou împreună şi toți, inclusiv personalul spitalului, erau uimiți de progresele ei. Diplopia (vederea dublă, n.tr.) ei trecuse aproape complet, memoria pe termen scurt se îmbunătățise semnificativ şi putea formula propoziții mai lungi, mai complexe. Asistentele abia aşteptau să o ducă la următorul test neuropsihologic. Toți erau încrezători că se va descurca mult mai bine de data aceasta.

— Da, Whit. Ai apărut pe coperta revistei *People*. Există un articol despre accidentul tău, spuse Newell.

— Pot să-l văd? întrebă ea.

Newell şi Colleen se priviră unul pe celălalt. Îi spuseseră deja că a fost

victima unui accident şi terapeuții încercaseră şi ei să o pună la curent cu tot ceea ce se întâmplase în ultimele două luni. Cu toate că ştia câte ceva despre cele întâmplate, amintirile ei erau neclare.

— Bine, spuse Newell. Bănuiesc că nu ar fi nicio problemă.

Îi puse revista în brațe şi o deschise la articolul despre accident. Prima pagină conținea fotografiile alăturate ale ei şi ale Laurei.

— Nu semăn deloc cu ea, spuse Whitney. De ce spune revista asta că semănăm?

Întorcând pagina, văzu o fotografie a microbuzului de la Taylor după accident.

— Vai. A mai fost cineva rănit?

Newell tăcu preț de câteva clipe. Nu voia să răspundă la această întrebare, dar ştia că trebuie.

— Da, Whit. Cinci oameni şi-au pierdut viața.

— Cine?

— Laura Van Ryn. Monica Felver. Laurei Erb… spuse Newell.

În timp ce Newell continua, lacrimile brăzdară fața lui Whitney.

— … Betsy Smith. Şi Brad Larson.

Cu câteva zile în urmă, Whitney vorbise cu Carly despre Brad, spunându-i ce băiat extraordinar este. Când Whitney îl auzi pe Newell rostind numele lui Brad, spuse:

— O, nu! Nu Brad!

Timp de mai multe minute repetă întruna: „Nu, nu Brad!” Puse revista deoparte şi deveni foarte tăcută.

— Vreau să fiu singură acum, spuse ea întinzându-se pe pat.

Rămase tăcută o vreme îndelungată, plângând încetişor. Colleen se aşeză lângă ea şi începu să îi maseze încet spatele până când Whitney adormi. În timpul nopții Newell s-a trezit auzind-o pe Whitney plângând. Colleen şoptea rugăciuni pentru ea.

O zi sau două mai târziu, Whitney ceru din nou să vadă revista.

— De ce au pus poza mea lângă poza Laurei? întrebă ea.

Carly se afla în încăpere când a început această conversație.

— Whitney, spuse ea, imediat după accident a existat o confuzie de identitate. Au crezut că eşti Laura, cu toate că Laura a fost ucisă în accident.

Whitney rămase foarte tăcută, încercând să înțeleagă cele pe care tocmai le auzise. Neuronii din creierul ei făcură câteva conexiuni greşite.

— Nu. Nu este adevărat. Nu am ucis-o pe Laura.

— Whitney, Whitney, spuse Carly încercând să o liniştească. Nimeni nu crede că tu ai ucis-o pe Laura. S-a crezut că tu *eşti* Laura.

— Toți mă vor urî acum, spuse Whitney. Nu vreau să mai merg la şcoală. Toți vor crede că eu sunt fata care a ucis-o pe Laura.

— Nu, nu, nu este adevărat. Nimeni nu crede că tu ai ucis-o pe Laura. Laura a murit în accident. Oamenii te iubesc, Whit. Şi ei o iubesc şi pe Laura. Nimeni nu te va iubi mai puțin pentru ceea ce s-a întâmplat cu Laura, spuse Carly.

Whitney se linişti imediat după ce auzi aceste cuvinte.

Totuşi, în seara următoare, Whitney a devenit din nou agitată. A privit împrejurul ei, la familia şi la prietenul ei, Matt, şi a spus:

— Nimic din toate astea nu e real. Toți s-au uitat unii la alții nedumeriți.

— Ce vrei să spui? Cum adică nu este real? întrebă Colleen.

— Patul acesta de spital şi poveştile despre un accident. Nimic din toate astea nu s-a întâmplat. Am un vis urât şi aş vrea să mă trezesc, spuse Whitney.

Matt se apropie de ea şi o luă de mână.

— Whitney, ai simți cum îți strâng mâna dacă totul ar fi doar un vis? întrebă el.

— Da, pentru că aş visa! Nu fi prostuț, Matt. Am un vis şi voi toți sunteți în el. Şi tu, şi Carly, şi Sandra, şi mama şi tata. Voi toți sunteți la spital, dar eu nu sunt cu adevărat aici. Sunt în patul meu de la cămin şi aş vrea să mă trezesc.

— Whitney, iubito, nu este un vis. *Eşti* la spital. Ai *fost* victima unui accident. Toate acestea s-au întâmplat, spuse Newell.

— Nu, nu s-au întâmplat. Îmi amintesc. Am ajutat la organizarea unui banchet la cantină în seara asta, apoi am mers înapoi în camera mea şi m-am băgat în pat. Şi acum am visul asta şi sunt foarte supărată pe Emily pentru că este o colegă de cameră rea şi nu mă trezeşte.

Colleen şi Newell s-au apropiat împreună de patul ei.

— Whitney, trebuie să înțelegi, acesta nu este un vis.

— Ba da. Am visat că mi-ați spus că toată lumea credea că semăn cu Laura şi că eram Laura. Am visat că mi-ați spus că ați crezut că am murit şi că mi-ați

făcut înmormântarea. Aşa ceva nu s-ar putea întâmpla. Probabil visez.

— Ba da, iubito, s-a întâmplat. Peste o mie de oameni au participat la înmormântarea ta. Numărul de oameni care au mers în coloană la înmormântarea ta a fost mai mare decât coada de la Disney World, spuse Colleen.

— De ce să stea oamenii la rând atât de mult pentru mine? Nu are sens. Vreau să mă trezesc. Urăsc visul asta. Nu ştie Emily că trebuie să mă trezesc? De ce oare nu mă trezeşte?

Whitney deveni din ce în ce mai supărată. Indiferent ce i se spunea, nu credea că este altceva decât un vis.

— Whit, o voi suna pe Emily. Ea îți va spune că tot ce se întâmplă este real, că nu visezi, îi spuse Newell.

Formă numărul, aşteptă ca Emily să răspundă şi apoi îi explică situația. Apoi i-a dat telefonul lui Whitney.

— Te rog, te rog, te rog trezeşte-mă, Emily, spuse Whitney.

— Whitney, eşti trează. Acesta nu este un vis. Dacă ar fi un vis, aş vorbi eu cu tine la telefon acum? spuse Emily.

— Da! Dacă eu aş visa asta, ai vorbi!

— Whitney, nu eşti adâncită în somn. Nu este un vis.

— Nu mai fi o colegă de cameră rea, Emily. Trezeşte-mă. Din cauza ta voi întârzia la cursuri. Voi lua o notă rea şi media mea va fi mai mică.

Whitney începu să plângă incontrolabil.

— Trezeşte-mă. Nu vreau să fiu într-un accident în care au murit atâția oameni. Nu vreau ca oamenii să se întrebe de ce am supraviețuit şi atâția dintre prietenii lor au murit. Nu vreau să fie adevărat.

Începu să plângă şi să respire foarte des. Colleen ieşi din salon şi găsi o asistentă. În cele din urmă, i-au administrat lui Whitney un sedativ ca să se liniştească şi să adoarmă. Când s-a trezit în dimineața următoare, încă voia ca totul să fie doar un vis, dar înțelegea că nu era.

O zi sau două mai târziu, când Matt a adus-o pe Whitney înapoi la salon de la o şedință de terapie, au găsit-o pe Carly vorbind cu cineva pe care Whitney nu o recunoştea.

— Bună, care este numele tău? o întrebă ea pe fată.

— Lisa.

— Lisa şi mai cum? întrebă Whitney.

— Lisa Van Ryn.

— Bună, Lisa. Mă bucur să te cunosc.

— Şi mie îmi pare bine, Whitney.

— Cum se face că o cunoşti pe sora mea?

— Sunt o prietenă de familie, răspunse Lisa, ştergându-şi o lacrimă. Carly îmi spune că te străduieşti din răsputeri să te faci bine. Mă bucur.

— Vreau doar să merg acasă. Vreau să-mi văd prietenii şi câinele, spuse Whitney.

— Cum îl cheamă pe câinele tău? întrebă Lisa.

— Hunter.

— Hunter. Îmi place numele acesta. Sora ta îmi spune că mergi la Taylor.

— Da. Abia aştept să mă întorc.

— Şi eu am studiat la Taylor. Mi-a plăcut foarte mult acolo.

— Şi mie.

A doua zi, Whitney răsfoi din nou revista *People* care avea fotografia ei pe copertă. Făcu o pauză şi privi îndelung fiecare poză. Ajungând la ultima pagină, văzu o poză cu o fată care cânta la chitară.

— Hei, asta e fata care a venit ieri să mă vadă. Carly privi fotografia.

— Da, ea este. Este Lisa Van Ryn, sora Laurei, spuse ea.

— Ar trebui să o ştiu, aşa-i? întrebă Whitney.

— Este în regulă, îşi aminteşte ea de tine, spuse Carly, zâmbind încurajator.

DERULÂND ÎNAINTE

Duminică, 11 iunie 2006

Whitney s-a odihnit bine astăzi. Încă întreabă când se poate întoarce la Taylor să-şi termine anul întâi şi când va începe vara. Trebuie să-i amintim constant că nu visează, că experiența aceasta este reală. Ultimele săptămâni îi lipsesc din memorie şi din această cauză are impresia că visează şi noi facem parte din visul ei. După cum spuneam aseară, acest lucru este tipic pentru cei care au suferit un traumatism cerebral, dar ne este greu să o vedem trecând prin toate acestea. Ştiu că vă rugați, pentru că simt prezența Duhului Sfânt în viața

noastră pe zi ce trece mai puternică. Vă mulțumim foarte mult că vă îngrijiți de familia noastră. Este o experiență copleşitoare care ne îndeamnă la umilință. Lăudat să fie Dumnezeu!

În afară de faptul că încă mai crede că totul e doar un vis, astăzi a avut o zi bună. A vrut să-i pensăm sprâncenele şi, în timp ce făceam asta, a spus întruna: „Au!”, dar nu a lăsat-o pe Colleen să se oprească pentru că avea impresia că sprâncenele i se uniseră.

Matt a venit astăzi să o vadă. A venit şi Sandra. Amândoi şi-au luat liber de la Spring Hill (o tabără creştină în afara oraşului Grand Rapids, unde lucrează pe timpul verii). Aceasta a contribuit la buna dispoziție a lui Whitney de astăzi, şi pentru asta ne-am bucurat cu toții. Acum poate să urmărească filme dacă vrea, iar astăzi ne-a rugat pe toți să vedem împreună cu ea filmul *Prințul Egiptului*. După aceea, a urmat o conversație minunată. Whitney vorbeşte acum în propoziții complete, al căror sens îl înțelegem. În timpul discuției, i-a pus lui Matt o întrebare al cărei răspuns el nu şi-l amintea. Simțul grozav al umorului a revenit când a sugerat că Matt ar trebui să fie internat în spital, nu ea.

Cu credință în Christos, tatăl Lui Whit

Duminică, 18 iunie 2006 (Ziua Tatălui)

Am fost foarte impresionat de felicitarea de ziua tatălui pe care Whitney mi-a făcut-o cu mâna ei. Trebuie să vă spun ce a scris pentru că este foarte frumos. Vă rog să-mi îngăduiți aceasta. Zice aşa: „Tată, La mulți ani de Ziua Tatălui! Sunt bucuroasă să te văd din nou! E bine că te văd din nou, nu, tată? Nu e aşa că felicitarea mea e mai frumoasă decât a lui Sandra sau Carly? Eu cred că este, şi eu nu sunt plecată vara aceasta. Te iubesc, tați. Cu iubire, Whitney.”

Ei bine, trebuie să vă spun că inima acestui tată s-a mărit de bucurie şi ochii mei s-au umplut de lacrimi. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru timpul pe care mi l-a dat împreună cu fetele mele, Whitney, Carly şi Sandra. Dumnezeu m-a binecuvântat dincolo de cuvinte. Deşi nu meritam, El m-a binecuvântat şi mă simt umil în prezența Lui.

Ne rugăm ca şi mâine să fie o zi bună, după ce astăzi am avut o zi atât de ocupată şi plină de iubire. Mă rog să fi avut şi voi parte de o zi frumoasă împreună cu copiii voştri. Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Cu credință în Christos, tatăl lui Whitney.

Luni, 26 iunie 2006

Whitney a avut o altă zi excelentă. După ce ne-am întors din weekend-ul petrecut în afara spitalului, a dormit adânc toată noaptea. Dimineața s-a întors la terapie, descurcându-se mai bine decât vineri. Folosind cadrul metalic, a mers pe holul sălii de gimnastică. Nu sunt sigur cât de mult a mers, dar este cea mai mare distanță pe care a parcurs-o de când merge cu cadrul. Brațele ei devin tot mai puternice datorită terapiei. Stă în pat şi ne roagă să-i punem în mişcare piciorul şi brațul. Vrea tare mult să redevină independentă. A aruncat de câteva ori la coş cu mingea de baschet, balansându-se pe piciorul drept. S-a descurcat grozav. După-amiază a lucrat mai mult la mişcarea piciorului. Dosarele din mintea ei care au fost răsturnate în timpul accidentului sunt puse la loc în timpul şedințelor de logopedie. Este grozav să o privesc.

A primit astăzi trei vizite din partea unor prieteni. Conversația ei se îmbunătățeşte pe zi ce trece. Îi place să vorbească şi este un bun interlocutor. Zâmbetul ei este cald şi se văd progresele pe care le-a făcut.

Am uitat să vă spun ceva despre ziua de vineri. A avut doi vizitatori. Don şi Lisa Van Ryn au luat prânzul cu noi. A fost o întâlnire frumoasă, deşi Whitney nu-şi aminteşte de ei. A aflat însă că ei sunt familia care a avut grijă de ea în primele cinci săptămâni şi a fost bine că i-au împărtăşit câte ceva din zilele acelea pe care nu şi le aminteşte. Sunt oameni extraordinari şi Whitney îşi va aminti întotdeauna de tot ce au făcut pentru ea. Ne rugăm în continuare pentru ei, cerându-l lui Dumnezeu să le dea putere şi mângâiere. Ce manifestare uimitoare a iubirii lui Dumnezeu se poate vedea prin viața acestei familii!

Cu credință în Christos, Newell

Luni, 3 iulie 2006

Este luni, ceea ce înseamnă că ne întoarcem la muncă. Whitney are un program încărcat în următoarele două săptămâni. (Familia Cerak a mutat-o în săptămâna aceea de la Spectrum la Hope House, un alt spitaL specializat în reabilitare, pentru următoarea fază a terapiei.) Psihologul ei a spus că aceasta este o oportunitate pentru ea, pentru că poate avea toate şedințele de recuperare sub un singur acoperiş. Nu vom mai putea fi martori la toate detaliile recuperării,

deoarece Whitney îşi doreşte ceva din vechea ei independență. Nu a fost niciodată fata mamei, aşa că a ajuns la momentul la care nu mai vrea să veghem constant asupra ei. O parte din mine (latura mea de profesor) este tristă deoarece am învățat atât de mult privind terapeuții la lucru, şi mă bucuram să văd progresele de la fiecare şedință, dar cealaltă parte din mine se bucură că Whitney îşi recapătă încrederea şi independența. În următoarele două săptămâni, va avea şase ore de terapie pe zi. Vineri, 14 iulie, vom avea evaluarea bilunară, o întâlnire importantă cu toți terapeuții şi medicii care ne vor spune în ce punct al recuperării se află şi cât va mai trebui să rămână internată. Whitney lucrează din greu în fiecare zi pentru aceasta. Se bucură să-şi cunoască terapeuții în timpul şedințelor particul. Are cu fiecare dintre ei.

Datorită sărbătorii de mâine, vom putea să o scoatem pe Whitney din spital pentru o seară. Am găsit pe ponton un grătar şi am gătit acolo o masă. Mi s-a părut atât de normal (cu excepția faptului că lipsea Sandra) să stăm în jurul mesei şi să ne simțim bine împreună. Carly a făcut-o pe Whitney să râdă cu atâta poftă încât am crezut că va trebui să-i facem o manevră Heimlich. După cină, au venit câteva prietene de la Taylor şi ne-am bucurat să le vedem pe fete vorbind şi râzând. Whitney abia aşteaptă să doarmă acasă mâine seară şi, bineînțeles, abia aşteaptă artificiiile. Sper să aveți toți o sărbătoare frumoasă cu familia şi prietenii voştri.

Mama lui Whitney

Miercuri, 12 iulie 2006

Astăzi Whitney a fost neînsoțită în cea mai mare parte a zilei. A reuşit să-şi organizeze singură ziua. Devine repede foarte energică atunci când vine vorba de mers. Ieri dimineață a mers pe o distanță de aproximativ 120 metri şi apoi, după-amiază, a mai mers alți 60 metri. Aşadar, forța şi rezistența ei se îmbunătățesc.

În timpul petrecut la terapie ocupațională, i s-a dat sarcina să curețe baia, să-şi spele hainele şi să facă ordine în cameră. Probabil că a făcut totul bine, deoarece unul dintre terapeuți ne-a spus:

— Probabil ați învățat-o bine… cei mai mulți se vaită când primesc această sarcină, dar ea nu a făcut asta. S-a apucat de lucru şi l-a făcut.

Bravo, Whitney! îi mulțumim lui Dumnezeu că şi-a amintit cum se fac toate aceste lucruri. Astfel, poate camera ei va fi mai ordonată după ce ne vom întoarce

acasă.

Cu credință în Christos, familia lui Whitney

Vineri, 21 iulie 2006

Whitney a arătat grozav astăzi! Zâmbetul acela, gropițele din obraji... s-au întors! îşi respectă rutina zilnică. Astăzi a făcut curat şi în bucătărie după ce a făcut ordine în cameră. Am cronometrat-o în timp ce străbătea coridorul în scaunul cu rotile. Se mişcă deja destul de repede. Puterea brațelor ei creşte... ieri, când ne pregăteam să mergem în oraş, s-a ridicat singură şi s-a aşezat pe scaunul de la maşină.

Spontaneitatea ei este din ce în ce mai vizibilă. Prin aceasta, ne referim la rapiditatea cu care răspunde în conversații. Expresia ei facială este din ce în ce mai naturală. Dumnezeu îi întăreşte mereu trupul şi mintea. Îl lăudăm pentru ceea ce face.

Mâine este o zi mare! Whitney are câteva programări La doctor. Una dintre cele mai importante este cu chirurgul ortoped. Va afla dacă poate să-şi mențină greutatea pe piciorul stâng. Vă mulțumim pentru rugăciunile voastre care prind formă când vedem cum progresează Whitney în procesul de recuperare.

Cu credință în Christos, tatăl lui Whitney

Joi, 3 august 2006

Astăzi, Whitney a avut o zi foarte frumoasă. După ce şi-a respectat programul. Obişnuit de dimineață, am avut o întâlnire cu toată echipa de terapeuți şi neuropsihologi. Este greu de crezut că au trecut doar puțin peste trei luni de la accident. Se pare că timpul a trecut atât de încet. La întâlnire ni s-a reamintit că drumul lui Whitney de la diagnosticul de traumatism cerebral sever şi fracturi osoase până la starea ei actuală nu este decât o mare minune. Dumnezeu a fost bun. Progresul din acest interval de timp ne-a depăşit orice aşteptare. Terapeutul ocupațional, terapeutul recreațional, fizioterapeutul şi logopedul ne-au adus raporturi fenomenale despre progresele făcute de Whitney. Toți erau vizibil mulțumiți de cât de mult a avansat în cele trei săptămâni de la ultima întâlnire. Neuropsihologul a fost cu adevărat impresionat, spunând că, până la punctul acesta, recuperarea ei a fost remarcabilă. Încă mai este un drum de parcurs, dar progresul este minunat.

Lucrurile care încă îi solicită cel mai mare efort sunt rezistența nervoasă şi viteza cu care procesează informația. Există îmbunătățiri şi în aceste direcții, pentru care suntem recunoscători. Ne rugăm mai departe pentru vindecarea lui Whitney.

Aceste veşti ne-au bucurat mult... sunt peste orice aşteptare. Gândurile noastre dinainte de această întâlnire erau pline de speranța că Whitney se va întoarce la Taylor în toamnă. Ştiam fără urmă de îndoială că va fi acolo din ianuarie. Dar optimismul nostru, după aflarea rapoartelor, a crescut şi mai mult. Aveam argumente pro şi contra pentru ambele variante. Orice decizie am fi luat, i-ar fi fost bine, dar am considerat că la Taylor s-ar recupera cel mai bine. Fața lui Whitney s-a luminat când şi-a dat seama ce însemna această decizie. Repeta întruna că este cea mai frumoasă zi din viața ei şi zâmbea continuu...

Cu credință în Christos, familia lui Whitney

11 august 2006 „Nu te voi părăsi niciodată..."

ACESTA ESTE MOMENTUL PE CARE

ÎL AŞTEPTAM CU TOȚII!!!!!!!!!!!!!!!

„Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi." Aşa că putem zice plini de încredere: „Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme: ce mi-ar putea face omul?"... Iisus Christos este acelaşi ieri, azi şi în veci – Evrei 13:5-6 şi versetul 8.

Bună, tuturor celor care citesc acest blog, aici Whitney! Mă bucur să fiu în sfârşit cea care vă ține la curent despre... mine! Aceste ultime trei luni au schimbat viața atâtor oameni şi toți au avut parte de o nouă experiență, inclusiv eu.

Îmi amintesc cu claritate ultimii optsprezece ani din viață, chiar şi banchetul dinainte de accident. Următorul lucru de care îmi amintesc sunt Carly, Sandra şi mama plângând fără oprire. Ştiu că există o perioadă de cinci săptămâni de care nu-mi amintesc. Atunci când aud despre ea mi se pare straniu, deoarece toți ceilalți au amintiri despre mine care mie îmi lipsesc. Unii oameni au venit să mă viziteze la spital, şi printre ei familia Van Ryn. Ştiu că ei au fost cu mine în permanență în primele cinci săptămâni, dar nu-mi amintesc de ei înainte de vizita aceea. Sunt oameni extraordinari şi mi s-a părut amuzant să-i aud povestind cum m-am comportat când am ieşit din comă.

Când am aflat că alți cinci oameni şi-au pierdut viața în accident, am fost foarte tristă. Îmi amintesc vag călătoria de întoarcere la Taylor. Râdeam cu toții şi ne distram. Îmi pare atât de rău pentru celelalte familii. Nu ştiu de ce s-au întâmplat toate acestea, dar singurul lucru bun din toate astea este că mesajul lui Dumnezeu a fost prezentat cu putere. Ştiu că experiența mea este diferită de a celorlalți, dar Dumnezeu m-a învățat că El este CREDINCIOS pentru că este alături de noi la fiecare pas, chiar şi în momentele cele mai dificile din viață. Şi este evident că El a fost cu mine în ultimele câteva luni. Recuperarea mea a presupus un efort susținut, dar îi mulțumesc lui Dumnezeu că mă vindecă în toată ființa mea.

Este ciudat să aflu că familia şi prietenii mi-au organizat un serviciu de înmormântare, dar mi-au spus că Dumnezeu a rămas credincios chiar şi în momentele acelea. Îmi vine atât de greu să cred că povestea aceasta este peste tot la ştiri şi că atât de mulți oameni au aflat despre mine. Cu toate că nu vă cunosc pe cei mai mulți dintre voi, cei care citiți ceea ce scriu despre viața mea, sunt recunoscătoare că m-am bucurat de rugăciunile voastre.

Sunt fericită că m-am întors acasă şi că voi merge înapoi la Taylor în câteva săptămâni! Abia aştept să-mi reiau cursul normal al vieții. Aşa că vă rog, considerați această consemnare pe blog drept prima şi singura de la mine, o concluzie a acestei perioade din viața mea.

SUNT ÎN SFÂRŞIT ACASĂ,

Whitney

MERGÂND MAI DEPARTE

18 august 2006

Este greu de crezut că suntem acasă de peste o săptămână. Timpul a zburat repede deoarece Whitney simte că vrea să se bucure de cele două săptămâni de vară care au rămas cât s-ar fi bucurat de toată vara (şi îi reuşeşte destul de bine). Duminica trecută a fost o zi deosebită pentru noi toți. A fost prima duminică petrecută împreună la biserica noastră. A fost o sărbătoare. Eram cu toții emoționați şi bucuroşi să împărtăşim familiei bisericeşti felul cum ne-a împlinit Dumnezeu nevoile şi cum Şi-a manifestat iubirea față de noi în această vară. Biserica s-a ridicat în picioare şi a aplaudat când familia, împreună

cu Whitney, a mers în față. S-a întâmplat ca această ocazie să coincidă cu picnicul anual al bisericii noastre, aşa că am avut o după-amiază minunată împreună, iar Whitney şi-a luat cu siguranță partea de îmbrățişări şi sărutări. A fost grozav să fim acasă, să dormim în patul nostru, să stăm în jurul mesei bucurându-ne de o masă gătită de noi şi să râdem împreună. Hunter (câinele nostru) şi Taylor (pisica noastră) sunt foarte bucuroşi că suntem acasă.

Whitney s-a bucurat de fiecare minut petrecut împreună cu prietenii ei. A fost o sincronizare perfectă, deoarece mulți dintre ei se pregătesc să se întoarcă la şcoală. S-a bucurat să poată merge la o serată care a devenit o tradiție specială pentru ea şi prietenele ei. Vremea a fost grozavă, aşa că a mers de câteva ori pe malul lacului şi s-a bucurat de câteva seri cu foc de tabără. Continuă să urmeze şedințe zilnice de fizioterapie de o oră, astfel că muşchii ei capătă putere şi rezistența ei creşte. Am fost binecuvântați cu un terapeut minunat.

Pe măsură ce viața noastră se întoarce La normal ne rugăm pentru acele familii care continuă să se adapteze la schimbările survenite în viața lor.

Cu iubire, mama lui Whitney

ULTIMA POSTARE PE BLOG

Deşi Whitney era nerăbdătoare să se întoarcă la Taylor, am început să ne temem pentru ea de îndată ce s-a întors în campus. Înainte de externarea de la Hope Rehabilitation Services, a dat un nou test neuropsihologic. A luat un scor mai bun decât cel de la mijlocul lunii iunie, atât de bun încât terapeuții au spus că este o minune, dar rezultatele, totuşi, au zguduit-o.

În timp ce Whitney mergea de la cămin la capela Odle Arena pentru primul serviciu al noului an şcolar, simțea că toți ochii sunt ațintiți asupra ei. S-a dat mai aproape de colega ei de cameră, Emily, şi a încercat să se amestece în mulțime. La fiecare câteva secunde, cineva întorcea capul, recunoscând-o. Un grup de fete trecură pe lângă ea, apoi se întoarseră grăbite să o vadă. Deşi nu-i spuseră nimic direct, Whitney le auzi spunându-şi una alteia „O, Doamne, e ea.” A încercat să se distanțeze de toată atenția pe care o primea. Mai mult decât orice, îşi dorea să fie o studentă normală, aşa cum fusese înainte de accident. Se întoarse spre Emily şi spuse:

— Sper că n-am făcut o greşeală. Nu sunt sigură că locul meu este aici.

— La ce te referi, Whit? Bineînțeles că locul tău este aici, spuse Emily.

— Da, poate, spuse Whitney.

Rezultatul ultimului examen neuropsihologic îi răsuna în urechi: *Nivel de clasa a opta. Am avut rezultatele unui elev de clasa a opta...* şi *eu mă întorc la facultate? Sunt, practic, un elev de gimnaziu care încearcă să meargă la facultate. Nu pot să cred că mi-a venit ideea că mă voi descurca.*

Amy şi Anne le întâmpinară la uşă.

— Haideţi să stăm aici, spuse Amy, conducându-le. Cele patru fete se îndreptară spre secţiunea mediană de scaune care fuseseră aşezate pe terenul de baschet şi luară loc. În jurul lor se afla o mulţime de studenţi. Din nou, tinerii întorceau capul, recunoscând-o pe Whitney. Unul sau doi o întrebară:

— Hei, Whitney, ce mai faci? Ne bucurăm că te-ai întors.

Le zâmbea şi spunea „bine” şi „mulţumesc”, în timp ce în sinea ei se gândea *Abia aştept să nu-mi mai acorde atâta atenţie*. Unul dintre studenţi deschise momentele de închinare. Whitney şi prietenele ei se ridicară şi cântară împreună cu toţi cei prezenţi în sala de sport. Atenţia studenţilor fu distrasă de la Whitney şi concentrată asupra cântărilor de laudă. Împreună cu prietenele ei, Whitney cântă, bătu din palme şi se bucură de muzică. *Asta aşteptam*.

După ce muzica se termină, preşedintele de la Taylor se ridică şi se adresă mulţimii. Le spuse „bun venit” la şcoală studenţilor şi le vorbi despre aşteptările pe care le avea de la ei în semestrul acela. Apoi a venit şi momentul de care Whitney se temuse.

— În mijlocul nostru este prezent un miracol, spuse el.

O, *nu, te rog, nu spune asta, te rog, nu spune*!

— După cum vă amintiţi, comunitatea de la Taylor a suferit o lovitură teribilă în semestrul trecut. Am pierdut cinci oameni minunaţi, curajoşi.

Nu, nu, nu, te rog, vorbeşte doar de cei cinci!

— Dar Whitney Cerak a supraviţuit accidentului şi, deşi a fost rănită grav, astăzi este din nou în mijlocul nostru.

Toată sala izbucni în aplauze. Whitney se adânci în scaun, dorindu-şi să dispară.

— Este OK, Whit, spuse Emily, după ziua de astăzi, lucrurile vor reveni la normal, vei vedea.

— Sper, răspunse Whitney.

Primele zile înapoi la cursuri s-au dovedit a fi stânjenitoare pentru toată

lumea. Atât membrii personalului, cât şi studenții doreau ca Whitney să ştie cât de mult se bucurau de însănătoşirea ei, dar nu voiau să depăşească măsura. Datorită faptului că arăta bine pe dinațară, majoritatea oamenilor presupuneau că se recuperase complet după traumatismul cerebral. Dar lucrurile nu stăteau astfel. Newell şi Colleen consimțiseră să o ducă înapoi la şcoală deoarece doctorii îi asiguraseră că acum stimularea urma să o ajute să crească înapoi copacii care fuseseră smulşi de uragan. Whitney îşi luase mai puține cursuri, doar şase credite, printre care un curs de golf, şi mergea la Fort Wayne de trei ori pe săptămână pentru terapie. Totuşi, orarul ei unic a făcut-o să se simtă tot mai inadaptată. Deşi universitatea desemnase un profesor care să facă meditații cu ea în particular, se străduia din greu să țină pasul cu ceilalți.

După trei săptămâni de la începerea semestrului de toamnă, Newell văzu numele lui Whitney pe ecranul mobilului său.

— Hei, Whit, mă bucur să-ți aud glasul, spuse el. Aceasta nu era o figură de stil. Din momentul în care Colleen îl sunase să-i spună că Whitney trăieşte, Newell se bucura ori de câte ori auzea vocea fiicei lui.

— Tată, spuse ea pe un ton care îl făcu să bănuiască imediat că ceva nu era în ordine, vreau să vin acasă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu-mi place aici. Nu este locul meu aici. Nu vreau să fiu aici.

Whitney începu să plângă cu suspine.

— Nu mai sunt eu însămi, tată, şi urăsc asta. Ştiu că m-am schimbat şi ştiu că toți cei din jurul meu se întreabă ce s-a întâmplat cu Whitney pe care o cunoşteau. Nu mai am simțul umorului. Nu vreau să fiu printre oameni. Nu sunt eu însămi.

Newell nu ştia ce să spună. Dacă ar fi fost să-şi urmeze simțămintele, ar fi sărit imediat în maşină să meargă la Taylor. Îi era teribil de dor de ea. Distanța dintre Gaylord şi peninsulă nu păruse niciodată atât de mare.

— Whit, iubito, încearcă să rezişti semestrul acesta şi apoi mai vorbim despre asta.

— De ce mi-ar face Dumnezeu aşa ceva? De ce a îngăduit să fiu în maşina aceea în momentul accidentului şi apoi să mă reîntorc la şcoală? Sunt o elevă de gimnaziu, tată. Sunt doar la nivelul clasei a opta. Nu ştiu cum de m-am aşteptat să meargă, spuse ea.

— Ai vorbit cu Carly despre asta?

— Da, am vorbit cu ea o mulțime.

— Şi ce ți-a spus?

— Nu prea multe. În general, m-a ascultat doar. Şi a spus ce ai spus şi tu. Mi-a spus să rezist până la finalul semestrului.

— Te crezi în stare? o întrebă Newell.

— Nu ştiu. Pot să încerc, spuse Whitney.

Pe parcursul următoarelor două luni, Newell a primit mai multe telefoane care reprezentau variațiuni pe această temă. Cu toate că toți terapeuții spuneau că face față foarte bine, ținând cont de cele prin care trecuse, în sinea ei, Whitney se simțea deprimată. Se străduise din răsputeri să se întoarcă la şcoală, dar acum, odată ajunsă acolo, nu se simțea în largul ei. Fiecare zi era o luptă pentru recâştigarea poziției normale din punct de vedere academic, social şi emoțional, iar tatăl ei era unul dintre puținii oameni cu care Whitney putea vorbi despre asta.

Cu câteva zile înainte de sosirea lui Whitney şi Carly acasă pentru Ziua Recunoştinței, sună telefonul fix.

— Răspund eu, spuse Newell şi apucă receptorul de pe măsuță.

— Tată!

Era Whitney, dar vocea ei suna cu totul altfel.

— Bună, Whit, cum eşti? spuse el.

— Am dat un nou test neuropsihologic şi tocmai am primit rezultatele.

— Aşa. Şi?

— Mi-au spus că acum sunt la nivel de anul doi de facultate!

Era atât de fericită, de parcă tocmai ar fi aflat că a câştigat la loterie.

Lacrimile începură să curgă pe fața lui Newell. Colleen, temându-se de veşti rele, întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

Newell nu putea vorbi. Îi dădu telefonul şi se aşeză jos, plângând.

— Whitney, sunt mama. Este totul în regulă?

— Da, mamă, totul este grozav. Tocmai mi-au dat rezultatele ultimului test neuropsihologic. Sunt la nivelul anului doi de facultate, aşa cum ar trebui să fiu. Îți vine să crezi?

— Da, Whit, pot să cred. Nu m-am îndoit niciodată că vei ajunge aici,

răspunse Colleen.

Au mai vorbit câteva minute. Auzind-o pe fiica ei vorbind, Colleen şi-a dat seama că nu va renunța la şcoală la sfârşitul semestrului.

După ce au închis telefonul, Colleen şi Newell s-au îmbrățişat şi au plâns incontrolabil împreună. Fiica lor depăşise încă un obstacol şi experimentase o nouă minune.

— *Nu ştiu ce să spun. Doamne, Tu eşti scăparea mea.* Te *rog, păzeşte-mă. Tu eşti puterea mea, căci eu sunt slabă. Tu îmi vei da pace şi linişte.*

Te rog, condu-mă tu prin zilele care vor urma.

Ultima însemnare în jurnalul de rugăciune pe care Susie îl începuse pe 26 aprilie 2006. Jurnalul urma să fie un dar pentru Laura, după ce s-ar fi întors acasă.

Susie stătea pe balansoarul de pe veranda colibei familiei şi privea în sala de mese prin uşa deschisă. Lisa şi Julie, prietena cu care vorbise la telefon în noaptea accidentului, dormeau încă în dormitorul din spate. Câțiva copii trecură pe lângă colibă țipând, aşa cum țipă copiii în tabără. Alții erau încă în căsuțele lor în cealaltă parte a taberei, la distanță de căsuțele personalului. Deşi calendarul arăta luna iulie, aerul de dimineață era rece. Dar Susie abia observa asta. Stătea în balansoar şi se legăna. Ținea Biblia în poală, deschisă la cartea Proverbe. Cu toate că găsise atâta mângâiere şi putere în ea după noaptea accidentului, în dimineața aceasta nu-i venea să citească. Nu-i venea să facă nimic. Abia se hotărâse să se dea jos din pat.

Dacă ar fi fost după ea, s-ar fi învelit în pături şi nu s-ar fi mişcat. Dar ştia că trebuie să se ridice. Trebuia să-şi oblige picioarele să ajungă la marginea patului şi apoi să-şi oblige trupul să le urmeze. Ştia că asta trebuie să facă. Odată ce trupul ei se ridica, reuşea să se îmbrace, să-şi pieptene părul şi să se pregătească pentru ziua care urma. Dar nu reuşea să se mişte dincolo de balansoarul de pe verandă.

În timp ce privea pe fereastră, văzând tot mai mulți copii apărând din căsuțe şi îndreptându-se spre sala de mese a taberei, se gândi ce crud este faptul că viața merge mai departe. Îşi privi Biblia, dar parcă toate literele de pe pagină se uniseră, formând un cuvânt lung, imposibil de înțeles. Privi cu mai multă atenție şi putu citi cuvintele unui verset care părea să se distingă de pe toată

pagina: „Inima îşi cunoaşte necazurile şi niciun străin nu se poate amesteca în bucuria ei.” (Prov. 14:10) *Simt un amestec de amărăciune şi bucurie. O, Doamne, cum este posibil?*

Glasurile zglobii ale copilelor râzând îi atraseră atenția de la pagina din fața ei. Privi afară. *Nu ştiu ele oare?* se gândi Susie. *Nu ştiu că lumea s-a oprit* în *loc?* Era foarte tristă că viața într-o lume decăzută putea trece astfel peste o cruzime fără margini, fără să stea în loc măcar o clipă.

O, *Doamne, de ce?* se ruga ea. *De ce merge oare viața mai departe când eu aş vrea să se oprească? De ce merge mai departe când eu nu mă pot mişca?* Plângea cu suspine şi mai rămase acolo, privind în gol, câteva minute. Apoi îşi dădu seama că trebuie să se ridice. A sta aşezată pe un scaun în intimitatea căsuței ei era mai bine decât a zace în pat cu păturile trase peste cap, dar, totuşi, nu cu mult mai bine. În timp ce se străduia să-şi adune puterile să se ridice, atenția îi fu atrasă de fotografia care atârna pe perete lângă uşă, pe care Don o făcuse în vara trecută. Kenny, Mark şi Lisa lucrau toți, iar Laura îşi făcea practica în zona Detroitului. Dar, într-una dintre săptămânile din vara trecută, reuşiseră să fie împreună în tabără, iar Don făcuse această fotografie cu ei toți, fotografie care atârna acum pe peretele de la Chipmunk Inn. Amintirea acelei zile, ca toate amintirile despre Laura care se trezeau în sufletul ei în acest loc, era dulce-amară. Susie alese să se concentreze asupra dulceții. Aceasta îi dădu puterea să se ridice şi să iasă pe uşă.

În timp ce parcurse cei o sută de metri care despărțeau căsuța ei de sala de mese, o copilă din tabără alergă pe lângă ea şi-i strigă: „Bună dimineața!”. Susie zâmbi şi făcu un semn cu mâna fetei care alerga. În timp ce se apropia de sala de mese, auzi tot mai clar râsete şi clinchetul oalelor şi tigăilor. Urcă treptele spre verandă şi intră în bucătărie prin uşa din spate. Era Ziua Clătitelor. În săptămânile de vară când era în tabără, Don insista întotdeauna să se facă clătite. Susie şi-l putea imagina stând lângă tigăile pentru clătite, îmbrăcat ca un bucătar-şef irlandez trăsnit, în tricoul de rugby pe care Mark i-l luase când studiase pentru un semestru în Irlanda.

— Bună dimineața, mătuşă Suz, spuse una dintre studentele care lucrau în bucătărie pe parcursul verii.

Auzind numele ei, alți câțiva dintre cei prezenți se întoarseră. Deşi Susie fusese bucătarul şef în fiecare vară din ultimii douăzeci de ani, de când mama lui

Don îi predase această slujbă, în anul acesta nu petrecuse prea mult timp în bucătăria taberei.

— Bună dimineața, spuse Susie, totul merge bine în dimineața aceasta?

— Minunat. Nu s-ar putea mai bine, cu toate că este Ziua Clătitelor. Şi ştiți prea bine ce înseamnă asta.

— Este o zi teribil de aglomerată, spuse Susie, încheind propoziția fetei. Dar va fi şi mai mare nebunie săptămâna viitoare când este tabăra băieților. Fetele nu mănâncă la fel de mult ca băieții, dar nici departe nu sunt.

Fata râse. Susie merse prin bucătărie zâmbindu-le tuturor şi fiind întâmpinată cu bucurie de tot personalul. Apoi, se întoarse la uşa din spate.

— Se pare că aveți totul sub control. Spor mai departe, spuse ea căutând mânerul.

Cumnata ei, Ruthann, se afla în bucătărie, imediat în dreapta uşii din spate. Cele două făcură schimb de priviri şi Ruthann îşi dădu imediat seama ce fel de zi avea Susie. Fiul ei, Matt, murise cu cinci ani în urmă într-un accident de maşină în apropiere de tabără.

Ajunsă afară, Susie porni spre căsuță, dar îi veni o altă idee. Vântul şuiera printre pini şi o veveriță sărea dintr-o scorbură într-alta lângă veranda sălii de mese. Susie inspiră adânc. *Nu te opri*, îşi spuse ea, *mergi mai departe*. Se gândi la dimineața din secția ATI de la Fort Wayne când o văzuse pe Laura – nu – pe Whitney, aşezată într-un scaun. Priveliştea o oripilase. Susie îşi aminti că s-a gândit cât de insensibile erau asistentele să o oblige pe fiica ei – nu – pe această fată grav rănită, să se mişte, când era clar că ea avea nevoie doar să stea întinsă şi să se vindece. Dar ele nu dădeau dovadă de lipsă de simțire. Whitney trebuia să se ridice şi să se mişte pentru ca procesul vindecării să înceapă. Acum, Susie era cea care trebuia să se ridice şi să se mişte, altfel procesul vindecării ei nu ar fi început niciodată. I se părea la fel de dur, dar ştia că era necesar.

Nu te opri, îşi spunea ea în timp ce se îndepărta de sala de mese şi străbătea tabăra. Această tabără era un loc de refugiu şi odihnă pentru ea şi ceilalți membri ai familiei. Şi exact de aşa ceva aveau nevoie. Susie ştia că trebuie să nu se oprească, dar aceasta nu însemna să-şi reia ritmul alert al vieții dinainte de accident. Îşi luase un concediu prelungit de la serviciul ei de coafeză. Celelalte colege cu care lucra îi preluaseră clientele pe perioada aceasta, aşa cum făcuseră şi la sfârşitul lui aprilie. Personalul chiar făcuse o colectă pentru a ajuta la

acoperirea cheltuielilor familiei ei pe perioada primăverii şi verii. Munca putea aştepta. Susie ştia că trebuie să fie aici, nu doar pentru un weekend sau pentru o lună, ci pentru întreaga vară.

În timp ce traversa tabăra, auzi cum se trânteşte o uşă, apoi alta. Copiii ieşeau din căsuțe şi se grăbeau la sala de mese pentru micul dejun. O putea auzi pe Laura râzând, o vedea alergând cu celelalte fete. Deşi familia Van Ryn avea o căsuță în capătul taberei, de la prima tabără la care participase, Laura stătuse cu restul copiilor în căsuțele lungi, care alcătuiau dormitoarele.

Îndepărtându-se şi mai mult de sala de mese, Susie se apropie de groapa unde se făcea focul de tabără. Într-una dintre serile fiecărei tabere, pedagogii făceau un foc imens la care se strângeau toți copiii. Susie şi le imagina pe Laura şi Lisa la marginea gropii în care se făcea focul, cântând la chitară, conducând tabăra în închinare. Lisa o învățase pe Laura să cânte la chitară şi le plăcea foarte mult să cânte împreună. Între strigătele copiilor, lui Susie i se părea că distinge vocea fiicei ei cântând. Zâmbi, în timp ce lacrimile îi brăzdau obrajii.

Apoi se aşeză pe o bancă pe malul nisipos al lacului. Nu putu să nu se gândească la o zi din urmă cu şaisprezece ani, când, pe aceeaşi plajă, Laura îl rugase pe unul dintre pedagogi să se roage cu ea. Se gândise la Dumnezeu şi la Iisus şi la toate adevărurile din Biblie, de care auzise din pruncie. În ziua aceea, fiind abia o copilă de şase ani, Laura stătuse cu pedagogul pe plaja cu nisip şi se rugase o rugăciune simplă, rugându-L pe Iisus să-i fie mântuitor personal. Nu la multă vreme după aceea, scrise primul ei cântec. Lisa citise versurile la serviciul comemorativ al Laurei. Niciodată nu sunaseră atât de dulce ca atunci.

O *fetiță mică stă pe plajă întrebând ce să învețe*: *Că Iisus muri odată Pentru mine*? *Pentru tine*? *Că pentru păcat muri*? *Că-n curând va reveni*? *Doamne-ajută-mă să cresc Despre Tine să vorbesc Tu ajută-mă să spun Rugăciunea*, *Tată bun*, *Cu acei ce nu Te ştiu Acum*, *cât nu-i prea târziu*.

Susie zâmbi gândindu-se la inocența acestor cuvinte. *Credința ta a fost întotdeauna atât de puternică, încă de la început. Tot ce ți-ai dorit să faci a fost să împărtăşeşti cu alții iubirea lui Dumnezeu.*

— O, Laurie, îmi pari atât de aproape, şi totuşi, atât de departe.

Soarele se ridică mai sus pe cer şi încălzi sunetul lui Susie care stătea lângă lac, în timp ce în urechi îi răsuna „o fetiță mică stă pe plajă”. O, *Doamne*,

ajută-mă, se rugă ea. *Sunt atât de slabă*... dar *Tu eşti puterea mea*.

EPILOG

de Whitney

Cele mai multe dintre lucrurile pe care tocmai le-ați citit sunt la fel de noi pentru mine cum au fost pentru voi. În timp ce citeam, am spus chiar de câteva ori: „Oh, chiar s-a întâmplat asta?” şi „Chiar am făcut aşa ceva?”. Nu-mi amintesc absolut nimic din momentul în care am urcat în microbuzul de la Taylor în parcarea unei pizzerii din Fort Wayne în noaptea accidentului şi momentul în care m-am trezit la Grand Rapids într-o zi de iunie, avându-le lângă mine pe mama, sora mea şi Sandra. Când le-am văzut, ştiu că am plâns, dar nu ştiu de ce. Şi îmi amintesc de Stephanie, logopedul, care îmi spunea „Da, aşa puteți fi siguri că este adevărat. Pentru că este atât de emoționată.” Nu sunt sigură ce voia să spună, pentru că nu aveam capacitatea mentală de a înțelege, dar este unul dintre primele lucruri de care îmi amintesc după accident. Toate celelalte sunt un mare vid.

Oamenii au încercat să-mi spună de tot ce mi s-a întâmplat după accident, dar nu am cunoscut niciodată toate lucrurile din cartea aceasta, mai ales experiența prin care a trecut familia Van Ryn. Lisa şi-a cerut scuze de la mine de curând pentru că nu şi-a dat seama mai repede că nu sunt Laura. I-am spus să nu-mi mai spună niciodată aşa ceva. Familia Van Ryn nu are pentru ce să-şi ceară scuze! îi iubesc şi apreciez enorm tot ce au făcut pentru mine. Sunt oameni extraordinari. Cred că majoritatea oamenilor în postura lor ar fi furioşi, dar ei nu sunt. Nu au lăsat niciodată să se înțeleagă ceva de genul *de ce ai supraviețuit tu şi nu Laura*? Dimpotrivă.

Când familiile noastre s-au întâlnit la comemorarea unui an de la accident, mama le-a spus că îi venea greu să vorbească cu ei, deoarece familia noastră s-a bucurat de un final fericit. Don m-a privit în ochi şi a spus: „Şi noi la fel. Doar că noi încă nu am văzut totul.” Aceasta a însemnat atât de mult pentru mine. Toată familia Van Ryn a făcut să fie clar faptul că însănătoşirea mea este un răspuns la toate rugăciunile pe care le-au rostit din noaptea accidentului. Simplul fapt că pot simți astfel față de mine este uimitor.

După cum ați citit în ultimul capitol, m-am luptat din greu după ce doctorii

mi-au dat voie să mă întorc la viața mea normală. Unul dintre lucrurile cu care m-am confruntat a fost faptul că eram singura studentă care supraviețuise accidentului. Nu le-am cunoscut prea bine pe Laura şi pe Laurel. Eu şi Brad nu am fost prea apropiați, dar l-am cunoscut suficient de mult cât să ştiu că a fost un om extraordinar. Am iubit-o pe Betsy. Am avut cursuri împreună şi m-a făcut să mă simt deosebită, deşi eram doar în primul an. Mergeam prin campus şi auzeam pe cineva strigând: „Bună, Whitney" şi aceasta era întotdeauna Betsy care îmi zâmbea şi îmi făcea cu mâna. Avea un suflet deschis pentru oameni. Nu-mi vine să cred că s-a dus. Cu toate că nu-i cunoşteam prea bine pe cei care au murit în accident, cu cât aflu mai multe despre ei, cu atât mai mult îmi dau seama că au fost oameni deosebiți. La un moment dat, anul trecut, m-am privit şi m-am comparat cu ei. Toți L-au iubit mult pe Dumnezeu şi toți ar fi făcut lucruri frumoase pentru El. De ce m-a lăsat Dumnezeu pe mine aici şi nu pe ei? Nu am reuşit să pricep.

Am vorbit de multe ori la telefon cu tata despre aceasta. Într-o noapte mi-a spus: „Whitney, de ce nu tu? Ar fi putut supraviețui oricare. Totul a depins de locul pe care îl ocupa fiecare în microbuz. Nu trebuie să te simți vinovată că ai supraviețuit." M-am gândit mult la ce mi-a spus şi, în cele din urmă, mi s-a părut că are dreptate.

La comemorarea unui an de la accident, Don Van Ryn a spus că oricare dintre cei aflați în microbuzul acela şi-ar fi dat bucuros viața pentru Christos. Şi cred că exact asta au făcut. De la accident şi de la confuzia de identitate dintre mine şi Laura, un număr foarte mare de oameni au auzit şi au văzut iubirea lui Dumnezeu într-un mod extraordinar. Unii au scris pe blog, mărturisind că au devenit creştini datorită acestei întâmplări. Alții au devenit creştini la înmormântarea mea sau la înmormântarea Laurei. Don a spus că toți oamenii din microbuz ar fi dorit ca acest lucru să se întâmple, indiferent de prețul care trebuia plătit pentru asta. Ascultându-l în timp ce rostea aceste cuvinte, am înțeles că Dumnezeu lucrează prin bine şi prin rău. Totuşi, mă întreb încă dacă era să supraviețuiască unul singur dintre pasageri, de ce am fost eu şi nu Betsy sau Brad sau Laurel sau Laura. Încă nu pot înțelege asta. Poate nici nu trebuie să înțeleg. Chiar dacă eu nu pot pricepe, ştiu că Dumnezeu are un scop pentru totul, chiar dacă eu nu voi înțelege niciodată exact care este acesta.

Totuşi, faptul că ştiu că Dumnezeu are un scop nu mi-a făcut viața mai

uşoară. După ce m-am întors la şcoală, oamenii au venit mereu la mine să-mi spună lucruri de genul „Dumnezeu nu Şi-a terminat lucrarea în viața ta. Are o lucrare măreață pentru tine.” Nu am ştiut niciodată ce să le răspund. Ştiam că intențiile lor erau bune, dar nu cred că vreunul dintre ei îşi dădeau seama ce însemna pentru mine să aud aceasta. Ați citit în carte că eu şi tata urmăream în fiecare an de Ziua Eroilor filmul *Saving Private Ryan*. La sfârşitul acelui film, personajul interpretat de Tom Hanks îi spune soldatului Ryan cu ultima suflare ceva de genul „Să meriți asta.” Este ca şi cum i-ar spune soldatului Ryan să facă ceva deosebit cu viața lui, pentru ca soldații care şi-au pierdut viața să nu fi murit în zadar. Aşa mă simțeam şi eu când oamenii îmi spuneau că Dumnezeu are pentru mine un scop măreț. Am început să mă gândesc că dacă nu făceam ceva uimitor cu viața mea, urma să-L dezamăgesc atât pe Dumnezeu, cât şi pe toți cei implicați în accident.

Într-o zi, beam o cafea împreună cu un prieten pe nume Brad şi i-am spus câte ceva despre felul cum mă simțeam. Drept răspuns, mi-a citit o istorisire din cartea 1 împărați din Vechiul Testament. În aceasta, un profet pe nume Ilie merge în deşert şi vorbeşte cu Dumnezeu. Îl aşteaptă pe Dumnezeu şi aude o furtună puternică, atât de puternică încât desprindea stânci. Dar Dumnezeu nu era în furtună. Apoi a urmat un cutremur, dar Dumnezeu nu era nici în cutremur. Apoi un foc, dar Dumnezeu nu era nici în foc. În cele din urmă, s-a auzit un susur blând şi Ilie şi-a dat seama că Acela era Dumnezeu. Un alt prieten îmi citise aceeaşi istorisire în primul an de facultate, aşa că am înțeles că Dumnezeu doreşte să-mi spună ceva prin asta.

Mi-am dat seama că în loc să mă gândesc că viața mea trebuie să devină o furtună sau un cutremur pentru Dumnezeu, poate trebuie să-L las doar să şoptească blând prin viața mea. Istorisirea aceasta m-a făcut să-mi dau seama că nu trebuie să fac lucruri uriaşe pentru Dumnezeu. Dacă sunt pedagog de tabără care îndeamnă la o schimbare în bine în viața unei singure persoane, dacă voi deveni o mamă care-şi iubeşte copiii şi le spune despre Iisus, este de ajuns. A durat ceva, dar am ajuns să înțeleg în cele din urmă că scopul lui Dumnezeu pentru mine este să-L las să facă tot ce doreşte în viața mea, fie că este un lucru măreț sau minor. A scrie o părticică din această carte poate fi ultimul lucru „măreț” pe care îl voi face, şi sunt mulțumită.

Accidentul şi tot ce a urmat după el m-a schimbat. Sunt singura persoană

din câte cunosc care şi-a ascultat propriul serviciu funerar. A fost foarte ciudat. Am făcut lucrul acesta o singură dată şi a fost mai mult decât suficient. Mă bucur că nu au făcut o înregistrare video a înmormântării. Nu cred că aş fi putut viziona.

De asemenea, mi se pare ciudat modul în care oameni care nu m-au întâlnit niciodată simt o legătură cu mine. Odată, o femeie cu totul străină a venit la mine cu ochii în lacrimi. A început să-mi spună cum fiica ei citise într-o zi pe blog povestea mea şi dorea să-mi facă o poză pentru ea. Mi s-a părut ciudat.

A fost ciudat şi să-mi văd poza în periodice ca *The National Enquirer* şi *People*, ambele considerând că povestea mea şi a Laurei a fost una dintre cele mai mari ştiri ale anului 2006. Şi aceasta mi se pare straniu. Multe dintre lucrurile scrise în presă au fost greşite şi cred că mi-au format o imagine despre oameni şi mass-media pe care nu am avut-o niciodată mai înainte.

Sunt cu adevărat un alt om față de cea care am fost înainte de accident. Eram mult mai deschisă şi glumeam aproape despre orice, dar traumatismul cerebral pe care l-am suferit mi-a afectat personalitatea. Acum sunt mai introvertită. Înainte de accident făceam glume şi comentarii amuzante în orice situație. După ce m-am întors la Taylor, creierul meu încă nu se vindecase suficient încât să mai pot face asta. Eram într-un grup de oameni şi cineva spunea ceva amuzant, iar eu începeam să mă gândesc la un răspuns. Până când reuşeam să găsesc ceva, trecea momentul. Acum sunt mult mai bine, dar încă sunt mult mai rezervată decât eram înainte.

A accepta faptul că sunt un alt om a fost, probabil, lucrul care mi-a dat cel mai mult de furcă. Ştiam că funcțiile mele cognitive se vor îmbunătăți, şi exact asta s-a şi întâmplat. Doctorii mi-au spus că acele arii ale creierului meu de care am nevoie pentru sarcinile şcolare sunt unele dintre ultimele care se vindecă într-un traumatism precum cel pe care l-am suferit eu. Dar totuşi se vindecă. Văd asta. Mi-ar fi mai uşor să termin facultatea dacă s-ar vindeca mai repede, dar mă bucur foarte mult că am putut măcar să mă întorc la şcoală. Totuşi, personalitatea mea este alta față de cea dinainte de accident, şi schimbarea este permanentă. Mi-a fost greu să accept aceasta şi a fost unul dintre motivele pentru care am vrut să părăsesc şcoala. Ştiu că oamenii s-au întrebat ce s-a întâmplat cu vechea Whitney, şi eu însămi mi-am pus această întrebare.

Deoarece sunt altfel, a trebuit să am credință în Dumnezeu mai mult decât

oricând înainte. Când am mers pentru prima dată la Taylor ca boboc, m-am rugat ca Dumnezeu să-mi dea o pasiune vie pentru El. Am crescut într-o casă de pastor, aşa că mersul la biserică şi mărturisirea lui Christos fac parte din identitatea noastră. Dar nu aveam dorința arzătoare de a-L cunoaşte pe Dumnezeu mai îndeaproape. Nu-L iubeam cu toată inima, sufletul, mintea şi puterea mea. Accidentul a schimbat asta. Când am aflat că nu mă puteam deschide față de oamenii din jurul meu şi nu reuşeam să fiu eu însămi, mi-am deschis sufletul lui Dumnezeu. Drept urmare, El a răspuns rugăciunilor mele şi mi-a dat o pasiune pentru El cum nu mai avusesem niciodată mai înainte.

Aceasta nu înseamnă că mi-a fost uşor. Singura care m-a reținut la şcoală în primul an după accident a fost sora mea, Carly. Ne-am luat un timp special în care să fim doar noi, surorile, când luam prânzul împreună, o dată pe săptămână. Într-o zi, chiar înainte de vacanța de primăvară din 2007, mă autocompătimeam. I-am spus lui Carly că îmi e dor de vechea Whitney. Carly a privit la mine peste masă şi mi-a spus:

— Da, şi mie mi-e dor de vechea Whitney. Dar o iubesc pe noua Whitney.

Nu pot să vă spun cât de mult a însemnat asta pentru mine. Cu cât mă gândeam mai mult la ce mi-a spus, cu atât mai mult îmi dădeam seama că sunt împăcată cu ceea ce sunt acum. Da, sunt diferită. Nu mai sunt cea care am fost înainte de accident, dar este bine aşa. Nu vreau să mă întorc încercând să recuperez ceva din ceea ce s-a pierdut pentru totdeauna. Carly mi-a adus libertatea de a fi doar eu, cea nouă, aşa cum m-a lăsat Dumnezeu, indiferent ce va însemna aceasta.

MULȚUMIRI

Din partea familiei Van Ryn

Mai mult decât oricui, îi mulțumim Mântuitorului nostru, Domnul Iisus Christos, care lucrează continuu în viața noastră şi ne ajută să creştem în asemănarea cu El.

Familia Van Ryn ar dori să mulțumească familiei apropiate, fără de care am fi fost pierduți. Manifestarea continuă a iubirii lor față de noi în atât de multe feluri este apreciată şi nu va fi uitată niciodată.

Dorim să-i amintim pe prietenii noştri apropiați care au stat lângă noi şi ne-au purtat de grijă în această tragedie, prieteni de la biserica noastră şi din familia taberei biblice din peninsulă. Au făcut multe sacrificii şi ne-au susținut în atât de multe feluri practice. Le suntem recunoscători prietenilor şi familiei care au călătorit pe distanțe lungi pentru a fi alături de noi la Fort Wayne.

Nu vom uita niciodată, dar niciodată, iubirea lui Aryn Linenger pentru Laura şi onorăm familia Linenger pentru iubirea şi prietenia de care au dat dovadă față de noi.

Avem un loc special în inima noastră pentru colegele de cameră ale Laurei şi pentru prietenii ei de la Universitatea Taylor. Prețuim relația continuă pe care o avem cu prietenele ei apropiate.

Îi suntem recunoscători lui Lindsay Dobson Veitch, care a fost una dintre prietenele cele mai apropiate ale Laurei.

Mulțumiri din inimă comunității Taylor din întreaga lume pentru iubirea pe care ne-a arătat-o. Le mulțumim tuturor celor care au donat în contul memorial al Laurei la Taylor şi la tabăra biblică.

Le suntem recunoscători prietenilor noştri noi pe care i-am cunoscut la spital şi în comunitatea de la Fort Wayne. Ce atenție deosebită ni s-a acordat acolo!

Suntem recunoscători pentru grija minunată de care s-a bucurat Whitney la Spectrum Continuing Care Center din Grand Rapids. Ne-am bucurat să vă cunoaştem pe toți şi apreciem munca voastră pentru noi.

Nu avem cuvinte prin care să descriem recunoştința noastră pentru toți cei din țară şi din lumea întreagă care au postat comentarii pe blogul nostru. Mulți

dintre voi ne-ați trimis felicitări cu rugăciuni şi gânduri de bine. Toate acestea au fost o binecuvântare şi o încurajare pentru familia noastră.

Vrem să mulțumim familiei Cerak pentru iubirea şi prietenia lor minunată.

În ultimul rând, dar nu mai puțin important, am avut privilegiul să lucrăm cu o echipă de oameni foarte talentați la scrierea acestei cărți. Mulțumiri lui Wes, Mark, Cindy şi Liz; a fost o binecuvântare!

Din partea familiei Cerak

Ne vine greu să începem să le mulțumim tuturor celor care au jucat un rol în această etapă din viața noastră. Ezităm deoarece nu dorim să uităm pe nimeni şi totuşi, în timp ce mulțumim, vă asigurăm că aceia pe care îi vom numi nu sunt nici pe departe toți cei care ar trebui să primească mulțumirile noastre. Tuturor celor care au avut un rol le datorăm recunoştința noastră din toată inima.

Vrem să le mulțumim tuturor celor care s-au rugat şi se roagă încă pentru cei care au suferit pierderi. Aceste rugăciuni şi credința în Dumnezeu ne-au susținut, ne-au adus mângâiere şi vindecare într-un mod minunat.

Familiei noastre, care ne-a susținut prin cuvinte de încurajare şi iubire, vă mulțumim din inimă.

Le mulțumim oamenilor din Gaylord, statul Michigan, o comunitate de oameni în care oricine şi-ar dori să trăiască. Respectul şi protecția de care s-a bucurat familia noastră din partea voastră depăşeşte meritele pe care le-am putea avea vreodată. Vă mulțumim cu umilință pentru tot sprijinul.

Celor de la Gaylord Evangelical Free Church, consilierilor care au intervenit pentru noi, personalului care ne-a dat libertatea să ne luăm atâta concediu, lui Deb Harlukowicz care se ocupă de problemele noastre mai complicate, lui Jim Mathis care a stat alături de noi de la început, tuturor vă spunem că aveți un loc special în inima noastră.

Le mulțumim membrilor personalului şi elevilor de la Gaylord Intermediate School pentru susținerea şi încurajarea pe care le-am primit din partea voastră. Ați fost o binecuvântare pentru noi în vreme de nevoie.

În timpul cât am lipsit din Gaylord, au fost mulți oameni au avut grijă de casa noastră şi de câinele nostru, Hunter. Familiilor Steff, Volant, Coburn, Maxon, Bowman şi tuturor celor din cartierul nostru le aducem mulțumiri.

Personalului de la Spectrum Health Continuing Care, Hope Network

Rehabilitation Services şi Fort Wayne Rehabilitation: grija pe care ați avut-o de Whitney a depăşit orice aşteptare. Vă mulțumim din inimă.

Mulțumiri speciale tuturor celor din echipa de salvare care activează încă în comunitatea noastră. Eforturile voastre vor rămâne veşnic în amintirea noastră.

Universității Taylor pentru modul plin de bunătate în care a avut grijă de Whitney. Şi lui Scott Gaier, pentru implicarea sa personală, care a contribuit la succesul ei academic.

Lui Charlie Ward şi tatălui său, Don, pentru că ne-au ajutat când nu ştiam ce trebuie să facem pentru a ne asigura că lui Whitney i se poartă de grijă.

Mulțumiri speciale tuturor celor care ați făcut sacrificii să o duceți cu maşina pe Whit la terapie în Fort Wayne: Tim şi Kathy Hermann, Marty Songer, Jeanette Hoeksema, Linda Sebastian şi alți prieteni de la facultate.

Colegelor de cameră ale lui Whitney, Emily, Amy, Anne şi prietenelor de la Taylor care au stat alături de ea şi au înconjurat-o cu iubire. Nu veți şti niciodată cât de mult vă datorăm.

Lui Matt Wheeler, care a fost alături de noi permanent. Eşti un prieten extraordinar, nu doar pentru Whitney, ci şi pentru întreaga familie. Ai tratat-o pe Whitney ireproşabil în toată această situație. Nu-ți putem mulțumi îndeajuns.

Mulțumiri Sarei Van Winkle, lui Christine Livingstone şi Brittany Long. Sunteți eroii din umbră. Ați stat lângă Whitney în acele prime săptămâni şi iubirea, puterea şi înțelepciunea voastră fără margini au fost vitale pentru Carly.

Mulțumiri lui Rick şi Shelly Froysland pentru tot ce ați făcut; am avut parte de sărbători minunate de Ziua Tatălui şi 4 iulie. Nu am putea avea prieteni mai minunați. Vă iubim şi vă mulțumim.

Familiei Van Ryn îi mulțumim pentru grija şi iubirea manifestate față de Whitney şi pentru prietenia lor prețioasă. Suntem suflete pereche şi Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru voi. Vă purtăm zilnic în rugăciune.

Celor care au lucrat împreună cu noi la cartea aceasta şi au ajutat la transformarea ei în realitate: Wes Yoder, Mark Tabb şi Cindy Lambert. Sunteți prieteni extraordinari. Vă mulțumim.

Şi, în cele din urmă, dar mai presus de toți, îi mulțumim Domnului şi Mântuitorului nostru, Iisus Christos. Fără mângâierea şi puterea lui Dumnezeu,

noi am fi cedat slăbiciunii noastre. Prin harul Său, sperăm nu cum speră lumea, ci ştiind fără urmă de îndoială că aceia care au acceptat darul Său vor avea parte de o reuniune glorioasă în prezența Sa.

Din partea lui Mark Tabb îi mulțumesc lui Cindy Lambert pentru că mi-a încredințat acest proiect, şi lui Wes Yoder pentru că a lucrat cu atâta sârguință la transformarea lui în realitate. Mulțumiri lui Liz Heaney, cel mai bun editor şi scriitor pe care şi l-ar putea dori cineva.

Aş dori să mulțumesc şi bisericii mele locale, Brandywine Community Church, care s-a rugat pentru cartea aceasta până la finalizarea ei. Acest proiect nu ar fi luat ființă fără voi.

Mai multe detalii, precum şi selecții din această carte pe www.majestypress.com